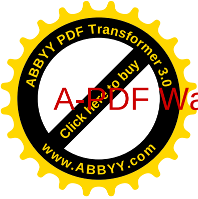
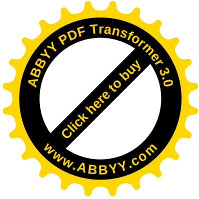




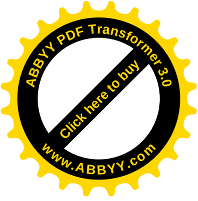


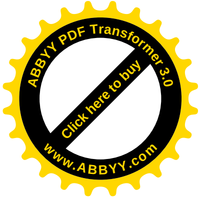


Penny Jordan

THE SICILIAN BOSS'S MISTRESS






PENNY JORDAN

HAYALLERDEKİ SEVGİLİ

LEONORA (LEO) THAXTON
Romanın kadın kahramanı

ALESSANDRO (SANDRO) LEOPARDİ AVANTİ
Romanın erkek kahramanı

PİERS THAXTON
Leonora'nın erkek kardeşi

LEO THAXTON
Leonora'nın erkek kardeşi

FALCON LEOPARDİ
Alessandro'nun ağabeyi

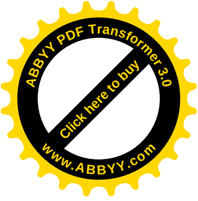


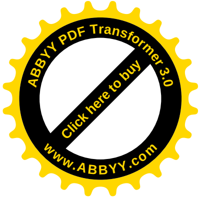
ROCCO LEOPARDİ
Alessandro'nun erkek kardeşi

ANTONİO LEOPARDİ
Alessandro'nun ölen üvey erkek kardeşi

CRİSTİNA (TİNA) ROSETTİ
Alessandro'nun tasarımcı arkadaşı

SOPHİA
Alessandro'nun eski sevgilisi






# BİRİNCİ BÖLÜM

Çıplak olarak yattıkları yatak, ipek çarşaflarla kaplıydı. Ama değen bu kaliteli kumaş, onun dokunuşları ve tutkulu öpüşü kadar erotik değildi.

Yüzü gölgeler içindeydi, ama koyu gözlerinde tutkuyla yanan parıltılardan ve dudaklarındaki şehvetli kıvrımlardan, onun sert ve küstah yüzünün nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Heyecanlı bir zevk dalgası bütün vücuduna yayıldı. Ona sadece bakmak bile, bir kadının hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde uyarılması için yeterliydi. Onun gibi bir erkeği tamamlayacak tek kadın, kendisiydi. Birbirleri için yaratılmışlardı, mükemmel bir çifttiler ve ikisi de bunu biliyordu. Sadece onunla birlikteyken, gerçekten kendisi olabiliyor, özlemlerini ve sevgisini, onunla paylaşabiliyordu.

Leonora derin bir nefes aldı ve kendini kaptırdığı bu hayal aleminden sıyrılmak için, suçluluk duygusuyla başını salladı. Zamanını boşa harcamayı kesip, hemen hazırlanmazsa, geç kalacaktı.

Tanrım, ne büyük bir aptaldı. Erkek kardeşleri de büyük ihtimalle böyle düşüneceklerdi. Kalbinin derinliklerinde sakladığı bu sırrını, bu hayalini öğrenseler, onunla nasıl dalga geçeceklerini tahmin edebiliyordu.

Bir kız için, iki erkek kardeşin arasında büyümek oldukça büyük bir sorundu. Yaşları çok yakındı. Piers ondan sadece onsekiz ay büyüktü. Leo ise bir yaş küçük. Annelerini çok erken kaybetmişlerdi. Anaokulundan gelen çocuklarını karşılamak için yola çıktığında, aşırı hızla gelen bir arabanın altında kalmıştı. Bu olay, babası dahil olmak üzere, hepsini çok etkilemişti. Babası, eski bir profesyonel sporcuydu. Spor hayatından emekli olduktan sonra, spor giysileri imal eden bir şirketin yöneticiliğini yapmaya başlamıştı. Çocuklarını, kendi aralarında yarışa teşvik etmenin, onları gelecekte yaşamlarına daha iyi hazırlayacağına inanmıştı. Biraz sert ve duygularını göstermeyen biriydi. Leonara annelerinin ölümünden sonra babasının hatırına, bir erkek evlatmış gibi davranabilmek için çok fazla gayret harcamış, bir kız gibi ağlayıp, mızmızlanarak, onu hayal kırıklığına uğratmamak için, elinden geleni yapmıştı.



Babası bütün çocuklarını çok severdi, ama eski kafalı bir adamdı ve annesiz büyüyen bir kıza sevgisini göstermekte, pek de başarılı değildi. Gerçi Leonora onu hiçbir şey için suçlamıyordu. Aslında, babasını ve kardeşlerini her zaman savunurdu. Büyüdüklerinde bile, birbirlerine çok bağlı bir aile olarak kalmışlardı. Ancak üç yıl önce babaları yeniden evlendiğinde, üvey annelerini iyi karşılamadıkları için, ilişkileri biraz zarar görmüştü. Leonara, babasının bu ikinci karısının ılımlı idaresi altında nasıl yumuşadığını ve duyguların ortaya çıkarttığını izlediğinde, annesiyle birlikte olamamak yüzünden, ne kadar çok şey kaybettiğini daha iyi anlamıştı.

Gurur yüzünden, bir yandan babasının öğrettiği gibi erkek gibi bir kız almaya devam etmeye çalışırken, bir yandan da kadın olmanın gittikçe büyüyen ihtiyaçlarıyla savaşıyordu. Bazen kendini o kadar çaresiz hissediyordu ki, benliğini asla bulamayacağından korkuyordu. Bazen gerçekten kendisi gibi davrandığında, eğer kardeşlerinden biri ona gülerse, kendini baskı altında hissediyor ve hemen çocukluğundaki o kavgacı haline dönüyordu.

Ama bazen de. Tıpkı şimdi olduğu gibi, kendini hayallerine bırakıyordu.

Onu seven ve isteyen bir erkekle ilgili hayaller kurmaya ihtiyacı vardı. Ona karşı yoğun bir çekim hissedebileceği ve ne yaptığını iyi bilen bir erkeğe… Bunu yaşamak istiyordu.

Ergenlik dönemlerindeyken, kardeşlerinin cinsel deneyimlerini dinlemek, onların diğer kızlar hakkındaki düşüncelerini duymak, Leonora'yı bu konuda biraz temkinli yapmıştı.

Korkak, ya da fazla hassas biri olduğunu düşünmüyordu. Ancak, kardeşlerinin kızlar hakkında söylediklerini, onlara görüntüleri, cinsel becerileri ve uygunlukları hakkında puan verdiklerini duydukça, başka çocuklarında, kendisi hakkında böyle şeyler konuşmasını isteyip, istemediğini sorgulamış ve sonuçta istemediğine karar vermişti. Bu yüzden de, erkeklerin arasında sohbet konusu olmaktansa, içinden yükselen doğal tutku belirtilerini görmezden gelmişti.

Sonuç olarak, diğer kızlar kendi cinselliklerine güvenen kadınlar haline gelirken, o kendi cinselliğinden korkar hale gelmişti.

Tabi ki artık her şey değişmişti. Kardeşleri büyümüştü. Biri yirmi yedi, diğeri yirmi dört yaşındaydı ve cinsel hayatlarını başkalarıyla konuşmayı geçmişte bırakmışlardı.

Leonora da büyümüştü. Yirmi beş yaşındaydı ve hala bakire olmanın rahatsızlığını yaşıyordu. Neyse ki hiç kimse, özellikle de kardeşleri bunu bilmiyordu. Ama şu anda onu endişelendiren, cinsel açıdan tecrübesiz olmasından daha önemli şeyler vardı… Bir iş bulmak gibi…

Hemen duşun altına girerek, suyu açtı. Çocukken, her üçü de sıska ve uzun boyluydular. Ancak şimdi, Piers ve Leo kaslı erkek yapısına kavuşurken, Leonora hala inceliğini koruyordu. Bir yetmiş beş boyundaydı. Teni geçen sene Ekim ayında gittiği Kanarya Adalarından kalma bronzluğunu hala koruyordu. Ama göğüsleri biraz dolgundu. Sutyensiz dışarı çıkamıyordu. Büyüme çağında, bir yandan ağabeyi ile rekabet etmeye, bir yandan da kardeşine haddini bildirmeye çalışırken, vücudunu kısıtlayıcı bu tip kızlara has giysilerden nefret ederdi. Bu çabanın hala sürüyor olması, ortanca çocuk olmanın kötü kaderi, diye düşündü pişmanlıkla.

Duştan, girdiği gibi hızla çıktı. Yatak odasına giderek kurulandı. Pilot üniforması, yatağın üzerindeydi. Ona bakarken, kalbinin yerinden hopladığını hissetti. Hepsi Noel'i geçirmek çini Gloucestershire'deki evlerine gittiklerinde, Leo yedek üniformasının kaybolduğunu söyleyip durmuştu. Leonora, bütün ailenin, özellikle de Leo'nun, kendisinden şüphelendiğinden emindi. Yerini alması için ona söz verdikten sonra, bu şüphesinin arttığı da kesindi, ama neyse ki hiçbir şey söylememişti.



Londra'daki dairesinin iki sokak ötesindeki kuru temizleyicide çalışan zavallı Mavis, üniformayı onun üzerine göre yapmak için çok uğraşmıştı.

Leonara, kendi hesabına çalışıyordu ve birçok arkadaşının onu şanslı bulduğunu biliyordu. Rusça dersleri veriyordu, ama Leonora'nın aklındaki, yabancı dil öğretmenliği yapmak değildi. Yabancı dil öğrenmek gibi tanrı vergisi bir yeteneğe sahipti. Rusça ve Mandarince dışında, İtalyanca ve Fransızcayı da rahatlıkla konuşabiliyordu.

Ancak, hayat bazen hiç de adil olmuyordu. Özellikle de, iki erkek kardeşiyle birlikte büyüyen bir kız için. İlk kez o, uçmayı öğrenmeyi ve pilot olmayı istediğini söylemesine rağmen, şimdi hayallerindeki işi, küçük erkek kardeşi yapıyordu. O uçuşla ilgili tüm niteliklere sahip olmasına rağmen, Rusça öğretmenliği yaparken, kardeşi Floransa yakınlarındaki özel bir hava yolunun milyarder sahibinin özel pilotuydu. Leonora ağabeyinin, bir kadının isim yapmasının zor olduğu bir mesleği seçmekteki ısrarının, kendi hatası olduğunu biliyordu.

Tabi ki biri sürü kadın pilot vardı. Ama Leonora'nın istediği, İngiliz havayollarının iç hatlarında, monoton bir düzende uçmak değildi. Böyle bir iş için eğitilmemişti. Onun amacı, çok daha yükseklere ulaşmaktı.

Ortanca çocuk ve iki kardeş arasında büyüyen biri olarak, Leonora hayatı boyunca sesini duyurmak ve varlığını göstermek için savaşmak zorunda kalmıştı. Bugün de bunu yapacaktı ve kardeşinin yerine geçip, Avanti Havayollarının sahibine ait özel jetin kontrolünü eline alacaktı.

Leo onu bu işten vazgeçirmek için kıvranıp durmuş, ama Leonora onu şimdiki kız arkadaşıyla tanıştırdığını hatırlatarak, kendine borçlu olduğunu söylemişti.

“Mantıklı ol”demişti Leo. “Yerimi almana izin veremem.”

Ama Leonora’nın mantıklı olamaya hiç niyeti yoktu. Mantık, onun gibi etrafına duvarlar örmüş, erkek Fatma gibi davranan bir kız için geçerli değildi. Ayrıca, her ne kadar farklı bir kız olmak istese de, kardeşleri de dahil olmak üzere erkeklerin dünyasında oynayıp, kazanmaya çalışmak çok daha kolay geliyordu ona.

Londra’daki toplantıdan çıktığında, Alessandro’nun kaşları çatıktı. Yirmi dakika sonra, Carlton Tower Otel’in önünden limuzininden inerken, yüzü hala yumuşamamıştı. Oysa toplantı gayet iyi geçmişti.

Uzun ve kaslı yapısının, çoğu erkek üzerinde olumsuz etki yarattığının farkındaydı, ama kadınlar onun kendine güvenli havasından hoşlanırdı. Bronzlaşmış yüz hatlarında, Esik Roma İmparatorlarının güçlü ve etkileyici havası vardı. Dalgalı esmer saçları, gür kirpiklerle çevrili koyu gri gözlerini daha da vurguluyordu. Hareketlerinde, avına yaklaşan bir avcının çevikliği ve esnekliği vardı. Erkekler ona, temkinli bir saygıyla yaklaşırdı. Kadınların ise, çekici bulduğu bir erkekti.

Otelin kapıcısı onu tanıyıp, selamladı. Alessandro hızlı adımlarla içeri girip, asansöre doğru yürüdü.

Yüzünün asılmasının nedeni, ceketinin cebindeki mektuptu. Ağabeyinden gelen mektup, ricadan çok bir emir gibiydi. Aile unvanlarını almalarının dokuz yüzüncü yıldönümü anısına, hafta sonunda yapılacak kutlamalara beklendiğini hatırlatıyordu. Yarın akşam başlayacak kutlamalar, ailenin Sicilya’daki konutunda gerçekleştirilecekti. Ve Alessandro’nun yokluğu söz konusu bile değildi.

Üç kardeşin en büyüğü olan Falcon, böyle bir ifade kullandığında, ona destek olmak küçük kardeşlerin göreviydi. Çünkü çok acılar paylaştıkları çocukluk yıllarında, Falcon her zaman onların yanında olmuştu.



Küçük erkek kardeşleri Rocco balayında olduğu için, bu seferlik aileye karşı yükümlülüklerinden kurtulmuştu. Alessandro da, ilgilendiği bir havayolu şirketini almak için yapacağı görüşmeleri bahane ederek gitmemeyi düşünmüştü, ama Falcon’un gönderdiği resmi mektuptan, ağabeyinin onun gelmesini mutlaka istediği anlaşılıyordu.

Rocco gelemeyeceğine göre, babalarının iki oğlu o ve Falcon kutlamalarda bulunmalıydılar. Anneleri ayrı ve en genç kardeşleri Antonio da bir araba kazasında öldüğü için, orada olamayacaklardı. Babası, her zaman en küçük oğlunu daha çok sever ve diğer üç oğlundan ayrı bir yerde tutardı. Onun ölümünün ardından ciddi bir kalp krizi geçirmişti ve en iyi ihtimalle, bir yıl kadar ömrü olduğu söylenmişti.

Babasının öleceği düşüncesinin kendisini bu kadar üzmemesinin nedeni, ancak aynı çocukluğu paylaşmış oldukları için, diğer kardeşleri anlayabilirdi. Babaları onları değil, Antonio’yu sevmişti. Anneleri dışında, kimse onları sevmemişti zaten. O da, Rocco’nun doğumu sırasında ölmüştü.

Alessandro görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakarken, gözlerinin önünde, koyu gölgeler içindeki Castelli Leopardi’nin ve ölen annesine ağladığı için, onunla dalga geçen babasının görüntüsü canlandı.

“Sadece zayıf, güçsüz ve aptal insanlar bir kadın için ağlar. Ama sen de tam olarak busu zaten. Her zaman ikinci sırada kalmaktan başka bir şey olamayacak değersiz biri. Büyüdüğün zaman da bunu hatırla Alessandro. Her Zaman ikinci sırada olacaksın.”

İkinci sıra… Bu kelimeler ona hep acı vermiş, işkence çektirmiş, deli etmişti. Ama babaları, ilk çocuğu olmasına rağmen, Falcon’u da sevmemişti. Onun tek sevdiği, yıllarca metresi olup, annelerini utandıran kadınla yaptığı ikinci evliliğinden olan tek oğlu Antonio olmuştu. Antonio, kurnaz, bencil çıkarları için her şeyi yapan, babalarının üzerindeki gücünü

bilen ve kullanmaktan çekinmeyen biriydi. Diğer üç kardeşe hiç benzemiyordu. Kardeşler arasında en çok Alessandro ondan nefret ederdi ve bunun için de geçerli nedenleri vardı.

Babasının hayattaki rolünün her zaman ikinci sırada kalmak olduğu, ancak Falcon'a bir şeyler olması durumunda bazı şeyleri elde edebileceğiyle ilgili sözlerini şimdiye kadar geride bırakması gerekirdi, ama bunların izleri öyle derindi ki, hayatı boyunca, hep kendisinin de bir değeri olduğunu ispatlamaya çalışmıştı.

Yedinci doğum günü partisinde, yaptıkları çocukça bir tartışmanın ardından Antonio babalarını taklit edip, yaşlı adamın söylemekten en çok hoşlandığı sözleri tekrarlayarak, onunla alay etmişti. Babaları bunu öğrendiğinde, buz gibi bir sesle şöyle konuşmuştu;

"Sen ancak gerekirse ağabeyinin yerini alabilirsin. Bunun dışında bir hiçsin. Bir ağabeyin olduğu sürece, ikinci erkek çocuk olarak hiçbir değerin yok. İleride, kendini Antonio'dan üstün gördüğün zamanlar olursa bunu hatırla. Tanrı biliyor ya, onun tek oğlum olmasını çok isterdim."

Bu sözlerin, Alessandro üzerinde şaşırtıcı denecek kadar garip ve güçlü bir etkisi olmuştu. Babası, en sevdiği oğlunun karşında onu küçük düşürmeyi, utandırmayı, gözünü korkutmayı amaçlamıştı. Onun kendini değersiz, önemsiz hissetmesini istemişti. Ama onun bu acımasız sözleri, Alessandro üzerinde tam aksi bir etki yapmış, onda babasının nüfuzuna ya da Leopardi ismine güvenmeden kendine ait bir hayat kurma isteğini ateşlemişti.

Babasının ve aile tarihinin feodal dünyasının bir parçası olmak yerine, bir adamın iş zekâsı ve kişisel başarılarıyla değerlendirdiği, yeni ve modern dünyaya yüzünü dönmüştü. Kendi soyadı yerine, annesinin kızlık soyadını kullanmıştı ve şimdi o isim, Alessandro'ya milyarder tanımı veren havayolu filosunun üzerinde, gururla yazılıydı. Ve artik kim ve ne olduğuyla ilgili olarak kendini o kadar güvende hissediyordu ki, Leopardi ve Avanti isimlerinin her ikisini de kullanıyordu.

Babasının ismine, ya da yardımına ihtiyacı olmadığını ispatlamıştı. Bir zamanlar kullanmayı ret ettiği Leopardi ismiyle hitap edilmesine çok kolay alışmıştı ve babasının yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görmekten çok eğleniyordu.



Babası onu asla anlamamıştı. Ve asla da anlayamayacaktı. Alessandro için artık artık bu ismi kabullenmek kolaydı, çünkü artık kendini ispatlamaya ihtiyacı yoktu. Ona göre, artık sırasının gelmesini bekleyen bir varis değildi ve ilk sırada olanlara eşit durumdaydı.

Yine de, kutlamalara gelmesini tartışırlarken, Falcon'un hatırlattığı gibi, o hala bir Leopardi'ydi ve ailesine karşı sorumluluğu vardı.

Alessandro, ağabeyine isteksizce de olsa saygı duyardı. İlişkileri, ta çocukluk dönemlerinde, babaları ve Sofia sayesinde epey yara almıştı. Ama bütün bu olanların üzerinden, on sene geçmişti. O zamanlar, eline geçen her fırsatta Falcon'a meydan okuyarak, kendini kanıtlamak için bir savaşın içine girmişti. Bu savaş, sonunda onların aynı kadın için karşı karşıya getirmiş ve Falcon kazanmıştı.

Alessandro'nun alnındaki çizgiler derinleşti. Artık kendini ispatlamak için umutsuzca çabalayan yirmi altı yaşındaki güvensiz genç değildi. Şimdi yetişkin, başarılı kendine güvenen biriydi. Ağabeyine hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildi. Kendine de öyle…

Ama yarın akşamki kutlamalara katılmak istememesinin nedeni davetiyedeki "Misafir" sözcüğü değil miydi?

Yanında kendine eşlik edecek biri olamadan kutlamalara katılamayacağı konusunda kararlıydı. Çünkü yalnız gitmesi halinde, babasının bu durumu bir başarısızlık olarak yorumlayacağından emindi. Ama o sırada hayatında biri olsa, onu beraberinde götürmek istemeyeceğini de biliyordu. Yıllar önce Sofia ile yaşadığı utanç verici durumu hala unutmamıştı. Aslında bu tepkisinin mantıksız olduğunu biliyordu, ama elinde değildi. Beklide babası haklıydı. Belki de, her zaman ikinci sırada olmaya mahkûm bir korkağın tekiydi.

Yirmi altı yaşındayken, mankenlik yapan Sofia'yı ailesine göstermekten gurur duymuştu. Onunla, Milano'daki bir halkla ilişkiler organizasyonunda tanışmıştı. O sıralar tek bir amacı vardı, o da ilk sırada olabileceğini ispatlamaktı…

Sofia onunla flört ettiğinde, gururu okşanmıştı. Ondan iki yaş büyüktü. O zamanlar, Sofia'nın modellik kariyerinin sonlarında olduğunu ve zengin bir koca aradığını anlamamıştı. Saf olduğu sürece, hangi zengin adamla birlikte olduğunun bir önemi yoktu onun için.

Artık, ona karşı duyduğu şehveti, aşk sanmakla ne büyük bir hata yaptığını biliyordu. Bunun için Falcon'a minnettar olması gerektiğini de biliyordu. Sofia'nın gerçek yüzünü ona göstermişti. Galiba şu sıralar üçüncü evliliğini yapmıştı. Daha sonraları Falcon, Sofia'yı baştan çıkartarak, ondan uzaklaştırma nedeninin, Sofia'nın gerçekte nasıl biri olduğunu söylemişti. Ağabeylerinin görevi de bu değil miydi?

Babalarının sevgisinden ve korumasından yoksun büyümelerinin, ağabey olarak Falcon'un omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklediğinin farkındaydı. Falcon da bu sorumluluğu çok ciddiye alıyordu. Ama ağabeyinin, Sofia ile aramasına girmesi, Alessandro'nun gözünde utanç verici ve ikinci sırada olduğu gerçeğini yüzüne vuran bir davranıştı. O zamandan beri, bütün kadınların başka biriyle birlikte olsalar da, kendilerini bulabildikleri en başarılı erkeğe sunacaklarına dair bir inanca kapılmıştı. Kadınların hepsi güvenilmezdi. Özellikle de, etrafta ağabeyi varken…

Bu inanç hayatındaki dönüm noktasını oluşturmuştu. Daha sonraki hayatında, birlikte olduğu hiçbir kadını ağabeyiyle tanıştırmama kararı almıştı. Aynı zamanda, hayatının geri kalanı kendini kanıtlamaya çalışarak geçirmek istemediğini, ağabeyinin gölgesinde kalmaktan korkan biri olmaktan, çok daha değerli biri olduğunu anlamıştı. Ve içinde olmayı hiç istemediği aile eviyle, tüm bağlarını koparmak için harekete geçmişti.

Önce Sicilya'yı terk ederek, Milano'ya yerleşmiş ve orada küçük bir hava taşımacılığı işi kurmuştu. O sıralar daha çok, şehirdeki tasarımcıların ürünlerini, uluslar arası gösteriler için taşıma yapıyordu. Oradan yolcu taşımacılığına ve sonrada özel, lüks uçuşlara geçmişti. Şimdi ise, modern havacılığın her alanında faaliyet gösteriyordu.



Giderek, ailenin ikinci erkek çocuğu olma avantajlarını kendi çıkarı için kullanmayı da öğrenmiş, Unvan sahibi bir ailenin üyesi olmanın şaşırtıcı gücünü keşfetmişti.

Kişiliğinin etrafına, Alessandro Leopardi olarak ördüğü kabuk, işi için yarattığı bir imajdı. İstediğinde çıkarabileceği, bulunduğu role uygun bir kabuktu bu. Ama derinlerinde bir yerinde, hala hassas bir noktasını olduğunu biliyordu.

Rocco'nun doğumundan kısa bir süre sonra ölen annesini pek hatırlayamıyordu. Zaten o sırada, sadece iki yaşındaydı. Ama annesini tanıyan herkes, onun bir aziz olduğunu söylerdi. Annesini insanların gözünde küçük düşürerek, herkesin önünde onu terk edip, metresine giden babasının aksine, annesi bir melekti…

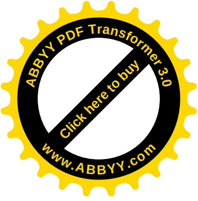
Acaba kendi de, babasının karanlık taraflarından bazılarını taşıyor muydu? Hiç bilmiyordu. Neyse ki, bunu öğrenmeye de hiç ihtiyacı olmayacaktı. Çünkü Leopardi ismine karşı taşıdığı bir sorumluluk yoktu. Gerçi Falcon bunun aksini düşünüyordu ve onun kutlamaya gelmesini istemesinin nedeni de buydu. Aileye ve taşıdığı kana karşı sorumluluklarını yerine getirmesini istiyordu.

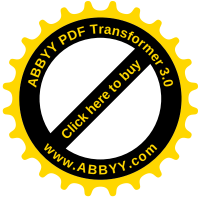
O ve Rocco, Falcon'a çok şey borçluydular. Onlara çok şey öğretmiş, önderlik etmiş, onları korumuştu. Bunlar genç bir çocuğun yüklenebileceğinden çok ağır görevlerdi. Galiba her zaman bunun kendi görevi olduğunu düşünmüştü ve hala da öyle davranıyordu.

Falcon'un yazdıklarını hatırlamak için, mektubu cebinden çıkartmasına gerek yoktu. Falcon asla gereksiz sözlerle zaman harcamazdı.

Davetiyenin üzerine Alessandro ve "Misafiri" yazmıştı.

Bu bir meydan okuma mıydı? Alessandro omzunu silkerek, içindeki öfkeyi tetikleyen bu küçük ayrıntıyı görmezden gelmeye çalıştı.





Tabi ki gidecekti. Başka seçeneği yoktu. Ama çocukluğunun geçtiği Sicilya'daki bu şatoya her gitmesi gerektiğinde huzursuz oluyordu. Orada çok fazla kötü anısı vardı. Adaya gitmesi gerektiği zamanlarda, ailenin şehirdeki villasında kalmayı tercih ederdi. Artık nerede olmak isterse, evi orasıydı. Floransa ve Milano'da birer apartman dairesi ve Positano yakınlarında gözlerden uzak, seçkin bir bölgede, eski bir saraydan dönüştürülmüş villası vardı.

Onun için özel olarak yapılmış saatine baktı. Birazdan City Airport'tan helikopterle ayrılacak, Floransa'ya gitmek üzere onu bekleyen özel jetine binecekti. Orada ailesine ait, yenilenmiş evinde kalacaktı.

"Bak Leonora, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum"

Leonora kardeşine öldürücü gözlerle baktı. "Bence gayet iyi bir fikir… Ayrıca söz verdin."

Leo inledi. "Beni boş bir anımda yakaladın." Ayağa kalktı. Kahverengi saçları karmakarışıktı. Bir seksen beş boyundaydı, ama o anda yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyle, Leonora'nın gözüne çok daha küçük görünüyordu.

Leonora zafer dolu bir sesle, "Patronunun bir sonraki Londra ziyaretinde, onu geri götürebileceğimi kabul ettim."

"Neden bunu istiyorsun. Adam, kadın pilotlardan nefret ediyor."

"Biliyorum. Bütün başvurularımı geri çevirdi."

Leo'nun yüzündeki ifade değişti. "Bak, aptalca bir şey yapmayacaksın değil mi? Onun ofisini basıp, uçağını kullandığını söyledikten sonra, iş istemek gibi… İnan, onun yatağına girmek için bundan daha çok şansın var."

Leonora, Sicilyalı milyarderin birlikte olduğu göz kamaştırıcı kadınlarla ilgili her şeyi biliyordu ve bu yorumundan ne kadar incindiğini, Leo'nun anlamasına asla izin vermeyecekti. Alessandro Leopardi gibi bir erkeğin ilgileneceği türden bir kadın olmadığını, çekiciliğinin bulunmadığını ima etmişti. Alessandro Leopardi'nin kadınlarından biri tabi ki istemiyordu. Onun istediği, Leopardi'nin pilotlarından biri olmaktı.



"Hayır, tabi ki ondan iş istemeyeceğim."

Leonora elini arkasına götürerek, parmaklarını çapraz yaptı. Her şeyi yapabilirdi. Bu hiç adil değildi. Küçük kardeşi kadar iyi, hatta ondan çok daha iyi bir pilottu. Bunu Alessandro Leopardi'ye ispat ettiğinde, onun kendisine bir iş önereceğini biliyordu. Dünyanın dört bir yanında onun özel uçak hizmetlerinden yararlanan yolcular vardı. Bu seçkin gruptan biri olmayı, Alessandro gibi birinin özel pilotu olarak çalışmaktan daha çok istiyordu.

"Bu işten karlı çıkacağını gerçekten düşünüyor olamazsın."

"Düşünmüyorum. Biliyorum… Sen jeti kullanmamı kabul ettiğinden beri, fazladan dersler alıyorum. Büyük ihtimalle senden fazla uçuş sürem var." Leonora, bu derslerin kendine kaça patladığının ve daha fazla para kazanmak için, kaç saat fazladan ders vermek zorunda olduğunu düşünmek bile istemiyordu."

"Tamam, uçağı kullanabilirsin. Ama üniforma yok."

Leonora trençkotunu açarak, üniformayı gösterdi. Sonra da yanında taşıdığı çantasından, şapkasını çıkarttı.

"Bu öğrenilirse, işimi kaybedeceğimi biliyorsun."

"Merak etme, kimse bir şey öğrenmeyecek." Leonora trençkotunu çıkartarak, saçlarını şapkanın altına yerleştirdi. "Kaptan pilotunuz, Leo Thaxton hizmetinizdedir."

Leo yüksek sesle inledi. Üniformamı çalman yetmiyormuş gibi, şimdi de ismimi mi çalışıyorsun?

"Peki ya yardımcı pilot?"

“Ona ne olmuş? Yardımcı pilot, Paul Watson değil mi? Hani şu Alessandro Leopardi’nin, pilotların hosteslerle ilişkiye girmemesi kuralını bozan kişi? Bir şey söylemesinin pek de iyi bir fikir olmayacağına onu ikna edebileceğimden eminim.”

“Sana Paul hakkında bir şey anlatmamam gerektiğini biliyordum. Beni öldürecek.”

Leonora onu duymazdan geldi. “Hadi, beni hava alanına götürüp, o güvenlik saçmalıklarından geçirmen için sana ihtiyacım var.”

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum.” Sonra birden kendini düzeltti. “Hayır, tabi ki biliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en inatçı ve kararlı kadın olduğun için bunu yapıyorsun.”

“Doğru.” dedi. Leonora. Ama içinden, bambaşka şeyler düşünüyordu. Bunu yapıyordu, çünkü istediği işi alamamaktan nefret ediyordu ve Avanti havayollarında çalışmayı, dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Evet, hayallerinin işe kavuşmak istiyordu. Ama aynı zamanda, Alessandro Leopardi’ye meydan okuma fırsatını da yakalamak istiyordu. Neden kadınlara bu kadar karşı olduğunu, harika özellikleri olduğu halde, onu neden işe kabul etmediğini açıklamasını istiyordu. İşte cinsiyet ayrımı yapmanın yasal olmadığını, onun yüzüne söylemek istiyordu. Ama bu isteklerinden Leo’ya bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Bunları bilmek, onu daha çok endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı. Alessandro Leopardi’yi iyi bir pilot olduğuna inandırmak ve çok istediği bu işe kabul edilmeyi planladığını, onun kendinin anlamasına izin vermek çok daha iyiydi.

## İKİNCİ BÖLÜM

İyi bir uçuş olmuştu, ama zaten Alessandro’da başka bir şey olmasını beklemiyordu. Altı ay önce yeni jetini aldıktan kısa bir süre sonra, onunla kendisi uçmuş ve ne kadar kolay kontrol edildiğini görüp etkilenmişti.



Alessandro’nun kendine ait bir pilotu yoktu. Özel uçuş hizmetinde çalışan pilotlardan birini kullanmaya tercih ediyordu. Sonuçta, hepsi de üstün niteliklere birini kullanmayı tercih ediyordu. Sonuçta, hepsi de üstün niteliklere sahip oldukları için bu işe alınmışlardı.

Leo Thaxton en geç pilotuydu ve bugünkü uçuşu, işinde ne kadar başarılı olduğunu göstermişti. Yolculuklarının ortasında girdikleri küçük türbülansla başa çıkışını, uçağı biraz yükselterek düz tutmasını beğenmişti.

Ceketini tutup, dizüstü bilgisayarını veren görevliyi başıyla selamladıktan sonra, uçaktan indi. Arabası onu bekliyordu. Şoförü binmesi için kapıyı açtığından, geri dönüp uçağa bakmadan arabaya bindi.

Başarmıştı… Yapmıştı işte… Alessandro Leopardi, artık onun uçaklarını uçuracak kadar iyi olmadığını söyleyemezdi. Leonara, içinde büyük bir heyecan ve zafer duygusu hissediyordu. Ama yanında onunla bu zaferi paylaşacak kimse yoktu. Paul ve diğer çalışanlar, Alessandro Leopardi arabasına biner binmez uçağı terk etmişlerdi.

Kendine, Floransa’daki küçük bir otelde yer ayırtmıştı. İki gün sonraki Londra uçağına da, biletini almıştı. Artık planının ilk aşaması tamamlandığına göre, ikinci aşamaya geçmesi gerekiyordu. İkinci aşama, Alessandro Leopardi ile ofisinde yüzleşip, onu kendisine iş vermesi için ikna etmekti. Artık bu o kadar zor olmamalıydı. Yetenekliydi ve bunu göstermişti. Ayrıca gerekirse, kadınların yasa önünde eşit fırsatlara ve haklara sahip olduğunu da hatırlatacaktı.

Tam otoparktan çıkmak üzerelerken, Alessandro cep telefonunu uçakta unuttuğunu hatırladı. Öne eğilerek, şoföre geri dönmesi talimatını verdi.

Kendi heyecanlı hayallerinin içinde kaybolmuş olan Leonora uçaktan inerken, arabanın geri geldiğini de, kapının açıldığını da, Alessandro Leopardi'nin arabadan indiğini de görmemişti. O sırada şapkasını çıkartmış, saçlarını serbestçe omuzlarına bırakmıştı.

Onu ancak, merdivenin son basamağına geldiğinde fark etmişti. Zaten fark etmemesi imkânsızdı, çünkü Alessandro Leopardi onun geçmesini engelleyecek şekilde durmuş, onu bekliyordu.

Bir an için sessizce birbirlerine baktılar. Leonora uzun boylu bir kadındı, ama merdivenlerde durmasına rağmen, yine de onun gözleriyle aynı seviyede değildi. Ona daha iyi bakabilmek için, başını hafifçe geriye atmak zorunda kalmıştı.

"Bu da ne demek oluyor? Pilot nerede." diye soran ses öylesine soğuktu ki, Leonora normal bir sesle konuşmakta zorlandı.

"Şu anda ona bakıyorsunuz."

Alessandro, onun kim olduğunu biliyordu. Onun fotoğraf iliştirilmiş iş başvurularıyla, yeterince sık karşılaşmıştı. Ancak şu anki fotoğraflarından çok daha çekiciydi. Özellikle de serbest bıraktığı saçlarıyla… Bu şartlar altında bile, vücudunun onun yakınlığından ve çekiciliğinden bu kadar etkilenip, tepki veriyor olmasına inanamıyordu. Bir şekilde onun kendisini böyle etkileyeceğini bildiği için mi, onu işe almamakta bu kadar inat etmişti? Tabi ki hayır… Yasalar ne söylerse söylesin, prensip olarak kadın pilotları işe almazdı. Ayrıca o bir Sicilyalıydı ve herkes Sicilyalı erkeklerin kendi kurallarını uyguladıklarını bilirdi.

Gözlerindeki ifadeyi anlamak imkânsızdı, ama açılıp kapanan burun deliklerinden, ne kadar öfkeli olduğu anlaşılabiliyordu. Leonora, planladığından biraz ileri gitmiş olabileceği düşüncesini kafasından atmaya çalıştı. Sanki ciğerlerindeki bütün hava bitmişti. Yoksa korkusu yüzünden mi böyle hissediyordu?

"Bu doğruysa, başın büyük belada demektir. Tabi Leo Thaxton'un da öyle."

Alessandro Leopardi'nin sert ve acımasız sözleri, onun davranışını hafife almayacağını gösteriyordu.



"Leo'yu suçlayamazsın." Leonora hemen kardeşini savunmaya geçit. "Ona bunu ben yaptırdım. Sadece bir erkek kadar iyi uçabileceğimi ve bu işi hak ettiğimi ispatlamak istedim."

"Sen ve kardeşin hapse girmeyi hak ediyorsunuz." dedi acımasızca. "Ayrıca, birlikte iş arayacağınız da kesin."

Leonora'nın gözleri yuvalarından fırladı. İşler, hiç de planladığı gibi gitmiyordu. "Leo'yu işten atamazsın. Bu onun hatası değil."

"Peki, kimin hatası?"

"Bana bir şans vermediğin için senin hatan."

Alessandro, böylesine durumun gerçekliğini görmezden gelecek kadar pervasız ve insanı çileden çıkaran biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Oysa ona nazik davranması gerekirdi, meydan okuyup, tartışması değil. Öfkeyle, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, birden vücuduna batan bir şey, cebindeki davetiyenin varlığını hatırlattı.

Davetiye… Leonora'ya bakarken, aklında bir plan belirlemeye başlamıştı. Çekici bir kadındı, tabi bu tiplerden hoşlananlar için. Kendisinin tipi değildi. O daha bakımlı ve olgun kadınları tercih ederdi, saçları dağılmış kızları değil.

"Onu kovabilirim ve bunu yapmayı planlıyorum."

Ciddiydi. Leonora bunu görebiliyordu. İlk kez bunun bir oyun olmadığını fark etti. Yaptıklarının sonuçları çok kötü olacaktı. Üstelik sadece onun için değil, kardeşi için de… En kötüsü de, ona işinde en iyisi olduğunu göstermek yerine, ne kadar başarısız olduğunu göstermişti.

Utanç duygusuyla yanakları kıpkırmızı oldu. Ne olursa olsun, Leo'yu kovmasına izin veremezdi. Kardeşinin işini çok sevmesi bir yana, hayatı boyunca Leo ve Piers'in, özellikle de

Piers'in, ona üstünlük taslamasına katlanmak zorunda kalacaktı. Zaten bunu yapmaktan, ona kız olduğunu ve ortanca çocuk olduğunu hatırlatmaktan daima hoşlanıyordu.

Hangisi daha kötüydü? Gururunu bir kenara atıp, bir daha göremeyeceği bu adama, Leo'yu kovmaması için yalvarmak mı, yoksa başarısızlığa uğramış biri olarak, kardeşleriyle yüzleşmek zorunda kalmak mı?

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Lütfen Leo'yu kovma."

Sesi, kelimeler boğazında düğümleniyormuş gibi çıkmıştı ve Alessandro da bunun farkındaydı. Demek kardeşi onun için çok önemliydi. Güzel…

"Bunu düşüneceğim… Sana bağlı…"

Leonora birden irkilerek onun gözlerine baktı. Bakışlarında endişeli bir ifade vardı. Leo'nun işini kaybetmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Alessandro Leopardi'nin, ona bir daha aşla iş için şirketine başvuramayacağını söylemesine bile…

"Leo'yu kovmadığın sürece her şeyi yaparım." dedi heyecanla. "Her şeyi… Ne istersen, yapacağım."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü an, Leonora söylediklerinin farkına vardı. Teklifinin nasıl yorumlanabileceğini düşününce, yanaklarına ateş bastı. Ancak olası bir yanlış anlamayı düzeltmeye fırsat bulamadan, Alessandro Leopardi konuşmaya başladı.

"Her ne kadar senin bunu yapmana izin verme aptallığını göstererek, kovulmayı hak etmiş olsa da, kardeşini kovmayacağım. Tabi senin, katılmak zorunda olduğum bir aile toplantısında bana eşlik etmen şartıyla."

Leonora duyduklarına inanamayan şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Bu tür şeyler için kadın temin eden firmalar var. Neden onlardan birini kullanmıyorsun? Sonuçta parasını ödeyemeyecek durumda değilsin."

Birden bu kadar açık konuşmasının çok kötü bir hata olduğunu anladı. Onun yüzünün öfkeyle kasıldığını, gözlerinde uyaran bakışlar belirdiğini görebiliyordu.

"Bana eşlik etmesi için bir kadın kiralayabilecek durumda olduğunu, ama senin beni ret edecek durumda olmadığını bilmen hatırlatmama gerek var mı? Tabi kardeşinin işini kaybettiğini görmek istiyorsan, o başka…"



Leonora alt dudağını ısırarak, sakin olmaya çalıştı. Ama yine de kızgınlığının sesine yansımasına engel olmamıştı. "Neden sana eşlik etmemi istediğini anlamıyorum. Sonuçta ben bir manken, ya da genç bir yıldız adayı değilim."

Yüzü yeniden yanmaya başlamıştı, ama Alessandro Leopardi'nin dedikodu dergilerine malzeme olan kızlarla birlikte olması, Leonora'nın hatası değildi. Gerçi bu tip dergileri pek okumazdı. Patronunun kolunda güzellerle çekilmiş fotoğraflarını ona gösteren Leo'ydu.

"Seni seçmemin nedeninin görünümünle, ya da sahip olmadığın şeylerle ilgisi yok." dedi Alessandro kaba bir şekilde.

Bu kez aşırı tepki göstermeyeceğim, dedi Leonora kendi kendine. Sonuçta yetişkin bir kadındı. Profesyonel ve kaliteli bir pilottu. Kimse ona duygularını kontrol edemediği için, çocukmuş gibi davranmayacaktı.

Büyüme çağındayken, kardeşleri onunla, "Sen sadece bir kızsın" diye dalga geçmeyi çok severdi. Duygularının ona ihanet edebileceği, ya da hassasiyet kazanabileceği durumların içinde olmaktan hala nefret ediyordu.

"Ama yine de sana eşlik etmemi o kadar istiyorsun ki, bunun için bana şantaj yapıyorsun" demekten kendini alamadı Leonara.

"Doğru." Alessandro beklenmedik bir şekilde gülümseyince, Leonora hazırlıksız yakalandı. Açıklayamadığı bir şekilde, baştan aşağıya ürperdiğini hissetti.

Bu adam, içinde hiç tanıdık olmayan karışık duygular uyandırıyor ve onu güçsüzleştiriyordu. Başını döndürüşünde, bakışında, dudaklarının hareket edişinde, mantıklı düşünmesini engelleyen bir şeyler vardı. Ona bakmaktan kendini alıkoyamıyordu.

ABBYY PDF Transformer 3.0 Click here to buy www.ABBYY.com

"Senin de gördüğün gibi, olaylar da sen de tamamen kontrolüm altındasınız. Böylece, senin cinsinin alışkanlık haline getirdikleri sevimli taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda olabilecek şikâyetleri ve ters durumları da engellemiş oluyorum."

"Kız arkadaşlarının senden bir şey talep etmelerinden hoşlanmıyorsan, erkeklerden beklentisi olmayan, bir şey istemeyen bir sürü kadın var, onlarla arkadaşlık et."

"İşte bunda yanılıyorsun. Bütün kadınlar bir şey ister… Ya maddi, ya duygusal, ya da fiziksel bir şeyler ve çoğu kez de hepsini… Şimdi senden istediğim, toplum içinde eşim olarak yanımda bulunman, gelecekte aramızda hiçbir şekilde bir ilişki olmayacağını kabul etmen ve bu konuda dilini tutman."

"Pek fazla bir şey değilmiş." Diye homurdandı Leonara dişlerinin arasından.

Alessandro onu duymuş olmalıydı ki, buz gibi gözlerle ona bakarak, konuştu. "Kardeşinin ilerideki kariyeriyle kıyaslandığında, bunun o kadar da fazla bir şey olmadığını kabul et. Sadece tek bir gece için isteklerime ve verdiğim talimatlara itaat edeceksin, o kadar."

"Söylediğim gibi, bu şantaj." Leonara yine dilini tutamamıştı.

"Sen bunu şantaj olarak görmeyi tercih edebilirsin, ama ben bunu, benim olan bir şeyden beni bilerek mahrum bırakan birinden, yaptıklarını telafi edecek haklı bir talep olarak görüyorum. Beni bir çalışanım olan kardeşinin yeteneklerinden mahrum bıraktın."

"Ben de en az Leo kadar nitelikli biriyim. Hatta ondan çok daha iyiyim."

"Olabilir, ama benim pilot olarak seçtiğim kişi sen değilsin. Şimdi söylediğim gibi, kardeşini işten çıkartmayacaksam, senden isteklerime tam olarak itaat etmeni isteyeceğim."

İsteklerine tam itaat mi? Leonora öfkeyle ağzını açtı, ama sonra Leo'yu hatırlayarak kapattı. Yine de söylemesi gereken bir şey vardı. Bir konuyu açığa kavuşturmak zorundaydı.

Doğruca onun gözlerinin içine bakarak konuştu. "Bu talimatlarına tam itaat, herhangi bir cinsel aktiviteyi kapsıyorsa, korkarım Leo işini kaybedecek."

Alessandro duyduklarını inanamıyordu.

"Sen ciddi ciddi, sana cinsel olarak bir teklifte bulunduğumu mu düşünüyorsun?

Leonora söylediğinden geri adım atmadı. "Pek değil. Sadece bunu yapmayacağımı bilmeni istedim."



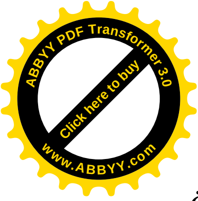
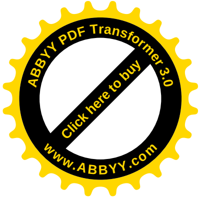
Bu kadın onu çok şaşırtmıştı doğrusu. Kadınların kendilerini kollarına fırlatmalarına ve önerdikleri şeyleri kabul etmesi için yalvarmalarına çok alışkındı. Bu yüzden, böyle bir kadının, yani onun şirketinde çalışmak için kanunsuz ve tehlikeli her şeyi yapmaya hazır birinin, kendisiyle seks yapmaya düşüncesine bu kadar karşı olacağı hiç aklına gelmemişti. Üstelik söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu, beden dili de açıkça gösteriyordu.

Merak, erkeklik gururu, derinlerde kalmış olan Leopardi kibri, hangisi olduğunu bilmiyordu, ama içinde bir şeyler harekete geçmişti. Onun meydan okuyan tavırları, maço içgüdülerini uyarmıştı, ama ne vardı ki bunda? Yeterince olgun, görmüş geçirmiş, cinsel birlikteliklerinden fazlasıyla tatmin olmuş biriydi. Yani bu dürtüleri umursamasına hiç gerek yoktu.

"Güzel. Artık sana asla böyle bir soru sorulmayacağını biliyorsun. Benim standartlarım, hayatımdaki her şeyde olduğu gibi bu konuda da oldukça yüksektir ve sen onların yanına bile yaklaşmıyorsun." Buz gibi bir sesle devam ederken, yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Ailenin ikinci çocuğu olabilirim, ama hayatımda asla ikincilere yer vermem. Değil ki üçüncü sınıftan daha düşük seviyede olan birini kabul edeyim. Şimdi, artık ikimiz de durumumuzu netleştirdiğimize göre, senden yapmanı ve asla yapmamanı istediğim şeyleri konuşabiliriz."

Alessandro ona hakaret etmişti, ama onu incitmezdi. Kendi kendine güç vermeye çalışarak, onun gözlerinin içine baktı. Onun kendisini cinsel açıdan üçüncü sınıf bulmasına aldırmıyordu. Aslında, onun kendisiyle ilgilenmediğine memnun bile olmuştu.

Alessandro saatine bakarken, ona neden ailenin ikinci çocuğu olmakla ilgili yorumu yaptığını düşünüyordu. Kimseye kendini açıklamak, ya da haklı çıkarmak zorunda değildi.

Özellikle de bu sinir bozucu, sürekli tartışan kadına… Eğer bir şansı olsa, kendisine eşlik etmesi için seçeceği son kişi o olurdu.

Verdiği kararı uygulayacaktı. Hayatı boyunca gururu yüzünden ağabeyine ispatlamak zorunda hissetmişti. Hangi koşullar söz konusu olursa olsun, Falcon da dahil olmak üzere, başka hiçbir erkeğe bakmayacak bir kadın bulabileceğini ona göstermek gibi bir saplantısı vardı. Bu durumda Leonora Thaxton, mükemmel bir seçimdi. Üzerindeki gücü de düşünüldüğünde, ağabeyine bakmaya asla cesaret edemezdi.

Acımasız gözlerle ona baktı. "Gel." dedi sonunda. "Şoförüm bizi bekliyor. Arabam şurada."

Leonora onun gösterdiği yöne baktığında, büyük bir limuzinin beklemekte olduğunu gördü. Onlar arabanın yanına vardıklarında, şoför binmeleri için kapıyı açmıştı. Alessandro ile arka koltuğu paylaşmak zorunda olduklarını anlayınca, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Yerlerine oturduktan sonra Alessandro, "Pasaportunu Petro'ya ver." dedi. "Kapıdaki gümrük kontrolünde gerekli olacak." Sonra da diz üstü bilgisayarını açtı ve onu görmezden gelerek, çalışmaya başladı.

Leonora pasaportunu şoföre uzattı. Hırsından içi, içini yiyordu.

Şoför kapıda pasaportları gümrük memuruna gösterdikten sonra, Alessandro'ya geri verdi. Alessandro, Leonora'nın pasaportunu ona vermek yerine, ceketinin cebine koymuştu. Üstelik de bunu yaparken, öfkeyle kendisini süzen Leonora'ya bakma zahmetine bile katlanmamış çalışmasına devam etmişti.

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



"Caterina sana odanı gösterecek. Kendine çeki düzen verdikten sonra, yemekte sana oynamanı istediğim rolü açıklayacağım. Yarın öğleden sonra Floransa'dan ayrılmak zorunda olduğumuz için, fazla zamanız yok. Bu yüzden de, kahvaltıdan hemen sonra hafta sonu için sana giysiler ayarlayacağız."

"Yanında giysiler getirdim."dedi. Leonora, Petro'nun yere koyduğu küçük valizine bakarak.

Alessandro onun bakışlarını takip etti. Sonra gözlerini valizden, onun vücuduna ve oradan da yüzüne kaydırdı. Bu sırada, Leonora'nın ensesindeki bütün tüyleri diken diken olmuştu.

"Nasıl giysiler. Bir kot pantolon ve birkaç penye bluz mu?"

"Öyleyse ne olmuş?"

"Bana eşlik etmeni istediğim hafta sonu, ailemize unvanının verilişini kutlamak ve anmak için, ağabeyim tarafından organize edildi. Bu konukların kot pantolonlarıyla katılacağı türden kutlamalar değil. Bu yüzden doğru giysileri edinmeni sağlayacak birini ayarlayacağım." Alessandro katılacakları kutlamaları saymaya başladı. "Yarın akşam bir kokteyle katılacağız. Cumartesi günü, değerli konuklarının şeref vereceği resmi bir öğle yemeği olacak. Akşam büyük bir kıyafet balosu var. Kutlamalar, Pazar günü kilisedeki özel ayinle bitecek."

Alessandro programı anlatırken, Leonora kalbinin sıkıştığını hissetti. Hayatında şık bir elbise giymeyi denediği, ilk ve tek tecrübesindeki kötü anılar gözlerinin önünde canlandı. Erkek kardeşleri, üniversite mezuniyet balosu için aldığı giysinin içinde onu gördüklerinde, kahkahayla gülüp, alay etmişlerdi. O, bu tip giysiler giyen biri değildi ve kendini şık bir

ABBYY PDF Transformer 3.0 Click here to buy www.ABBYY.com

kokteyl elbisesi içinde düşünemiyordu. Ne zaman resmi bir davete katılması gerekse, klasik bir pantolon takım giyer, ceketin içine ipekli bir bluzla tamamlardı.

"Sana eşlik etmesi için, başka birini seçmenin çok daha kolay olacağını düşünüyorum," demek zorunda hissetti kendini. Alessandro ona bu şekilde bakarken, yüzü alev alev yanıyor, gökyüzünde aniden on bin fit düşmüş bir uçağı kullanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Öyle düşündüğünden eminim."

"Tabi ki böyle bir rolü üstlenecek kadar güzel ve seçkin birçok kadın tanıyorum, ama daha önce de söylediğim gibi, onlar isteklerimi yerine getirmenin karşılığında, yerine getirmeye hazır olmadığım taleplerde bulunacaklar. Oysa seninle, her ne kadar onların sahip olduklarından yoksun da olsan da, kardeşinin işini tehlikeye atmamak için, isteklerimi harfiyen yerine getireceğini bilme avantajım var."

"Sana birkaç sosyal ortamda, her söylediğini yaparak eşlik etmemin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Tamamen bana ait olduğuyla ilgili olarak kimsenin aklında soru işareti bırakmayacak, aynı zamanda davranışlarındaki ve zekâsındaki asaletle, kendisi gibi davranan bir kadının bana eşlik etmesini istememde özel nedenlerim var."

"Demek, kolunda gezdirdiğin, standartlarına uygun güzeller, bu hafta sonu için yeterince üstün niteliklere sahip değiller öyle mi?"

Leonora'nın yaramaz bir çocuk gibi soktuğu laf, Alessandro'nun sinirlerini bozmuştu. "Bu tür bir terbiyesizlik, asla istemediğim davranışlar arasında," Alessandro, uyarı dolu buz gibi bir sesle. "Neyse ki, ağabeyimin konuklarıyla zekice bir sohbet yürütecek kadar eğitimli birisin. Sana ilişkimizle ilgili bir şey sorulduğunda, sadece pilotlarımdan biri olan kardeşin vasıtasıyla tanıştığımızı söyleyeceksin. Falcon, seni sorguya çekmeye çalışacaktır. Küçük kardeşim ve ben, büyürken bizimle ilgilendiği için ağabeyimize minnettarız. Ama bunu abartıp, hala ilgilenmeye devam ediyor. Yani senin bana uygun olup olmadığını görmek için, seni denemeye çalışacaktır."



Leonora'nın gözlerindeki öfkeli parıltıları görünce, başını salladı. "Kafanda kurduğun bağlantılar doğru değil. Ağabeyimin seninle ilgili endişesinin, senin sosyal konumumla bir ilgisi yok. O daha çok beni incitip, incitmeyeceğini görmek isteyecektir. Benden daha fazlasını önerebileceğini ima ederek, seni deneyecek bir yollar arayacaktır.

Çalan telefona cevap vermek için arkasını döndüğünde, Leonora çaresizce orada durup, onun konuşmalarını dinlemek zorunda kaldı.

"Evet, beraberimde birini getiriyorum Falcon." diyordu Alessandro soğuk bir sesle. "İsmi mi?" Susarak, Leonara'ya baktı. "İsmi Leonora Thaxton."

Leonora kalbinin kulaklarında atıyormuş gibi gürültüyle çarptığını duydu. Sakinleşebilmek için, bakışlarını etrafta gezdirdi. Geniş holde sadece tek bir masa vardı. Üzerindeki oniks vazodaki canlı çiçekler etrafa hoş bir koku yayıyordu. Holden yukarıya açılan mermer merdivenlerdeki işçilik gerçekten çok güzeldi. Birden kendini, bu ortamın tamamen dışında hissetti. Buraya ait biri değildi. Peki, öyle hissetmesinin nedeni, etrafındakiler mi yoksa Alessandro'nun varlığı mıydı? Bilemiyordu.

Küçük bir kızken öğrendiği savunma mekanizmasını harekete geçirerek, 'Alessandro hakkımda istediğini düşünebilir, umurumda değil,' dedi içinden.

Alessandro konuşmasını bitirdiğinde, holün arkasındaki bir kapıdan bir kadın girdi. Caterina olduğunu sandığı bu kadın, doğrusu ona hiç de hoş gözlerle bakmıyordu.

Alessandro İtalyanca konuşarak, kadına Leonora'yı misafir odasına götürmesini söyledi. Leonora, bu lisanı çok iyi konuşabilmesine rağmen, açık etmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu, ancak Alessandro ona dönüp, aynı lisanla konuşmayla devam ettiğinde, başka seçeneği kalmamıştı. "İş başvurularından hatırladığım kadarıyla İtalyanca da dahil olmak üzere birçok dili başarıyla konuşabiliyorsun."

Demek, iş başvurularını şahsen okumuş ve mükemmel özelliklerine rağmen, yine de onu işe almamıştı öyle mi? Kardeşlerinin sık sık yaptıkları gibi, sırf kız olduğu için mi onu ret etmişti? İçgüdüsel olarak çocukça bir hareketle, hiç düşünmeden ona Mandarince cevap verdi. Ama zafer sarhoşluğu, Alessandro da aynı lisanla cevap verince bir anda söndü.

"Caterina bu dili konuşmadığından, bu hareketinin yetişkin bir kadından ziyade, küçük ve şımarık bir çocuğa daha çok uyan bir gösteri olduğunu söylemeyelim. Bu da senin, benim için çalışmaya uygun biri olmadığınla ilgili kararımın ne kadar doğru olduğunu kanıtlıyor."

"Gerçekten mi? Oysa ben cinsiyetim ve hormonlarım yüzünden işe alınmadığımı düşünüyordum."

"İşe alınmama nedenin, yeterince olgun olmaman."

Neden neden neden? Neden bir erkekten çok daha iyi olduğunu gösterme arzusuna engel olamıyordu. Sırtını ona dönerek, akıcı İtalyancasıyla, Caterina ile konuşmaya başladı. Karşılığında da, yaşlı kadından sıcak bir gülümse aldı.

Beş dakika sonra, kendisine verilen konuk odasına beğeni dolu gözlerle bakıyordu.

Sarayın baştan aşağı elden geçtiği belliydi. Aslına uygun olarak restore edilmiş ve klasik tarzda döşenmişti. Kendini bir odada çok, bir müzenin içindeymiş gibi hissediyordu. Eski zamanlarda olmadıklarını gösteren tek şey, düz ekran televizyon, bilgisayar ve duvarların arasına gizlenmiş olan ses sistemiydi.

"Güzel mi? diye sordu yaşlı kadın. Gurur duyduğu bir şeyi gösterircesine konuşmuştu.

"Harika," dedi Leonora İtalyanca. "Geçmişle, şimdiki zamanın mükemmel bir karışımı…

Caterina duyduklarına sevinmişti. "Bu bina ve diğer birçok şey, Sinyor Alessandro'nun annesinin ailesine aitti. Şimdi ona ve kardeşlerine kaldı. Aile tarihini yaşatmaya, ama aynı zamanda rahat yaşanacak bir yer yapmaya çalıştılar. Don Falcon, bu binalarla ilgilenen vakfın başındadır ve Sinyor Alessandro'nun kazandığı paralarla, restorasyon çalışmalarına yardım etmesini sağlar. Sinyor Alessandro'nun ağabeyini reddedemeyeceğini biliyor. Don Falcon en büyük kardeş olduğu için en güçlüleridir."



"Kaç kardeşler?"

"Üç erkek kardeşler. Sinyor Alessandro iki numara."

Ortanca çocuk… Tıpkı kendisi gibi… Leonora'nın kaşları çatıldı. Onunla arasında bir bağ bulmak istemiyordu. Onun da tıpkı kendisi gibi ortanca çocuk olmanın zorluklarını yaşadığından emindi. Büyüklük taslayan ağabeyle, ailenin küçüğü arasında sıkışıp kalmanın, ailesinin sevgisini, dikkatini kazanabilmek, kendine bir yer bulabilmek için savaşmak zorunda olmanın, ağabeyi kadar büyük, kardeşi kadar küçük olmasına izin verilmemenin ne demek olduğunu biliyordu. Yine de kendi durumu, onunkine göre daha kötüydü. Çünkü o iki erkek kardeş arasına sıkışmıştı. Oysa Alessandro ve kardeşleri aynı cinsiyetten oldukları için, birbirlerine çok daha sıkı bağlarla bağlı olmalıydılar.

Yoksa tam aksi mi geçerliydi? Onun için rekabet etmek, kendisine göre daha zor mu olmuştu? Ama bunun bir önemi yoktu. Ona karşı bir anlayışla yaklaşmayacaktı. Bunun için de onun kendisine davranışını, tehdit etmesini ve şantaj yapmasını hatırlaması yeterliydi.

Caterina, yemekten önce toparlaması için onu yalnız bırakarak gitmişti. Banyo da, yatak odası ve oturma odası gibi muhteşemdi. Hemen duşun altına girdi.

Duşunu alıp, hazırlanması çok sürmedi. Kot pantolon ve tişörtünü giydikten sonra balkona çıkarak, Floransa'nın göz kamaştıran manzarasını seyretmeye başladı. Şimdi şehrin büyüsünün keyfini çıkartmak, görmek istediği yerlerin planını yapmak yerine, burada durmuş, acımasız bir adamın kendi amaçları için onu kullanmasını bekliyordu.

Bir süre sonra hava karardı. Şimdi sadece sarayın avlusundaki ışıklandırılmış bahçeyi görebiliyordu. Birbirlerinden güzel çiçeklerin ve bitkilerin arasındaki yürüyüş yolları ve küçük çeşmenin olduğu bahçe, gerçekten çok güzel tasarlanmıştı. Balkonundan bahçeye inen

bir merdiven vardı. Leonora, birbirine karışmış çiçeklerin kokusunu içine çekti. İşte bu Floransa'nın kokusuydu.

Yarım saat sonra Caterina odasının kapısına vurup, kendisine aşağıya kadar eşlik etmek için geldiğini söylediğinde Leonara, kardeşinin endişeli mesajlarına cevap vermeyi yeni bitirmişti. Ona, endişelenmesine gerek olmadığını, Floransa'daki kısa tatilinde yapacakları için çok heyecanlı olduğunu yazmıştı, ama tabi ki bunların hiçbiri doğru değildi.

Caterina, holdeki kapılardan birini açarak, geniş bir koridora çıktı. Burada bir sürü tablo vardı. Üstelik modern olanların yanında, oldukça eski tabloların da olduğunu gören Leonora, bunların orta çağdan kalmış solabileceklerini düşündü. Koridorun sonu, Alessandro'nun onu beklediği, avludaki bahçeyi yukarıdan gören, üstü yarı kapalı bir terasa açılıyordu.

O da, Leonora gibi üzerini değiştirmişti. Hiç çaba harcamıyormuş gibi görünmesine rağmen, nasıl hem bu kadar ürkütücü ve hem de çekici olabiliyordu? Leonora ürpermekten kendini alamadı. Profilinden eski roma kahramanlarını hatırlatıyordu. Onun, defne yapraklarından yapılmış bir çelengi başına takmış halini hayal edebiliyordu. Kalbi bir anda yerinden çıkacakmış gibi hopladı. Onun, kendisini böyle etkilemesine izin vermemeliydi. Tamam, çok yakışıklı ve karşı konulmaz bir cazibesi olabilirdi, ama Leonora bunların ikisinden de etkilenmezdi. Etkilenmemek zorundaydı. Keskin gri bakışların savunmasının içine işlemesine ve en gizli düşüncelerini görmesine izin veremezdi.

"Grazie, Caterina."

Alessandro kâhyasına öyle sıcacık bir gülümsemeyle teşekkür etti ki, bir an için Leonara'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bu onda gördüğü ilk insanca belirtiydi. Peki, neden içinde keskin bir acı hissetmişti. Kendisine böyle gülümsemediği için, bu kadar üzülmesini gerektiren bir neden yoktu ki.

"Sana söylemek istediğim şeyler gizli ve özel olduğundan, burada yiyip, servisi kendimizin yapmamızın daha iyi olacağını düşündüm." Caterina gider gitmez. Sonra da duvara dayalı bir masanın üzerine hazırlanmış olan yiyeceklere doğru yürüdü. Masanın üzeri, çeşit çeşit yiyecekle doluydu.



Leonora da onu takip ederken, yiyeceklere hayret dolu gözlerle bakıyordu. "Bütün bunları Caterina mı hazırladı?"

Alessandro başını salladı. "Hayır. Normalde, Floransa'dayken ya arkadaşlarımla dışarı çıkıp yerim, ya da kendim yemek pişiririm, ama şimdi yakınlarındaki bir restorandan ısmarladım."

"Yemek pişirebiliyor musun?" Kendini yine tutamamıştı. Alessandro'nun tek kaşını kaldırarak ona baktığını görünce utandı.

"Ağabeyim, yetişme çağımızda bunu öğrenmemizde ısrar etti."

Alessandro, ağabeyi sanki onlara babalık etmiş gibi konuşmuştu, ama Leonora, onun babasının hala hayatta olduğun biliyordu.

On dakika sonra yemeklerini almış, masaya oturmuşlardı. Leonora lezzetli İtalyan yemeklerini iştahla yiyordu, ama Alessandro ondan beklentilerini ana hatlarıyla anlatmaya başladığında, bütün iştahı kaçtı.

"Söylediğim gibi, hafta sonunda yapılacak kutlamalar ve törenler resmi bir havada geçecek. Tabi bu arada, babamın ikinci oğlu olarak benim de, Leopardi ailesini temsil etmekle ilgili kendime düşen rolü oynamam bekleniyor. Aile, bütün İtalyanlar için çok önemlidir, ama Sicilyalıysan, aile onuruna ve saygınlığına uygun olmak kutsaldır. Falcon izin verseydi, babam hala Leopardi arazisinde yaşayan herkesin ruhuna ve bedenine sahip olabileceği bir yönetim uygulardı."

Leonora onun sesindeki öfkeyi, nefreti ve hayal kırıklığını duyabiliyordu. Neyse ki, bu kez dilini tutmayı başardı.

ABBYY PDF Transformer 3.0 Click here to buy www.ABBYY.com

"Zamanı geldiğinde, Falcon insanlarımızı çok daha iyi bir şekilde yönlendirecek. Babam hayatı boyunca insanları korku ve baskıyla kontrol altına aldı. Buna oğulları da dahil. Ama şimdi, hayatının son aylarını yaşıyor ve bizden, yani ilk evliliğinden olan oğullarından esirgediği sevgi ve saygıyı, bizim ona göstermemizi bekliyor. O sıralar tüm ilgisini ve parasını, annemin yerine geçen kadına ve ondan olan, değer verdiği tek çocuğuna yönlendirmişti. Şimdi ikisinin de ölümün acısını yaşamak zorunda kalmasının, uygun bir ceza olduğu düşünülebilir."

Leonora, bu açıklamalara çok şaşırmıştı, ama duygularını gizlemeye çalışıyordu. Az önceki lezzetle yemeklerin tadı bir anda yok olmuştu. "Seni çok kötü incitmiş olmalı," diyebildi sadece.

"Umursamadığın, değer vermediğin biri seni incitmez."

Ama umursuyordu. Leonora bunu görebiliyordu.

"Ailemin yakın tarihi hakkında bir şeyler bilmen, oynamanı istediğim rolün önemini anlaman için, gerekli. Üvey kardeşimiz Antonio, yaşadığı süre içinde babamızın en sevdiği ve değer verdiği çocuğuydu. Antonio ölüm döşeğindeyken babamıza, yasa dışı bir çocuğu olduğunu sandığını ve bu çocuğun bulunması gerektiğini söyledi. Babam da hemen, kaybettiği oğlunun yerine koyabileceği bu çocuğun hemen bulunmasını istedi. Falcon, Antonio'nun çocuğuna hamile kalmış olabilecek genç kadının izini buldu."

"Peki, ya bebek?" Leonora duyacaklarından tedirgin olmaya başlamıştı.

"Çocuk Antonio'nun değildi. Ama küçük kardeşim, çocuğun teyzesiyle evlendiğinden, o da Leopardi ailesinin bir üyesi olarak yetiştirilecek. Babam, Antonio'ya fazlasıyla takıntılı biri olduğu için, başlangıçta çocuğun ondan olmadığını kabul etmedi. Ama Falcon, delilleriyle ortada çocuk olamadığını gösterdi. Çocuk Antonio'nun olsaydı, babam küçük oğluyla yaptığı hataları tekrarlayacak ve başka bir gencin daha hayatını mahvedecekti. Ama o çocuk bizim kanımızdan çıksaydı da, onun annesiyle birlikte kalması ve babamın, onların hayatlarından uzak durması için elimden geleni yapardım."



Leonora, onun söylediklerinden ciddi olduğunu görebiliyordu. Bu tavrından dolayı, ona ancak hayranlık duyabilirdi.

Alessandro'nun oturduğu yerde hafifçe kıpırdanması, Leonora'ya avının üzerine atlamaya hazırlanan tehlikeli bir hayvanı hatırlattı. Ama sonra, onun geçmişinden bahsederken ne kadar kırılgan olduğun fark etti. O da bir zamanlar küçük bir çocuktu. Küçük, yalnız, korkmuş, sevilmeye ve korunmaya ihtiyaç duyan bir çocuk…

Önce dudaklarının, sonra da yüzünün ifadesinin sertleştiğini gördüğünde, geçmişin kırılganlığını üzerinden attığını anladı. "Bu günlerde, babamın en az sevdiği çocuklarından biri olduğum için, kendimi şanslı buluyorum. En hoşlandığı şey, benim hayatta her zaman ikinci sırada kalacağımı hatırlatarak, beni aşağılamaktır."

Leonora da onun gibi ortanca çocuk olduğundan, ilk çocuk olmamanın ne demek olduğunu iyi anlıyordu. Ancak, Alessandro'nun söylediği şey çok acımasızcaydı. İçgüdüsel olarak onu rahatlamak amacıyla elini uzatacaktı ki, birden ne yaptığını fark edip, kendini tuttu. Ancak Alessandro'nun hiçbir şeyi kaçırmayan keskin bakışları, onun bu tepkisini yakalamıştı.

"Falcon, bizi ve kendini korumak için elinden geleni yaptı. Ağabeyime karşı büyük bir saygım ve hayranlığım vardır. Üçümüz birbirimize derin sevgi bağlarıyla bağlıyız. Falcon bunu yaratmak, birbirimize destek olmamızı sağlamak için elinden geleni yaptı. Falcon yetişkin olduktan sonra, babam aile ismimizi ve servetimizi onun kontrol etmesi gerektiğini düşündü… Falcon, daima Leopardi ismine gereken saygıyı ve sadakati göstermemizde ısrar eder. Ama hepimiz, bizi maddi açıdan özgürlüğe kavuşturan ve başarılı olduğumuz farklı yönlere gittik. Babamın her zaman ikinci sırada kalacağını söylediği oğlu olan, ben bile…

Leonora, ona karşı içinde beliren anlayış hissini yok etmek için, içkisinden bir yudum aldı.

“Gerçi babamın gözünde hayatının her aşamasında, diğer erkeklerin gerisinde kalan biri, hayatta asla başarılı olamaz. Küçük kardeşim evlendi. Falcon ise her şeyin mirasçısı olduğundan, bu hayatta elde edemeyeceği kadın yok. Sadece karısı olarak kimi istediğine karar vermesi yeter. Bu hafta sonundaki kutlamalara, yanımda uygun bir hanımla katılmazsam, babamın maddi olarak başarılı olmama rağmen, hala bir erkek olarak başarısız olduğumla ilgili sözlerini, insanların önünde tekrarlayacağından hiç şüphem yok.”

Leonora, insanın kendisini ispat etme ihtiyacını çok iyi anlıyordu. “Babanın, benden pek etkileneceğini sanmıyorum.”

“Kendini hafife alma.”

Leonora, ona şaşkınlık dolu gözlerle bakarken, içine tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

“Önemli olan görüntün değil. Herkes kendisine eşlik edecek güzel bir kadını satın alabilir, çoğu aptal da böyle yapar zaten. Ama senin mükemmel güzellikten yoksunluğunun, seni daha hakiki ve inanılır yapıyor. Ayrıca niteliklerin de eklendiğinde, bir ilişki yaşıyor olma ihtimalimiz oldukça güçleniyor. Babam sadece görmek istediğini görür, anlamak istediğini anlar. Ama Falcon’u kandırmak, o kadar kolay değildir. Bu yüzden sürekli yanımda kalacaksın. Ağabeyimle özel sohbetlere girme iznin yok.”

“Sana hayran olan ve vantuz gibi sana yapışan kız arkadaş rolü oynamamı istiyorsan, üzgünüm, ama…

“Senden istediğim, zeki, seçkin ve kendine güvenen bir kadın gibi davranman. Zarafetin ve asaletin de eklendiğinde, bana olan bağlılığını göstermek zaten kendiliğinden olacaktır.”

“Yani, bu bağlılığı göstermek için, insanları umursamadan benimle seks yapmanı istememe, gerek olmadığını söylüyorsun.”

Alessandro uyaran bakışlarla ona baktı. “Ancak toy biri, insanların gözü önünde bu tür davranışların çekici olduğuna inanır. Ayrıca, birlikte olduğum hiçbir kadın, onu yatağa götürmemi isteme ihtiyacı duymaz… Başka biriyle konuşmayacak, flört etmeyecek, dans etmeyecek ya da ortadan kaybolmayacaksın. Sorulursa, kardeşin vasıtasıyla tanıştığımızı söyleyeceksin. Birbirimizi ne zamandır tanıdığımızla, ilişkimizin geçmişi ve geleceğiyle ilgili konularda ağzını sıkı tutacaksın ve bunu öğrenmek isteyen kişileri, bana havale edeceksin. Benimle gurur duyuyormuş, bana aşıkmış gibi davranacaksın. Mesela, elini koluma koyacak ve gözlerimin içine, dünyada birlikte olmak istediğin başka bir erkek yokmuş gibi bakacaksın.”



“Ah pek az şey yapmak zorundaymışım.” Leonora yine dilini tutamamıştı.

“Kardeşinin işini tehlikeye atan sensin.”

“Bu rolü oynamam için şantaj yapan da sensin. Ayrıca birine âşıksam, bu ortak saygı ve anlaşma sonucunda olmuştur. Aptalca sırıtıp, hayranlık dolu gözlerle bakmakla, her söylediğine itaat edip, tapmakla değil… Ve âşık olduğum adamın gözlerinin içine bakıp, onunla yatmak istediğimi söylediğimde, bundan gurur duyup, o anda yaptığı her şeyi bırakacaktır.”

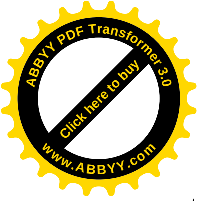
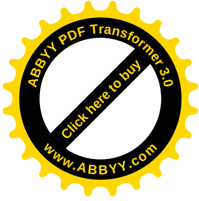
“Önceki sevgililerinle tecrübelerinde böyle olabilir.”

“Benim tecrübelerim seni ilgilendirmez.” Leonora konuşmanın daha kişisel yönlere doğru kaymaya başlamasından rahatsız olmuştu. “Aşktan başı dönmüş sevgilin gibi davranmamı istiyorsan, senin de beni istiyormuş gibi davranmak gerek.”

“Senin yanımda götürüyor olmam, insanların bunu anlaması için yeterli.”

Leo6nara onun bu kadar küstah olmasına inanamıyordu. Avludan gelen kuş sesini duyduğunda, düşüncelerinden sıyrılarak, o yöne döndü. “Bahçen çok güzel…”

“Teşekkürler, ama oraya girmemen gerektiği konusunda seni uyarmayalım… Şimdi her şeyin anlaşıldığından emin olmak için baştan alalım. Yarın sabah, kahvaltıdan sonra, hafta sonuna uygun giysiler almak için alışverişe götürüleceksin. Ölçülerin alınacak ve Milano’daki

tiyatro kostümleri ajansından benimkine uygun bir kostüm seçilip, Sicilya'ya gönderilecek. Öğle yemeğinden sonra, Sicilya'ya gideceğiz. Uçağı ben kullanacağım. Ağabeyim bizi karşılayacak ve benim son sevgilim olarak, sana resmi bir nezaket gösterecek."

"Hafta sonu bitince, aniden yok olmamı nasıl açıklayacaksın?"

"Kolay. Bu hafta sonunda beni sıkmaya başladığını keşfetmiş olacağım."

"Hiç şaşırmadım." Leonora yine dilini tutamadı. "Senin mükemmel olduğunu düşündüğün gibi bir yaratık olsaydım, ben de sıkıntıdan patlardım."

## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat gece yarısın gösterdiğinde, Leonora hala uyanıktı ve balkonun altında tüm güzelliğiyle uzanan yasak bahçe, karşı konulmayacak kadar çekici görünüyordu. Büyük ihtimalle bu çekiciliğin nedeni, Alesandro'nun koyduğu yasaktı. Birkaç basamak inip, bahçeye daha yakından bakmasının ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Alessandro'nun sadece gücünü göstermek için kurallar koymaktan hoşlanan biri olduğu belliydi.

Yatmak için giydiği askısız bluzu ve şortu, bahçeye inmek için de uygun görünüyordu. Hem Alessandro onu görse bile bir şey yapamazdı değil mi? Hafta sonunda ona ihtiyacı vardı.

Merdivenlerden inerken, Alessandro'nun ona söylediklerini düşünüyordu. Bahçeye geldiğinde, bir an için hareket edemedi. Onun davranışını neden anlamaya çalıştığının bilmiyordu. Sonuçta bu anlayışı hiç hak etmiyordu.



Bahçede gezinirken, bir yandan da meraklı gözlerle etrafına bakınıyordu.

Aniden her yönden üzerine fışkıran soğuk suyla neye uğradığını şaşırdı. Fıskiyelerin hışmından kurtulmaya çalışırken, tepeden tırnağa ıslanmıştı.

"Buraya gelmemen konusunda seni uyarmıştım."

Islak kolunu kavrayan el, ama yine de altta kalmadı. "Seni dinlemeyip, aşağı inmem durumunda, bir tuzakla karşılaşacağım konusunda beni uyarmadın."

"Saçmalama. Bahçeye inmemeni söylememin nedeni, fıskiyelerdi. Bir zamanlar, Rönesans İtalyan bahçelerinin geleneksel özelliklerinden biri bu. Sahiplerine hoş vakit geçirmek ve hiçbir şeyden kuşkulanmayan misafirleri ıslatmak için düzenlenmiş. Sistem yeraltından döşendiği için, kapatılması mümkün değil."

"Bunu baştan söylemiş olsaydın, bahçeye asla inmezdim."

"Uyarım yeterli olması gerekirdi. Asi bir çocuk gibi davranmakta ısrar eden bir kadın dışında, herkesin için yeterli olurdu."

Alessandro hala onu tutuyordu. Leonora kolunu ondan kurtararak uzaklaştı. Onun hareketiyle yanan sensorlu güvenlik lambası, birden bulundukları yeri aydınlattı. Alessandro'nun akşam yemeğinde giydiği gömlek ıslanınca bedenine yapışmış ve onun kaslı bedenini ortaya çıkartmıştı. Kendisinin de ondan pek farklı olmadığını anlayan Leonora, telaşla gölgelerin arasına saklandı.

"Utangaç halin, gülünecek kadar gereksiz." dedi. Alessandro acımasız bir sesle. "Şimdiye kadar karşılaştığım en çekici kadın olsaydın ve bütün geceyi seni yatağa atmayı umarak geçirseydim bile, şu anki görüntün tüm ateşimi söndürürdü. Tanrı aşkına, bu giydiğin de ne?"

"Uyumak için rahat bir kıyafet."

"Korkunç bir şey… Bir kadın ya sevgilisinin kollarında, ya da çıplak uyumalı."

ABBYY PDF Transformer 3.0 Click here to buy www.ABBYY.com

Titremeye başlayan Leonara, bir an önce banyosundaki kalın yumuşacık havlulardan birine sarınmak istiyordu. "İkimiz de, birbirimizi heyecanlandırmadığımız ve açık havada sevişmek gibi bir niyetimiz olmadığı konusunda fikir birliğine vardığımıza göre, odama en hızlı ve kuru yoldan nasıl döneceğimi söyleyebilir misin, lütfen?"

Leonora konuşmasını bitirdiğinde, öyle çok titriyordu ki, dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Oysa Alessandro ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Acaba kontrol edemediği titremesinin nedenlerinden biri de, Alessandro'nun varlığı mıydı?

"Bu taraftan." dedi Alessandro, merdivenleri göstererek. "Biraz uzun, ama kuru bir yol."

Merdivenlerin bittiği balkon, Leonora'nınkinden daha genişti. İçeriye açılan kapıdan, buranın bir erkeğin yatak odası olduğunu görebiliyordu. Leonora'nın bakışları bir süre oda ile Alessandro odasında gidip geldi. Yürümesi için baskı yapan ele karşı koyarak, "Ama burası senin odan." dedi.

"Doğru. Aynı zamanda bahçeden geçmeden, odana gidebileceğin tek yol."

Alessandro sıkılmaya ve kızmaya başlamış gibiydi, ama Leonora sırtındaki elden, vücuduna yayılan sıcaklık dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

"Hepsi senin suçun," dedi onu suçlayarak. Gerçekten de öyleydi. Daha önce hiç kimse ona, tek bir dokunuşla böyle şeyler hissettirmemişti.

"Başlatan sendin."

Onun iddiasıyla tahrik olan Leonora, hiddetle kendini savundu. "Hayır, değildim. Bana dokunan sendin…"

Alessandro'nun ifadesinden, birbirlerinden farklı niyetleri olduğu belliydi. Bakışları ağır ağır onun vücudunda dolaşmaya başladığında, Leonora'nın yüzü alev alev yanmaya başladı. Gözleri kasıtlı olarak, ıslanmış bluzunun üzerinden iyice belli olan dolgun göğüslerinde durdu. Bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki, Leonora göğüs uçlarının sertleştiğini fark etti ve vücudunun ihanetini gizlemek için kollarını bedenine sarmak istedi.



'Bu hiç iyi bir fikir değil,' diye uyardı Alessandro kendini. Leonora onun tipi değildi. Zaten hayatında geçici bir rol üstlenmişti ve bunun iş ilişkisi içinde kalması çok daha iyiydi. Üstelik göğüsleri öyle tahrik edici görünüyordu ki… Onların üzerinde hiçbir şey olamadan, avuçları içinde hissetmek, göğüs uçlarını dudakları ve diliyle okşamak… Bunun ne zararı olabilirdi ki? Aslında oynadıkları rolü, daha gerçekçi bile yapabilirdi.

Alessandro ona dokunacak, onu öpecek, hatta belki de çok daha fazlasını yapacaktı. Leonora telaşlanarak, yatak odasına girdi.

Alessandro onun peşinden giderken, avcılık dürtüleri harekete geçmişti.

Ona uzanıp, usta bir hareketle kendine doğru çekerken, "Beni istemediğini söyledin," diye hatırlattı Alessandro ve Leonora'nın vücudunu baştan aşağı ürpertecek şekilde burnunu, onun burnunun üzerinde gezdirmeye başladı. "Ve söylediğin yalandı."

Leonora dilinin ucuna kadar gelen bir düzine öfkeli itirazı yuttu. Ama Alessandro'nun dili, ağzının kenarında gezinmeye başladığında, deli gibi atan kalbi, onun söylediklerini doğrular gibiydi. Onunla savaşma düşüncesi yok olmuştu. Aslında o anda bir şey yapmayı düşünebilmesi bile imkânsızdı. Ne yaptığını bilen ve onun zayıflılığının avantajından faydalanmaya kararlı tecrübeli bir erkeğin elinde, tamamen çaresiz durumdaydı. Canını kurtaracakmış gibi Alessandro'nun omuzlarına yapışarak, nefesi kesilene kadar, onun öpüşüne tutkuyla karşılık verdi.

Nasıl olup da böylesine sinir bozucu, kavgacı, sakar ve idaresi güç bir kadın, tutuşturdukları ateşin altında, ona çaresizce sıkıca tutunup kalabiliyordu? Nasıl olup da kollarının arasında eriyebiliyor ve sanki bunun için doğmuş gibi, ona karşılık verebiliyordu? Daha da garibi, kendisi nasıl oluyordu da sanki daha önce hiçbir kadınla olmamış gibi, onun tepkilerine böyle acemice karşılık verecek kadar aptal olabiliyordu?

Alessandro bu soruların cevabını bilmiyordu. Bildiği tek şey, Leonora'nın verdiği tepkiyle, iyice tahrik olduğuydu. Onun ıslak bluzunu çıkarıp atmak, ince belini elleriyle sarmak, göğüslerini avuçlarının içinde hissetmek, ellerinin altında vücudunun zevkle kıvrandığını görmek ve öpücükleri arasında yükselen arzu dolu inlemeleri duymak istiyordu. Hatta bundan çok daha fazlasını istiyordu. Onun çıplak vücudunu kollarının arasına almak ve yatağında eşsiz bir cinsel deneyim yaşatmak istiyordu.

Ama kendisine hakim olmalıydı. Ya kendini tutmalı, ya da sonuçlarına katlanmalıydı. Onu hayatına almak gibi bir niyeti yoktu. En azından bu çeşit bir ilişkiyle…

Vücudunun, düşüncelerine karşı koyduğunu hissedebiliyordu, ama o fiziksel ihtiyaçlarının, hareketlerini kontrol etmesine izin veren bir erkek değildi.

Leonora, onun kendisini öpmeyi kestiğini fark etti. Dokunmayı da bırakmış, hatta onu ateşiyle titrer bir şekilde bırakıp, bir iki adım uzaklaşmıştı.

"Evet," dedi Alessandro sakin bir sesle. "Artık senin cinsel merakını da tatmin ettiğime göre, seni oynamanı istediğim rol konusunda bir kez daha uyarayım. Rolün, asla ve asla benim yatağımda bulunmanı kapsamıyor."

Cinsel merakını mı tatmin etmişti? Leonora'nın yüzü alev alev yanıyordu. Onu öpen, kendisine çeken ve ona dokunan kendisi değildi… Evet, ama onun öpücüklerine istekle karşılık veren ve onun okşayışları altında kendinden geçen kendisiydi.

"Beni buraya getiren sendin," dedi öfkeyle.

"Meraklı olan da sendin."

Leonora onun suçlamalarını inkâr etmek için ağzını açtı, ama tekrar kapattı. Kendine karşı dürüst olduğunda, gerçekten meraklı olmadığını, onun gibi kendi dünyasının dışında bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmediğini söyleyebilir miydi? Ama bu son derece bir şeydi. Merak etmesi, onun gerçekten kendisini öpmesini istediği anlamına gelmezdi, değil mi? Belki öncesinde bu geçerli olabilirdi, ama dudaklarında onun nefesinin sıcaklığını, bedeninde ellerinin temasını hissettikten sonra, daha fazlasını istememiş miydi?

"Bana doğru yolu gösterirsen, artık odama gitmek istiyorum." Ondan ve onun her şeyi gören bakışlarından olduğu kadar, kendi düşüncelerinden de kaçmak istiyordu.

Alessandro başını sallayarak, ona cevap verdi. "Bu taraftan." Yatak odasının diğer ucuna yürürken, birden durdu. Dönerek ona baktığında kaşları çatılmıştı. "Burada bekle."

Başka ne yapabilirdi ki? Odasına geri dönüş yolunu nasıl bulabileceğini bilmiyordu ve üzerindeki ıslak giysilerle, bütün evi baştanbaşa dolaşmak istemiyordu.

Alessandro çok geçmeden elinde büyük bir havluyla geri döndü. Havluyu ona atarak, "Buna sarınsan iyi olur," dedi ve sonra, odadaki kapılardan birini açarak, Leonora'nın gelmesi için bekledi. "Merdivenlere gelene kadar bu koridoru takip et. Merdivenleri geçip, yanındaki koridordan devam et. Odan sağdaki ilk kap…"

Leonora teşekkür ederek havluya sarındı ve hızlı adımlarla kapıdan çıktı.

Kadınlardaki sorun bu işte, diye düşündü Alessandro, Leonora'yı bahçede görmeden önce yaptığı işe geri dönerken. Onları arzulayan bir erkeği, kim olursa olsun, cesaretlendirmekten kendilerini alamıyorlardı.

Masada oturdu. Gönderilen elektronik postayı tekrar okurken, kaşları çatıldı. Yarın kahvaltıdan sonra gelmeleri için konuştuğu firma yetkilisi özür dileyerek, onun için buldukları stilistin son anda gelmekten vazgeçtiğini ve yerine onunla aynı kalitede birini bulamayacaklarını söylüyordu. Bu durumda Alessandro'ya iki seçenek kalıyordu. Ya Leonora'ya güvenecek, ya da ona eşlik edecekti.

Onun yaşında, konumunda ve servetindeki her adam gibi, Alessandro da birlikte olduğu güzel kadınlar tarafından ister zorla, ister tatlı dille, ama mutlaka pahalı ve seçkin tasarımcıların mağazalarına sürüklenmişti. Özellikle de bu kadınlar İtalyan olduklarında.

Ayrıca bu bazen bir ilişkiyi sona erdirmenin en hızlı ve kolay yolu da oluyordu. Alınan birkaç veda hediyesi, durumu daha da cazip bir hale getiriyordu.

Ama son bir yıldır, hatta belki daha da uzun bir süredir, yatağını paylaşan biri yoktu. Belki de bu yüzden Leonora Thaxton, üzerinde bu kadar güçlü ve beklenmedik bir etki yaratmıştı. Gururu, onun kendisini heyecanlandırmış olduğu gerçeğinden hoşlanmayabilirdi, ama olaya daha pratik bir açıdan bakıldığında, paylaştıkları yoğun anlar, en azından aralarında bir yakınlık yaratmıştı. Bu toplum içinde onların yararına olabilirdi. Ancak yalnız oldukları zaman, bunun tekrarı olmayacaktı.

Düşünceleri yeniden ona uygun giysileri nereden ve nasıl bulacağına yoğunlaştı. Elektronik posta adreslerini gözden geçirirken, birden istediğini buldu. Cristina Rosetti, kadınların sağ kolu olan çok ünlü bir tasarımcıydı. Ayrıca ona bir iyilik borcu vardı. Birçok tasarımcı, paha biçilmez koleksiyonlarını dünyanın dört bir yanındaki defilelere taşıması için onun hava yollarını kullanırdı. Cristina da, yıllardır tanıdığı ve sevdiği tasarımcılardan biriydi. Ve tabi, sadece iş ilişkisi içinde olduğu biriydi.

## BEŞİNCİ BÖLÜM

Leonora gözlerini açıp, bir gün önce olanları hatırladığında, göğsüne bir ağırlık çöktü. Saatine baktı. Sekiz buçuk mu olmuştu? Hemen yatağında doğrulup, yüzüne düşen saçları geriye attı. Nasıl bu kadar geç kalabilmişti? Her zaman erken kalkardı. Herhalde, bugün onu bekleyen şeylerden dehşete düşüp, kendini koruma dürtüsüyle uyuyakalmıştı.



Süitin kapısının açıldığını duyunca irkildi, ama gelen, ona kahvaltı getiren Caterina'ydı. Yaşlı kadına sıcak bir gülümsemeyle günaydın dedikten sonra yatağından kalktı ve mis gibi kahve ve ev yapımlı çöreklerin kokusunun geldiği tepsiye baktı.

İştahla kahvaltısını ederken, bugün alışverişte ona eşlik edecek uzman kişiyi düşünüyordu. Büyük ihtimalle, ancak pahalı dükkânların vitrinlerinde görebildiği türden elbiseler alacaklardı.

Kendisini bekleyen olayları düşününce, içinde bir mutluluk hissetti, ama dün gece olanları düşününce, mutluluğu birden söndü. Nasıl olup ta, Alessandro Leopardi'ye öylesine tutkuyla karşılık verebilmişti? Dürüst olması gerekirse, onun kendisini öpmesini istemişti. Normalde, onun ne kadar tecrübeli, maço ve vahşi olduğunu anladığında, arkasına bile bakmadan kaçması gerekirdi.

Hayatını, tecrübesiz bir bakire olduğunun ortaya çıkmasından korkarak yaşayan biri olarak, cinsellik konusunda onunla boy ölçüşebilmesi imkânsızdı. Bu güne kadar, ne bir erkek tarafından ayakları yerden kesilip yatağa götürülmeyi, ne de bunun için bir erkeği cesaretlendirmeyi aklından bile geçirmediği düşünüldüğünde, dün akşam yaptıklarına bir anlam veremiyor ve kendini gerçekten çok kötü hissediyordu. Eğer Alessandro durmamış olsaydı, onun bu utanç verici sırrını keşfetmiş olacaktı ve bu durumda duyacağı utancı tahmin edebiliyordu.

Neden, neden, neden o da diğer kızlar gibi yapıp, üniversitedeyken bu yükten kurtulmamıştı? Çünkü kardeşlerinden daha başarılı olmaya çabalamakla meşguldü. İşte nedeni buydu. Oysa bunun yerine bekâretini kaybetmeye odaklanmış olsaydı, şimdi hayatı çok daha basit olacaktı. Bu sırrını öğrenmesinden en çok korktuğu kişi Leo'ydu, ama şimdi onun yerini Alessandro almıştı. Alessandro dün gece onunla sevişmeye devam etseydi,

gerçeği tahmin etmesi ne kadar sürecekti? Acaba tepkileri onu hemen ele verecek miydi, yoksa çok daha sonra mı anlayacaktı?

Bu sorunun cevabı ne olursa olsun, onun tepkisinin ne olacağını tahmin etmekte hiç zorlanmıyordu. Babasının acımasız sözlerinden duygusal olarak yıprandığı belli ortanca erkek çocuk olarak, daha önce hiçbir erkeğin yatağına götürmek istemediği bir kadınla birlikte olmak gururuna dokunacaktı.

Leonora'ın yetişirken içine sıkışıp kaldığı, 'Erkek Fatma' görünümü, büyük ihtimalle Alessandro'nun onda hiçbir kadınsal çekicilik bulmamasının en büyük nedeniydi.

Nadiren böyle özel konular üzerinde takılıp kalırdı. Çünkü bu tip konular, canını fazlasıyla acıtırdı. Bu görüntüsünün içinde kalmak istemiyordu, ama kardeşleri, onu bu rolü üstlenmeye zorlamıştı. Leonora da, gururu ve inadı yüzünden, kendisine biçilen bu rolün dışına çıkmamıştı. Oysa içten içe gerçek bir kadın olmanın özlemini çekiyor, ama birinden yardım istemeye korkuyordu.

Belki de bugün, bunun için bir adım atacaktı.

Alessandro gölgelerin arasından onun merdivenlerden inmesini izlerken, vücudunda engelleyemediği bir hareketlenme hissetti. Üzerindeki korkunç kot pantolona ve bol tişörte rağmen, onların altında nelerin olduğunun farkındaydı. Her erkeğin içgüdüsel olarak ellerinin arasına almak isteyeceği incecik beli ve dolgun göğüsleri vardı. Üstelik sütun gibi uzun bacaklara sahipti. Birlikte olduğu bütün kadınlar uzun bacaklı olduğundan, Falcon'un buna hemen dikkat edeceğine hiç şüphesi yoktu.

Saçlarına yaptığı kalın örgü, yüzünün hatlarını ve dolgun dudaklarını daha da belirginleştirmişti. Başlangıçta, onun güzel bir kadın olmadığını, erkekleri baştan çıkartacak güçten yoksun olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, üzerindeki bu korkunç şeylere rağmen, vücudu ona tepki veriyor, planlarında değişiklik yapmak için onu zorluyordu.



Planını kabul etmesi için ona şantaj yaptığında, onu cinsel açıdan çekici bulmak, aklındaki en son şeydi. Alessandro işle zevki birbirine karıştırmamak konusunda son derece titizdi. Bunu yapanlara neler olduğunu görmüştü ve bir kadınla birlikte olarak hayatının altüst olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Zaten, Leonora Thaxton ile birlikte olması gibi bir tehlike olduğunu hiç sanmıyordu, çünkü o kendini kontrol edebilmesiyle gurur duyan biriydi.

Leonora merdivenlerin alt basamağına geldiğinde, temkinliydi. Caterina, ona kahvaltısını bitirince, ana girişe inmesini söylediğinde, orada Alessandro Leopardi ile değil stilist ile buluşacağını sanmıştı.

Alessandro gölgelerin arasından sıyrılarak, soğuk bir sesle konuştu. "Planda bir değişiklik oldu. Sana, ben eşlik edeceğim."

Leonora içine çektiği nefesin duyulduğunu ve duygularını açık ettiğini biliyordu. Bu plana ne kadar itiraz ederse etsin, Alessandro'nun aldırmayacağını da biliyordu. Belki de, stiliste ondan biraz bahsedince, kadın onun gibi umutsuz bir vakayla uğraşmak istemediği için gelmemişti.

En tanınmış tasarımcıların mağazaları burada, Tournabouni Street'te. Bu yüzden şehrin trafiğinde sıkışıp kalmaktansa, yürümemiz daha iyi."

Floransa'daki değerli zamanını, planladığı gibi müzeleri ziyaret edip, caddeleri keşfetmek ve şehrin büyüsünü içinde hissederek geçirmek yerine, bir mağazada tıkılıp kalacağını düşününce, Leonora'nın keyfi kaçtı.

Saat henüz dokuz olmasına rağmen, güneş sıcaklığını hissettiriyordu. Caddenin iki yanına sıralanmış tasarımcıların mağazaları henüz açılmamıştı. Ama anlaşılan, bu Alessandro için bir sorun teşkil etmiyordu. Pahalı bir mağazanın önünde durduklarında, Alessandro kot pantolonunun ve çizgili gömleğinin üzerine giydiği şık kesimli ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarttı.

Leonora'ya bakmadan konuşurken, bir yandan da hızla mesaj çekiyordu. "Biraz sonra seninle ilgilenmesi için buraya gelecek olan Cristina'ya Sicilya'da bana eşlik edeceğini, ama aktarma sırasında valizinin kaybolduğunu söyledim…"

Kapı açılıp, çok şık bir kadın dışarı çıkınca, Alessandro sustu. Kadın içten bir şekilde onu kucakladı. "Ciao, Alessandro."

Alessandro onu yanaklarından öperken, "Sana sonsuza kadar minnettar kalacağım Tina." dedi.

Acaba buraya getirdiği kaç kadın, mağazanın bu kadar erken açılması şerefine nail olmuştu? Kaç kadın olduğunun onun için ne önemi vardı ki? Bu kadar öfkelenmesinin ve içinde keskin bir acı hissetmesinin nedeni neydi? Herhalde kıskançlık değildi.

"New York'taki son defileye modelleri zamanında ulaştırdığın için sana borçluyuz Sandro."

Demek mağazanın böyle zamansız açılma nedeni, Alessandro'un sevgililerinin elbiselerini buradan alması değildi. Nedense bunu bilmek, Leonora'nın içini rahatlattı. Çünkü kimseyi onun kadını olarak düşünmek istemiyordu.

"İşte Leonora burada Tina," dedi Alessandro. "Onu senin yetenekli ellerine bırakıyorum." Bir kez daha kadınla kucaklaştıktan sonra, Leonora'yı orada bırakarak, caddeden aşağıya doğru yürümeye başladı. Cristina onu mağazadan içeri sokarken, Leonora'nın içinde garip bir his vardı. Oysa onun gitmesinden, rahatlaması gerekirdi.

"Alessandro işin yüzünden aylardır doğru dürüst bir kuaföre bile gidemediğini söyledi," dedi Cristina içeri girdiklerinde.

Cristina'nın doğru dürüst kuaförden kastı, randevu almadan gidilmeyen ve servete mal olan bir yerse, aylardır yerine asla denmesi daha doğru olurdu. Anlaşılan, Alessandro'nun normalde çıktığı kadınlardan birine dönüşebilmesi için, pahalı bir saç kesimi ve marka giysilerden daha fazlası gerecekti.

Ama zaten Alessandro onunla çıkmıyordu, değil mi?



"Önce temel şeylerle başlayalım," dedi Cristina. "Sicilya'da ihtiyacın olabilecek giysilere göz atalım. Etna'nın etrafını dolaşmak istiyorsan, birkaç spor giysi ayarlayalım." Cristina konuşurken, elemanlar da onun gösterdiği giysileri ayırıyorlardı. "Oraya gittiğinde doğru bir izlenim yaratmak isteyeceksindir. Uzun boylusun. Bu yüzden pantolon giyebilirsin. Bence krem rengi şu pantolon mükemmel olur. Bu hırka ve manşetlerine uyan şu gümüş kolyeyle çok şık olur. Ve kokteyl için de, Milano'dan getirdiğim şu elbise."

Onun gösterdiği lila ve gri rengi şifon elbiseye bakarken, Leonora'nın gözleri irileşti. Kısa elbisenin etekleri kabarıktı. Üst kısmı askısız bir şekilde bedene oturuyordu. Üzerinde, elbiseye uygun kısa bir ceketi vardı. Çok güzeldi, ama kesinlikle ona göre bir elbise değildi. Asla böyle giysiler giymezdi. Başını sallayarak Cristina'ya döndü. "Çok güzel, ama bana uygun olduğunu sanmıyorum," dedi üzüntülü bir sesle.

"Deneyip, göreceğiz," dedi Cristina karalı bir sesle.

İki saat sonra, bitkin ve şaşkın bir halde aynanın karşısında duran Leonora, nefesini tutmuş, hayret dolu gözlerle kendine bakıyordu. Saçlarının yeni kesimi, yüzünün kemik yapısını ve iri gözlerini iyice ortaya çıkartmıştı. Yapılan makyajla, gözlerinde buğulu bir ifade belirmişti. Ve üzerindeki şifon elbise, hayal bile edemeyeceği şekilde kadınsı ve narin görünmesini sağlamıştı.

Bu kadar hoş görünebileceğini hiç tahmin etmezdi. Cristina'nın alması için ısrar ettiği diğer giysilerle de kendini çok iyi hissetmişti. Gece elbiselerine uyan ayakkabılar, çantalar ayarlanmıştı. Nasıl makyaj yapacağına dair küçük bir dersin ardından, uygun kozmetik ürünleri de alınacaklar listesine eklenmişti.

Cristina, elbiseyi çıkartması için onu yalnız bırakmıştı. Ama Leonora bu anı geciktirmek için elinden geleni yapıyor, aynadaki aksine bakmaktan kendini alamıyordu. Hayatında ilk kez, nasıl çekici bir kadın olabileceğini görmüştü. Geride bıraktığı üniversite

yıllarından beri, böyle bir anı gizliden gizliye özlemle beklemişti. Bu yüzden, aynada gördüğü kadına biraz da inanmayan gözlerle bakıyordu.

Çalışanlardan biri, Leonora'yı nerede bulacağını, Alessandro'ya söylemişti. Onların sevgili olduğunu tahmin ettiğinden de, Leonora'nın giyinme odasında yalnız olduğunu söylemekte bir sakınca görmemişti. Alessandro kalın gri perdeyle kapatılmış odaya girdiğinde, Leonora onun varlığının farkında bile değildi.

Alessandro, aynaların açısı ve odanın büyüklüğü sayesinde. Onu rahatlıkla görüp, inceleyebiliyordu. Onun tepkilerini ve çatık kaşlarını gören biri, gördüklerinden hiç hoşlanmadığını düşünebilirdi.

Aynadaki görüntü, göz kamaştıracak kadar güzel bir kadına aitti. Ama Alessandro'nun yüzündeki ifadenin nedeni, Leonora'nın görüntüsü değil, onun gözlerindeki bakıştı. Yalnız ve seyredildiğinin farkında olmayan Leonora'nın yüzündeki ifade, Alessandro'nun göğsünün sıkışmasına neden olmuştu. Leonora, şansına inanamayan küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Uzun zamandır istediği bir şeye sahip olan, küçük bir kız çocuğu gibi…

Leonora gözlerinin nemlendiğini hissedebiliyordu. Yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı. Makyajını bozmadan ve güzel elbisesine bulaştırmadan yaşları silemeyeceğini anlayınca, boğazından kahkahaya benzer bir ses çıktı. Yanında mendil yoktu. Birden içerdeki sehpada mendil kutusu olduğunu hatırlayıp, arkasını dönünce Alessandro'yu görüp, donup kaldı.

Alessandro, onun duygularını o ana kadar anlamamış olsa bile, Leonora'nın kendisini gördüğü an gösterdiği tepkinin yoğunluğu, her şeyi açıklıyordu.

Acaba ne kadar zamandır oradaydı? Kendisini aynada seyrederken onu görmüş olamazdı, değil mi? Başka birinin, en çok da onun bunu görmesine dayanamazdı. Yüzü kızarmaya başladı. Kendini savunma dürtüsü harekete geçmişti.

Alessandro, başkalarının duygusal ihtiyaçlarına öncelik tanımaya alışkın biri değildi. Bu yüzden, odadan çıkarken dudaklarından sakince dökülen sözcükleri duyduğunda, kendisi bile şaşırdı. "Affedersin… Hazır olmadığını bilmiyordum."



Leonora öyle rahatlamıştı ki, başı döndü. Alessandro onu görmemişti. Görmüş olsaydı, bir şeyler söylemeden yapamazdı. Kardeşleriyle birlikte büyürken edindiği tecrübelerden, bunu gayet iyi biliyordu.

## ALTINCI BÖLÜM

Leonora özel jetin merdivenlerinden yukarı çıkarken, aynı basamaklardan ineli yirmi dört saatten az olmasına rağmen, ne kadar çok yaşandığını düşündü.

Bu kez pilot üniforması yerine, bacaklarının uzunluğunu ortaya çıkaran kot pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve son derece pahalı beyaz bir bluz vardı. Leonora bluzun çok dar olduğunu düşündüğü için, sıcak havaya rağmen, üzerine deri bir ceket almıştı. Pahalı güneş gözlükleri ve deri çantası, giysisini tamamlıyordu. Sosyetik kadınların üniforması gibi olan bu giysilerle, onlardan biri gibi görünüyordu.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Alessandro, Sicilya'ya giderken uçağı kendisinin kullanacağını söylediğinde hazırlıksız yakalandı. Ama pilot kabininde yardımcı pilot olarak kendisine eşlik edebileceğini söylediğinde, şaşkınlığı bir kat daha arttı.

"Gerçi uçak kullanmayan bir yardımcı pilot gibi davranmak dışında bir şey yapmayacaksın," demişti Alessandro vurgulayarak.

ABBYY PDF Transformer 3.0 Click here to buy www.ABBYY.com

“Seni Londra’dan getirdiğimde, uçağı kullanışımla ilgili hiç şikâyetin yoktu,” dedi Leonora hemen. “Ben, çok iyi bir pilotum.”

“Orada dur bakalım. Eğer bir sorun olsaydı, senin gayri resmi olarak uçağı kullanıyor olman, sigortayı geçersiz kılacaktı. Aslında yaptığım şey, ehliyetine uzun süre el konulması için yeterliydi.”

Onun uyarı dolu sözleri, Leonora’da soğuk duş etkisi yarattı. Alessandro onun hiç aklına gelmeyen, yasal bir noktaya değinmişti. Leonora kendini ispatlamakla öylesine meşguldü ki, bunu düşünmemişti bile. Ve şimdi Alessandro’nun bu hatasını yüzüne vurması, gururunu incitmişti.

Alessandro, Leonora’nın arkasından jetin merdivenlerinden çıkarken, onun kalçalarının hoş kıvrımlarını ve sütun gibi bacaklarını inceleyecek yeterince zaman bulmuştu. Topuklu ayakkabı giymesine rağmen, hala ondan birkaç santim kısaydı. Ödünç aldığı ve üzerine uydurduğu üniformanın aksine, kot pantolon onun hatlarını ve kadınsılığını iyece ortaya çıkartmıştı.

Alessandro, yardımcı pilot olarak, jeti onunla birlikte kullanmaya karar vermesinin asıl nedenini Leonora ile aynı yoğunlukta uçuş tutkusunu paylaştıklarını görmek, Falcon’un klasik sorularını sormasına engel olacaktı.

Yirmi dört saat önce biri çıkıp da Leonara’ya Alessandro Leopardi’nin özel uçağında, onunla birlikte pilot kabininde oturacağını söylese, sonunda ona uçuş yeteneklerini ve tecrübelerini gösterme şansını bulacağını düşünerek, sevinçten yerinde duramazdı. Ama yirmi dört saat önce, şimdi bildiği şeyleri, yani Alessandro Leopardi ile birlikte olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Uçuş öncesi kontrollerini yapan Alessandro’ya yan gözle bakınca, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hopladı. Sakinleşmek için, bakışlarını onun ellerine kaydırdı, ama bu kez de o ellerin göğüslerinde dolaştığını hatırladı. Kendini toparlamaya çalışarak, aceleyle kulaklığına uzandı ve uçuş öncesi kontrollere dikkatini verebilmek için, rahatsız edici tüm görüntüleri beyninden uzaklaştırmaya çalıştı.



Alessandro, kadın pilotları işe almama konusunda ne kadar haklı olduğunu düşündü. Leonora’nın parfüm kokusu, dikkatini toplamasını engelliyordu. Üstelik dikkatini dağıtan, sadece parfümü de değildi. Deri ceketi çıkarttığında, beyaz bluzun altından belli olan dolgun göğüsleri dikkatini daha da çok dağıtıyordu. Doğal göğüslerin görünümünün, silikonlu göğüslerden çok daha etkileyici olduğu bir gerçekti.

Eğer ceketini onu etkileyip, kendine iş vermeye ikna etmek amacıyla çıkarttıysa, çok büyük bir hata yapmıştı. Her hareketiyle titreyen göğüslerin kendi bedeni üzerindeki etkilerini gördükten sonra, pilotlarını böyle bir riske atması imkânsızdı.

Bir uçağı uçurmak, tamamen dikkat işiydi. Çekici bir kadının kokusu ve görüntüsüyle dikkat dağıtmasına asala izin veremezdi.

Kokpitin içi sıcaktı. Alessandro üzerindeki keten ceketi çıkarmış, kısa kollu gömleğinin yakasını açmıştı. Leonora yan gözle ona baktığında, onun teninin sıcaklığını hissettiği ani hatırladı. Bugün üzerindeki pamuklu gömlek bedenini örtüyordu, ama dün gece ıslanan gömleği, tüm kaslarını açığa çıkarmıştı.

Leonora suçluluk hissiyle gözlerini onun bedeninden uzaklaştırırken, yüzünün ve bedeninin ateş gibi yandığının farkındaydı. Ancak aceleyle uzaklaştırdığı bakışları, bu kez de onun bacaklarına takılmıştı. Tam olarak göremese de, onun tam bir erkek olduğu belliydi…

Ağzı kurumuş, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Nasıl olduysa bakışlarını ondan uzaklaştırmayı başardı ve bir konuşma başlatmak için “Uçuş ne kadar sürüyor,” diye sordu.

Bu küçücük mekânda yaşanan elektrikli havanın etkisi düşünüldüğünde, fazlasıyla uzun, dedi. Alessandro içinden. Kasıklarında hissettiği sızıyı azaltmak için, hafifçe kıpırdandı. “Bir saat… Rüzgâr arkamızdan eserse daha az.”

Leonora başını salladı. Alessandro'nun bedeni hareket ettiğinde hissettiklerini saklamak için, tüm gücünü harcıyordu.

Mikrofondan duyulan hava kontrol kulesindeki görevlinin sesiyle, yaşadığı ana geri döndü. Yıllarca aldığı eğitim sayesinde, yapması gerekene rahatça odaklanabildi.

Havalanmalarını izleyen on beş dakika içinde, Leonora, Alessandro'nun birinci sınıf bir pilot olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Şimdi aşağıda, Sicilya tüm güzelliğiyle uzanıyordu. Etna Dağı'nın tehlikeli, ama bir o kadar da etkileyici görüntüsü, Leonora'da, Alessandro'nun doğduğu yere ne kadar uygun olduğu izlemini yarattı.

"Batıya bakarsan, castelloyu görebilirsin."

Leonora onun önerisini dinlediğinde, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Büyük bir kaya kütlesi üzerine inşa edilmiş kalenin etrafı, dönümlerce zeytin ağacıyla çevrilmişti. Hemen arkasında uzanan dağda ise, küçük bir kasaba vardı.

Alessandro, dağ kasabasına bakarken, kaşlarını çattı. Babası, arazilerinde yaşayan bu kasabalıları, hiç vazgeçmediği feodal bir sistemle yönetiyordu ve onlar tarafından sevilip, sayılan bir lider olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, ama gerçekte despotun biriydi. Leopardi arazisi üzerindeki uzak dağ köylerinde yaşayan yoksul ailelerin çocukları, babasına ödemek zorunda oldukları arazi vergisi yüzünden, okulu bırakıp, tarlalarda çalışıyorlardı.

Falcon, her şey kendisine miras kaldığında bu durumu düzelteceğine yemin etmişti, ancak köylerdeki huzursuzluk sürüyordu.

Yan gözle etrafı seyreden, Leonora'ya baktı. Pilot kabinindeki çalışmaları, beklenmedik derecede uyumluydu. Bu hafta sonu için iyi bir işaretti. Herkesi, en çok da babasını ikna edebileceklerinin göstergesiydi.

Sorunsuz bir şekilde özel hava alanına indiler. Uçaktan çıktıkları an yüzlerine vuran sıcaklık, Floransa'dakinden çok daha fazlaydı. Leonora, hemen güneş gözlüğüne ve şapkasına uzanırken, ona sıcağa karşı uyardığı için, Cristina'ya minnet duydu.



Adamlar eşyalarını uçaktan indirirlerken, Alessandro da merdivenlerde ona katıldı. Aşağıda onları bekleyen limuzinin şoförü, arabanın arka kapısını açtığında, içinden Alessandro'ya çok benzeyen, uzun boylu ve esmer bir adam çıktı.

Leonora, otomatik olarak bakışlarını Alessandro'ya çevirdiğinde, onun kendisini kontrol etmek için büyük bir çaba harcadığını gördü. "Görünüşe göre, Falcon bizi şahsen karşılamaya gelmiş."

Leonora, birden merdivenleri inmekte isteksiz olduğunu fark etti. Nedeni, burada olmak istemediği, ya da bunu yapmaya zorlanmış olması mıydı, yoksa onları bekleyen adamın oynadıkları oyunu anlayabileceğinden korktuğu için miydi?

Leonora, ne yaptığını anlamadan, Alessandro'ya doğru geriledi. Belli belirsiz titriyordu. Alessandro otomatik olarak onu tutup, destek olmak için beline sarılırken hafifçe çevirmiş ve kendisine yaslanmasını sağlamıştı.

Onun kasıklarındaki sertliği hisseden Leonora, bir an için nefes alamadı. Bu beklenmedik yakınlık, daha çok titremesine neden olmuştu. Bir yandan ondan uzaklaşmayı, bir yandan da daha yakın olmayı, yüzünü onun boynuna gömmeyi ve böylece, kendilerini bekleyen adamın inceleyen bakışlarından kaçabilmeyi istiyordu.

Korkuyla Alessandro'ya bakarak, titreyen bir sesle fısıldadı. "Bunu yapamam. Ağabeyin anlayacak. Ben…"

Alessandro'nun onu saran kolu baskısını artırdı.

Ağabeyinin kadınlar üzerindeki etkisine alışmış olması gerekirdi. Bu kadar öfkelenmesine ve ilkel sahiplenici dürtüye yenik düşmesine hiç gerek yoktu. Sonuçta Leonora için bir şey hissetmiyordu. Ayrıca Leonora, Falcon ile flört ederek her şeyi riske atacak kadar aptal biri değildi.

“Falcon sadece bir erkek. Büyücü ya da sihirbaz değil. Çok istemesine ve başkalarının aksine inanmasını sağlamasına rağmen, aklından ya da kalbinden geçenleri anlayamaz. Diğerleri gibi o da gördüğüne inanacak ve bunu görecek.”

Sözlerini bitirdikten sonra, onu iyice kendine çekerek, başını eğmeye başladı. Elleriyle Leonora’nın yüzünü avuçları arasına aldı. Acaba bunu onu güneşten, ya da kardeşinin bakışlarından korumak için mi, yoksa onu kontrolü altında tutmak için mi yapmıştı? Alessandro bunu bilmiyordu. Dudakları onun dudaklarını bulduğu anda, nedeninin ne olduğunu hiç de umursamadığını fark etti.

Bu gerçek değil, diye hatırlattı Leonora kendine. Alessandro sadece üzerine düşen rolü oynuyordu… Ama bedeni beynine ihanet ediyor, onu tutkuyla öpen adama tepki veriyordu. Ama Alessandro onu arzulamıyordu ki… Bu yüzden bedenin erimesine izin vermemeliydi. Kendini incineceği ve küçük düşeceği bir durumun içine sokmamalıydı.

Leonora’nın titreyen bedeni ve itmek üzere göğsüne koyduğu ellerinin baskısı, Alessandro’yu gerçeğe döndürdü.

Alessandro onu bırakır bırakmaz, Leonora aceleyle merdivenleri inmeye başladı. Alessandro’nun onu incitebileceğini fark etmesi, telaşlanmasına neden olmuştu. Bu nasıl olmuştu? Yirmi dört saatten daha az zamandır tanıdığı bir erkeğe karşı, nasıl olup da böyle şeyler hissetmeye başlamıştı? Ama bunun, onunla geçirdiği zamanın uzunluğuyla ilgisi yoktu. Onlar hem tensel, hem de aklen bir yakınlık paylaşmışlardı. Bu yüzden, başka hiçbir erkeğe olmadığı kadar çabuk yakınlaşmıştı ona. Karşılaştıkları ilk andan beri, düşünceleri hep onunla doluydu.

Leonora bu farkındalığın verdiği şaşkınlıkla, topuklu ayakkabılar giydiğini unutup, ayağı kayıp merdivenlerden düşmeye başladığı sırada, güçlü kollar tarafından yakalandığını ve güvenle tutulduğunu anlayınca rahatladı. Ancak bu kollar, Alessandro’nun değildi. Vücudu bunu hemen anlamıştı. Çünkü vücudunun kendisine ihanet edebileceğinden korkmadan rahatlayabilmişti.



Falcon Leopardi de en az Alessandro kadar uzun boylu ve yapılıydı, ama onun duygularını harekete geçiren tehlikeli elektrik akımına sahip değildi. O, daha çok ağabeyini hatırlatıyordu. Falcon’un da onu baştan aşağıya inceleyen bakışlarından, kendisini öyle gördüğü belliydi. Ona bir erkeğin bir kadına bakışıyla değil, kardeşi için yeterince iyi bir seçim olup, olmadığını anlamaya çalışan bir ağabeyin bakışlarıyla bakıyordu.

Leonora, onun yanında kendini güvende hissetti. Ama bu güven, ilk önceliğinin Alessandro olduğuna inandığı sürece geçerliydi.

“Özür dilerim ne aptalım. Topuklu giydiğimi unuttum,” dedi Falcon onu serbest bırakırken.

“Vay, vay bu karşılamayı hak edecek ne yaptım, Falcon?”

Hemen arkasından gelen Alessandro’nun sesi alaycıydı. Leonora onun sesini duyduğu an, kalbinin yerinden hopladığını hissetti.

“Seni karşılayan ilk kişi olmamam için bir neden var mı? Ve tabi Bayan Thaxton’u.” Leonora’ya dönen Falcon’un gülümsemesi içtendi. “uçakta yardımcı pilot olmanıza izin veriyse, Alessandro’yu çok etkilemiş olmalısınız.”

“Leonora’nın uçuş yetenekleriyle beni etkilemeye ihtiyacı yok. Ona değer vermemin en büyük nedeni, bana olan sadakati.” Alessandro konuşurken, kolunu Leonora’nın beline dolayıp, kendine doğru çekti. Ona bakarken, yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye attı, sonra da başparmağıyla dudağını okşadı. Bu arada beline sarılan eli de boş durmuyordu. Sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibiydi.

Âşık erkek rolünü öyle güzel yapıyordu ki, Leonora bile etkilendi. Peki, ama ağabeyine söylediği sadakatle ilgili sözlerin anlamı neydi? Sanki aralarında bir rekabet varmış izlemini bırakmıştı. Hafta sonunu birlikte geçireceği kadın olarak, ondan tam bağlılık istemesinin nedeni bu muydu acaba?

Birden kendini onun yerine koydu. Ablası olsaydı ve ikisinin arasına bir erkek girseydi, neler hissedeceğini tahmin etmeye çalıştı. Galiba, her ikisine de çok öfkelenirdi, ama öfkesinin büyüğü ablasına karşı olurdu. Ama bunu ona gösteremeyeceği için, ablasından etkilenmeyecek başka bir erkek bulmaya çalışırdı. Acaba Alessandro'nun ona gelmesi için şantaj yapmasının nedeni de bu muydu?

"Umarım kardeşim bu hafta sonuyla ilgili gereken açıklamaları yapmış, neler olacağını söylemiştir Leonora?

Falcon'un sakin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Evet, Alessandro her şeyi anlattı." Ama bu doğru değildi.

"Buraya kadar bizi karşılamaya geldiğin için çok naziksin, ama gereksiz bir zaman kaybı olmuş. Castelloya kendi arabamla gitmeyi tercih ederim. Sonuçta, burada bulunduğum süre içinde arabama ihtiyacım olacak. Leonora'ya adayı gezdireceğime söz verdim."

Doğrusu bu haber Leonora için çok yeniydi, ama şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı.

"Arabanı zaten hazırlatmıştım Alessandro," dedi Falcon sakin bir sesle.

Ağabeyi, kardeşine her zaman, her şeyi ondan daha önce düşündüğünü mü hatırlatıyordu? Yoksa Leonora'ya mı öyle geliyordu? Başkalarının aile ilişkilerine karışmaktan ve yargılamaktan hoşlanmazdı, ama şimdi Alessandro'ya karşı hislerini anladıktan sonra, istese de olanları görmezden gelemezdi.

"Leonora'yla birlikte gitmek, bana onu daha iyi tanıyabilme şansı verecek." Sonra dönerek ekledi. "Anladığım kadarıyla kardeşin, Alessandro'nun pilotlarından biri, değil mi Leonora?

"Evet, küçük kardeşim," dedi Leonora. Sonuçta hiç düşünmeden ekledi. "Alessandro gibi bende ortanca çocuğum. Uçma sevgimizden başka paylaştığımız bir diğer ortak nokta da bu."

Şimdi bunu neden söylemişti sanki? Söylediklerinin, Alessandro'nun kaşlarını çatmasına neden olduğunu görebiliyordu. Keşke bu kadar ateşli konuşmamış olsaydı. Kendi adına konuşması için, Alessandro'nun ona ihtiyacı yoktu. Hem onlar bir çift bile değillerdi. Falcon düşünceli gözlerle ona bakarken, Alessandro'nun alnındaki çizgiler iyice derinleşmişti.



Falcon, Leonora'yı onları bekleyen arabaya yöneltti, ancak onların yanına, arkaya oturmak yerine, şoförün yanındaki koltuğa oturdu.

"Bu hafta sonuna, yanında eşiyle katılan tek kişi Alessandro olduğundan, konuklarımıza ev sahipliği yapacak olan kişi sensin, ama eminim Alessandro bunu sana söylemiştir."

Leonora telaşlı gözlerle Alessandro'ya baktı. Böyle bir şeyi ona söylememişti.

Alessandro onun bakışlarını görmezden gelerek, eline uzandı. Uzaktan iki sevgilinin el ele tutuşması gibi görünebilirdi, ama Leonora bunun bir uyarı niteliğinde olduğundan kuşkulandı. "Leonora üzerine düşenden çok daha fazlasını yapabilecek niteliktedir Falcon."

Leonora, kaleyi ilk gördüğü an ürpermekten kendini alamadı. Burası insanın gözünü korkutan, hapishaneye gelmiş izlenimi yaratan bir binaydı. Sert, güçlü ve acımasız… Tıpkı Alessandro gibi…

Ortasında eski bir çeşmenin bulunduğu avluya geldiklerinde, Leonora, burasının beklediğinden çok daha güzel olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla inlemekten kendini alamadı.

Onun şaşkınlığına cevap veren, Alessandro değil, Falcon oldu. Oturduğu yerden arkasına dönerek gülümsedi. "Atalarımızdan biri binanın orijinalliğini bozmamayı akıl etmiş. Dış duvarlar ve kuleler aynen kalmış. Sandro, Maria'ya size Batı kulesindeki süiti hazırlamasını söyledim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, ev konuklarla dolu olacak. Bu yüzden orada, eski odandan daha çok rahat edeceğinizi düşündüm."

Falcon, onları Batı kulesindeki süite koyduğunu söylerken ne demek istemişti? Cevap bulmak umuduyla Alessandro'ya baktı, ama Alessandro ona bakmıyordu. Uyuma düzenlerinin nasıl olacağını sormanın da hiç sırası değildi.

Arabadan inip, mermer merdivenlerden çıkmaya başladıklarında, Leonora alışkın olmadığı topuklu ayakkabılarla bunu yapmakta çok zorlanacağını anladı. Arabada ilgilenmiyormuş gibi görünmesine rağmen, Alessandro onun zorlandığını fark edip, hiçbir şey söylemeden destek olmak amacıyla dirseğinden tuttu.

Leonora, onun yardımına memnun olmuştu. En son istediği şey, merdivenlerde düşerek kendini aptal durumuna sokmasıydı. Ama merdivenleri onunla bu kadar yakın çıkmalarının da başka tehlikeleri vardı.

"İlk siz geldiniz,"dedi Falcon. "Resmi olarak kokteyl saat yedide, konuklarla birlikte yenecek yemek ise onda başlayacak. Ama babam saat altı gibi herkesin toplanmasını istiyor. Tabi sağlığı söz konusu olduğundan, gelenlerin sayısını azalttım.

"Kalbi bize söylendiği kadar kötü mü? Yoksa bu da bize oynadığı oyunlardan biri mi?

Leonora, Alessandro'nun sesindeki sertliği duyunca, içgüdüsel olarak ona yaklaşmaya başladı. Onu rahatlatmak ve destek olmak için yaptığı bir hareketti bu. Ama sonra birden durdu. Alessandro, neden onun desteğini isteyecekti ki? Daha da önemlisi, neden ona destek olmak istiyordu ki?

Alessandro'nun bunu fark etmediğini görmek, içini rahatlattı. Ancak bu arada Alessandro'nun eli dirseğinden sırtına kaymış, vücutları daha da yakınlaşmıştı. Ama Alessandro ona bakmıyordu. Tüm dikkati ağabeyinin üzerindeydi.

"Kalbiyle ilgili söylenenler doğru. Aslında bütün bu karmaşayla durumunu daha da kötüleştirme riskini almak istemezdim, ama ben yapmazsam, bütün bu işleri kendisinin organize edeceğini söyleyerek beni tehdit etti."

"Ve onun sözü kanundur," dedi Alessandro alaycı bir tavırla.

"O ailemizin başı. Leopardi ismini taşıyan biri olarak, sorumluluklara ve geleneklere saygı duymak, her zaman olduğu gibi bizim görevimiz."

"Sen ona istediğin kadar saygı duyabilirsin Falcon, ama ben asla duymayacağım."

"Ben ona saygı duyduğumu söylemedim. Ben ismimizin sorumluluklarına saygı duymamızın, görevimiz olduğunu söyledim. Ne sadece bizim için, ne sadece babamız için, insanlarımız için de bunu yapmalıyız."



Basamakların en üstüne gelmişlerdi. İki kardeş yüz yüze duruyorlardı, ama Alessandro'nun eli, hala Leonora'nın belindeydi.

"Sen de en az onun kadar derebeyisin Falcon. Benim bu konudaki düşüncemi biliyorsun."

"Evet. Başını kimseye eğmeyen, kimsenin de kendisine başını eğmesini istemeyen modern bir adam olduğunu söylüyorsun. Ama insanlarımızın çoğu senin gibi düşünmüyor Alessandro. Mirasımızı görmezden gelerek, ona hakaret edersek, insanlarımızı da görmezden gelip, hakaret etmiş oluruz."

"Onlara karanlık çağlardaki köleler gibi davrandığı için, babamıza teşekkür mü etmeliyiz? Aslında gençken bize de aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Ben bunu asla ve asla kabul edemem, biliyorsun. Bana göre, bizim gerçek görevimiz ve sorumluluğumuz insanlarımızı feodal boyunduruktan azat etmek. Babamızın onlar üzerinde böyle bir baskıya devam etmeye hiç hakkı yok."

"Aynı fikirdeyim. Ama bazıları, özellikle de yaşlılar için özgürlük, değişim anlamına geldiğinden korkutucu."

"Senin yerinde olmadığım için çok memnunum Falcon."

"İlk doğmuş olmanın cezası Sandro. Hepimiz bu hayatta bize verilen rollerle doğuyoruz. Onları değiştirme gücümüz yok. Bizim elimizdeki tek güç, bize verilen bu rolle nasıl başa çıkabileceğimizi seçmek."

İki kardeş konuşurken, büyük kapılar iki yana açılmıştı. Birlikte içeriye doğru yürürlerken, Alessandro, Leonora'yı tutmaya devam ediyordu.

Leonora etrafta gözlerini dolaştırmaya başladı. Büyük şamdanlar, rokoko tarzı dekor, resimli yüksek tavanlar… Hepsi çok etkileyiciydi. Her yerde gücün ve paranın izi vardı.

Falcon saatine baktı. "Saat dört. Odanıza yerleşip, biraz dinlenmek istersiniz herhalde. Siz süitinize çıkın Sandro. Seninle daha sonra, beş buçuk gibi kütüphanede buluşuruz. Son dakika değişiklikleri ve tartışmamız gereken düzenlemeler olabilir."

"Bu taraftan," dedi Alessandro koridordaki kapılardan birini açarak. Leonora'nın spiral şeklinde yükselen merdivenlere şüpheyle baktığını görünce, "Bütün evi dolaşmaktan daha kısa sürer," diye ekledi.

Leonora kısa bir duraksamanın ardından, ayakkabılarını çıkarttı. Alessandro'nun soran gözlerle kendisine baktığını görünce, "Ayaklarımın kırık olmasındansa, kirli olmasını tercih ederim," dedi.

Leonora önde, Alessandro arkada, ancak bir insanın sığabileceği genişlikteki merdivenlerden çıkmaya başladılar. Nihayet son basamaklara ulaştıklarında, Leonora'nın nefesi kesilmişti.

Alessandro önlerindeki kapıyı açarken, Leonora ne beklediğinden emin değildi. Ama içeride gördükleri, kulenin soğuk taş merdivenlerinden çok farklıydı. Castellonun girişinin aksine, burası son derece modern döşenmişti.

Oturma odasındaki tek kapı, yatak odasına açılıyordu. Burası da içerisi gibi modern tarzda döşenmişti. Ama Leonora bunu farkında değildi. Onun gözleri, dehşet içinde odadaki kocaman yatağa takılıp kalmıştı.

"Tek yatak odası yok değil mi?"

"Castellodaki tek yatak odasının bu olup olmadığını soruyorsan, tabi ki hayır. Ama süitteki tek yatak odasının bu olup olmadığını soruyorsan, cevabım evet."

"Ama aynı yatak odasını paylaşamayız."

Alessandro sabırsız gözlerle ona baktı. "Başka seçeneğimiz yok."

"Ama sadece tek bir yatak var."

"En az bir seksen genişliğinde. Ama emin ol, bu kadar büyük olmasa da, insanların önünde sergilediğimiz gösteriyi gerçeğe dönüştürmeye hiç niyetim yok. Bunu daha önce açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ama tabi sen kendinden ve bana gösterebileceğin tepkilerden korkuyorsan…

"Tabi ki hayır…"

"O zaman sorun yok." Alessandro umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "Biraz sıkıntı yaratacağını kabul ediyorum, ama ikimiz de yetişkin insanlarız ve bu durumu olgunlukla kabul edebiliriz."

Leonora konuşabileceğine güvenemediği için pencerenin yanına yürüyerek, dışarı baktı. "Seninle aynı odayı paylaşamam."

Söz konusu olan sadece aynı yatağı paylaşmak değildi. Aynı banyoyu da paylaşacaklardı. Onunla aynı odada giyinip soyunmak zorunda kalacaktı. Birden içinde garip bir heyecan belirdi. Ama Leonora, bu heyecanın varlığını kabul etmek istemedi.

"Başka seçeneğin yok," dedi Alessandro bu konuşmayı son noktayı koyarak.

## YEDİNCİ BÖLÜM

Durum, Leonora'nın korktuğu kadar kötü değildi. O duş alıp giyinirken, Alessandro diz üstü bilgisayarını alarak oturma odasına gitmişti. Alessandro duş alıp giyinirken de kendisi odadan çıkmıştı.

Yeni saç kesimine şekil vermesi, şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Öğrendiği makyaj hileleriyle de, çok hoş bir görünüme kavuşmuştu. Tek sorunu, elbisenin arkasındaki fermuarı tam olarak kapatamamış olmasıydı. Defalarca denemesine rağmen, fermuar inatla tam olarak kapanmamış, birkaç milimetrelik kısmı açıkta kalmıştı.

Alessandro'dan yardım isteyebilirdi, ama onun yardımına ihtiyacı olduğunu kabullenmeye hiç niyeti yoktu. Ona karşı tepkilerine hakim olamayabileceğini ima etmişti. Şimdi ondan yardım isterse, bunun baştan çıkartmak için, Leonora'nın oynadığı bir oyun olduğunu düşünebilirdi. Onun kendisini bu şekilde suçlamasına neden olabilecek bir şeyi, asla yapmayacaktı. Hem fermuar yeterince kapanmıştı. Ayrıca askılar da, elbisenin düşmesini engelliyordu.

Alessandro odadan çıkınca, bir an için nefesinin kesildiğini zannetti. Kot pantolon ve tişörtle de çok etkileyici görünüyordu, ama yemek için giydiği bu takım elbiseyle, gerçekten göz kamaştırıcıydı. Güçlükle yutkundu. Kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi atışını duymazdan gelmeye çalışarak, onunla birlikte odadan çıktı.

Acaba daha genç yaşlarındayken, Alessandro gibi bir erkekle karşılaşmış olsaydı, hala bakire olur muydu? Alessandro gibi bir erkek mi? Onun gibi biri daha olabileceğini, hiç sanmıyordu. O tekti. Eşsizdi. Hem onun gibi cinsel tecrübesi olan bir erkek, kendisi gibi bir kadını küçümserdi. Bunu ima eden sözleri söylememiş miydi zaten?

Onu öptüğünde, bunu bir kez daha yapmak gibi bir isteği olmadığını söylememiş miydi? Ama onu tekrar öpmüştü. Göstermek için… Sahneledikleri oyunun bir parçası olarak… Başka hiçbir nedeni yoktu. Şu anda en önemli şey, ne kadar hassas olduğunu ve ondan nasıl etkilendiğini, Alessandro'nun anlamasına izin vermemekti. Alessandro ona şantaj yaparak, bir kez yenilgiye uğratmıştı. Gururu aynı şeyin ikinci kez yaşanmasına izin vermeyecekti.

Odadan çıktıktan sonra, Alessandro geçtikleri yerleri Leonora'ya anlatmaya başladı. Resimlerin asılı olduğu genişçe bir koridora geldiklerinde, "Yağışlı havalarda kardeşlerimle burada bisiklete binerdik," dedi. Buradaki merdivenler mutfağa ve babamın özel dairesine gider. Burayı kullanmamamız, babamın kurallarından biriydi. Çalışırken rahatsız edilmek istemediğini söylerdi. Ama çalışmaktan kastı, metresiyle birlikte olmaktı. Bizi yakaladığında asla affetmez, sopayı sırtımıza indirirdi."



Leonora duyduklarına şaşırmıştı. "Babam bize asla vurmadı. Sanırım böyle bir durumda, bizi burayı kullanmamız için teşvik eder ve birbirimizle yarışmamızı isterdi. Babam yarışma türü sporları sever, ama en çok da kazananları sever."

Alessandro onu dinlerken kaşlarını çattı. Çocukluğuyla ilgili bu kadar özel şeyleri Leonora'ya anlattığı için kendine kızmış, babasıyla ilgili sözlerine tepkisini göstermemek için kendini tutmuştu. Leonora'nın babası, kendi babası gibi çocuklarına fiziksel zarar vermemiş olabilirdi, ama genç ve hassas kalpler üzerinde yaralar açmanın, başka yolları da vardı. Leonora'nın kendini kardeşlerinin gerisinde hissettiğini görebiliyordu. Tıpkı bunu söylediği an, Leonora'nın hemen itiraz edeceğini bildiği gibi. Leo'dan daha iyi bir pilot olduğunu kanıtlama çabası da, bunun ispatıydı. Aslında bunun bir işi çok daha iyi yapabilmekle ilgisi yoktu. Bu aile içinde değerli bir yer bulmak ve kabullenilmekle ilgiliydi. Ve orada her zaman, ilkler kabul görüyordu.

Bunu Leonora'ya söyleyecek olsa, hemen itiraz edecekti. Durumları tam aksi olsa, kendisi de öyle yapardı. Ama Leonora ne yaparsa yapsın, gerçeği ondan saklayamazdı. Onun hareketlerini görebiliyor ve anlayabiliyordu. Çünkü bunlar, kendi tepkilerine çok yakın tepkilerdi. Birden kaşları çatıldı. İlk kez birinin duyguları üzerine bu kadar çok düşünüyordu. Doğrusu bu, hiç de hoş bir şey değildi.

Leonora da kendi hassas noktalarını bulmak istemiyordu. İkisinin, çocukluklarında yaşadıkları duygusal karmaşalar gibi, kişisel konularda da ortak noktaları olduğunu kabul etmek istemiyordu. Ayrıca onların şartları aynı değildi. O, erkek kardeşlerin ortancasıydı.

Leonora ise, iki erkek kardeş arasına sıkışmış bir kızdı. Peki, bunu farkı neydi? Leonora kendini, her şeyi erkek kardeşleri kadar iyi yapabileceğini ispat etmek zorunda mı hissediyordu? Bu onu, erkeklerle cinsel alanda da savaşan bir kadın haline getirmiş olmalıydı. Peki, neden ona cinsel olarak meydan okumaya kalkışmamıştı?

Alessandro'nun, her şeyi çözümleyen bir beyin yapısı vardı. Neticelenmeyen sorunlardan hoşlanmazdı. İşte bu yüzden öfkeliydi. Çünkü Leonora Thaxton, sonuca bağlanmayan bir sorundu.

Leonora bu uzun ve zorlu yürüyüş parkurunda düz ayakkabılar giymenin çok daha iyi bir fikir olacağını düşünmeye başlamışken, Alessandro genişçe bir kapıya doğru yöneldi. Leonora içeriden gelen mırıltıları duyabiliyordu. Kapının açılmasıyla, arka arkaya, elinde boş tepsiler taşıyan hizmetkârlar dışarıya çıktı. Leonora midesine kramplar girdiğini fark etti. Sanki gerçekten âşık olduğu adamın babasıyla tanışacak, genç bir kadın gibi hissediyordu.

Leonora, Alessandro'nun kolunda içeri girdikleri an, Falcon onlara doğru yöneldi. "Demek geldiniz." Falcon'un refakatinde, konukların olduğu salonun ortasına doğru ilerlediler. Erkeklerin üzerinde bir sürü madalya ve nişan, eşlerinde ise, değerli mücevherler vardı.

Leonora'nın Alessandro'nun babası olduğunu tahmin ettiği kişi, tekerlekli sandalyede oturuyordu. Kendini bir tür kral gibi gördüğü her halinden belliydi. Alessandro'nun keskin hatlarını ondan aldığını görebiliyordu. Yaşlılıktan buruşmuş elinde, gümüş saplı bir baston tutuyordu. Gerçekten de kral gibi bir havası var, diye itiraf etti Leonora. Ama yaşlı adam dönüp, kindar gözlerle baştan aşağı onu incelemeye başladığında, bu düşüncesini bir kez daha gözden geçirdi. Alessandro'nun gururlu bakışlarının yerine, bu adamın bakışları küçük görücü ve düşmancaydı. İlk düşüncesi, onun Alessandro'nun babası olmaya layık olmadığıydı. İkinci düşüncesi ise, böyle düşünmeye hakkı olmadığı…

Yaşlı adam sandalyesini onlara doğru sürerken, herkes dikkatle onlara bakıyordu. Leonora o anda baba, oğul arasındaki düşmanlığın iki taraflı olduğunu fark etti.



"Eee, Alessandro büyük bir risk almıyor musun? Yani kız arkadaşını buraya getirerek demek istiyorum. Seni daha ne kadar uyarmam gerekecek? İkinci erkek çocuk olarak, ağabeyinin ayağını kaydırma tehlikesini, daima göze almalısın. Bir kadın, her zaman çocukları için en iyi olanı düşünür. Bu yüzden ilk çocuklar istediğini seçer, arkadan gelenler ise, kalanlarla idare eder."

Yaşlı adam yalnız kaba değil, aynı zamanda çok da kötüydü. Bir insan, başkalarının önünde oğluna nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Bu adam açık açık, ağabeyi sahip olmak istediği takdirde, Alessandro'nun âşık olduğu kadını elinde tutamayacağını söylüyordu. Üstelik bu sözleriyle sadece Alessandro'ya değil, ona da hakaret ediyordu.

Leonora kendini tutamayarak atıldı. "Alessandro, hayatımdaki ve kalbimdeki yerini kimsenin alamayacağını bilir," dedi kararlı bir sesle. "İkinci çocuk olmasına gelince… Bu ona olan sevgimi azaltacağına, artırır."

"Ancak bir aptal buna inanır. Oğlunun aile ismini taşımasını istemeyecek tek bir kadın bile yoktur. Senin cinsin, doğuştan gelen bu tür hakları talep etmek için yalan söyler, aldatır, hatta öldürür."

"Yüzyıllar önce bu olabilir. Ama günümüzde bir anne, çocuklarının sevgi dolu bir babası olmasını ve ailenin beklentileriyle sınırlanmadan büyümesini ister. Alessandro'nun çocuklarına verecekleri, boş ve anlamsız bir unvandan çok daha değerli…"

Leonora etrafındaki insanların şaşkınlığını hissedebiliyordu. Alessandro'yu savunurken gösterdiği coşku, onun yüzünü gördüğü an söndü. Alessandro, hiç de memnun görünmüyordu. Hatta ona oldukça sert bakıyordu.

Ancak yaşlı adam sözlerini bitirmemişti. "Hah… Buna şimdi inanıyor olabilirsin, ama hiçbir kadın, onu savunurken yanında sessizce bekleyen bir erkeği istemez. Ama sen, her zaman bir kadının eteğinin arkasına saklanırdın, değil mi Alessandro? Hiç değişmedin."

"Sende baba," dedi Alessandro aşağılayıcı bir ifadeyle. "Her ne kadar bunu yapmam için beni zorlasan da, hayatının sonlarına gelmiş hasta ve yaşlı bir adamla ağız dalaşı yapmak gibi bir niyetim yok."

Babasına başka bir şey söyleme fırsatı tanımadan, Leonora'yı kolundan tuttu ve döndürerek, hemen arkalarında duran orta yaşlı çiftle tanıştırdı. Çift bölgenin ileri gelenlerindendi. Alessandro ile bazı binaların restorasyon işi hakkında konuşurlarken, Leonora onun bu işe maddi katkıda bulunduğunu öğrendi. Bu çiftin konuşmalarından, Alessandro'yu çok takdir ettikleri belliydi. Adam az önce olanlarla ilgili olarak hiçbir şey söylemese de, Alessandro'ya karşı bir sempati beslediği belliydi.

Alessandro'nun babası, kendi kanunlarını koyuyor gibiydi. Başkalarının ne düşündüğüne, ya da ne hissettiğine hiç önem vermiyordu. Özellikle de ikinci oğlunun. Böyle bir babayla büyümek, çok zor olmalıydı. Kendi çocukluğundan bile daha zor… Kendi babası da onları rekabete sokmuştu ve yetişmekte olan bir kızın duygusal ihtiyaçlarının farkında değildi. Ama bu onları sevmediği anlamına gelmiyordu. Oysa Alessandro'nun babası, hiç de oğullarını seviyor gibi görünmüyordu.

Alessandro bir süre sonra, Leonora'yı diğer konuklarla tanıştırmak istediğini söyleyerek, çiftten izin istedi. Ama söylediğini yapmak yerine, onu bir köşeye sıkıştırıp, önünde durdu. Bu sayede hem onun kaçmasını, hem de meraklı bakışları engelliyordu.

"Babam beni küçük düşürmen için sana ödeme yapmış olsaydı, bundan daha iyi iş çıkaramazdın," dedi sessizce.

Leonora hemen karşılık verdi. "Ben sadece seni savunmaya çalışıyordum, hepsi bu."

"Beni savunmak mı?" Cevabı öfkesini azaltacağına, daha da arttırmıştı. "Bu benim işim, senin değil. Bir erkek kendini ve ona bağlı olanları savunur. Bir kadın ise, çocuklarını savunur. Ama tabi sen kontrolü ele geçirmeden duramıyorsun, değil mi? Senin bana âşık olman gerekiyor, beni koruman değil…"

"Beni kontrolü ele geçirmekle mi suçluyorsun? Bunu senden duymak çok komik. Kendini babana kanıtlamakla, ikinci erkek çocuk olmanın seni başarılı olmaktan alıkoymadığını göstermekle bu kadar meşgul olmasaydın, bunu kendin de görebilirdin."



"Kimseye, özellikle de babama bir şey ispatlamak zorunda değilim. Benim için önemli olan tek şey kendi düşüncem."

Fısıltılarındaki öfke dozu artarken, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Saçma. Söylediğin gerçek olsaydı, bana asla şantaj yapmaz ve buraya getirmezdin. Sorununun ne olduğunu sen de biliyorsun…"

"Senin sorununun ne olduğunu biliyorum," diye onun sözünü kesti Alessandro. "Sürekli rekabet halinde olduğun için, bir erkeğin erkek gibi davranmasına izin veremiyorsun. Erkeklerle yarışmak konusunda o kadar takıntılısın ki, bu seni değişime uğratıp, cinsiyetsiz bir kadın haline getirmiş."

"Bu doğru değil." Leonora'nın sesi belli belirsiz titriyordu. Onun hiç de nazik olmayan bu sözleri, içindeki bir yarayı kanatmıştı.

Kardeşleri de kim bilir kaç kez onunla bu konuda dalga geçmiş, erkeklerden korktuğunu söylemişlerdi? Onların bu sözlerinden çok incinmesine rağmen, hiç belli etmemişti. Durumunu nasıl değiştireceğini bilemiyordu. Her ne kadar, her zaman erkeklerle yarışıp, onları yenmeyi istemiş olsa da, içten içe savunma duvarlarını yıkabileceği ve güvenebileceği bir erkekle birlikte olmayı istemişti. Onu anlayacak, ona gülmeyecek, kadınlığını kazanmasına yardım edebilecek bir erkek… Ama reddedilmekten bu kadar korkarken, bir erkeğe güvenebilmesi mümkün müydü?

Alessandro aşırı tepki verdiğinin farkındaydı. Ama Leonora'yı onu savunurken duymak, geçmişteki acı dolu anıların belirmesine neden olmuştu. Önce annesi ve daha sonra da Falcon, onu babasından korumak için çabalamışlardı. Kendini koruyamadığı ve kendini

zayıf gördüğü o anlardan nefret ediyordu. Leonora'yı korumak göreviyken, Leonora bunu yapmasına fırsat vermemişti. Hatta onun küçük düşmesinde, babasına yardımcı olmuştu.

"Neden burada olduğunu unutma," diye uyardı geriye doğru bir adım atarken. "Ve bir daha beni savunmak istediğinde, kardeşini düşün."

Salon yeni gelenlerle iyice kalabalıklaşmıştı. Çok güzel bir kadın, kocasıyla tanıştırmak için Alessandro'yu uzaklaştırınca, Leonora yalnız kalmıştı. Ama beş dakika sonra onların olduğu yöne baktığında, kadının kocası ortalarda görünmüyordu. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve kadının gözlerindeki açlık, bu uzak mesafeden bile belli oluyordu.

Gerçi bu durum Leonora'nın umurunda değildi. Aslında, Alessandro'nun zehir akan konuşmasından sonra, yalnız kalmaktan memnun bile olmuştu ve etrafındaki insanlarla konuşmak için, elinden geleni yapıyordu.

Yanından geçen garsonun içki teklifini, başını sallayarak reddetti. Bu kadar geç saatte yemek yemeğe alışkın değildi ve açlıktan başı dönmeye başlamıştı. Günün yorgunluğu da bunun üzerine eklendiğinde, kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Saat daha dokuzdu ve yemeğe bir saat vardı. Üstelik topukların üzerinde durmaktan ayakları acımıştı.

Biraz rahatlamak için ayağının birini hafifçe oynattı. Ama ayakkabı birden ayağından çıkınca, umutsuzca inledi. Ayakta durarak ayakkabıyı giymesine imkân yoktu. Tam eğildiği sırada birden dehşet içinde kaldı. Çünkü eğilince, fermuarı aşağıya kaymıştı. Hemen doğruldu ve gevşediği belli olmasın diye ellerini göğsünde kavuşturdu. Ne yapacağını kara kara düşünüyordu. Sırtını duvara doğru vererek yürümeye başladı. En yakın lavabonun nerede olduğunu bilmiyordu. Üstelik fermuarı düzgün bir şekilde yeniden kapatabilmesi de imkânsızdı. Çaresizlik içinde, bir mucize olması için dua ederek bekledi. Alessandro'yu bir kez daha utandırırsa, bu kez çok kızacaktı. Elbisenin üzerinden düştüğünü, düşünmek bile istemiyordu.

"Üşüdün mü?"



Falcon. Leonora güçlükle yutkunarak başını salladı.

"Sandro'yu çok tutkulu savundun," dedi Falcon gülümseyerek.

"Ona karşı hissettiklerim yüzünden," dedi Leonora. Sonuçta söylediği doğruydu. Artık Alessandro'ya karşı yoğun duygular beslediğini kendine itiraf etmişti. "ama bana çok kızgın. Onu küçük düşürdüğümü söyledi." Leonora bunu ona neden söylediğini bilmiyordu. Ama Falcon'un sessiz tutumunda, onu itirafa davet eden bir şeyler vardı.

"O çok gururlu bir erkek."

"Evet."

"Üşümediğinden emin misin?"

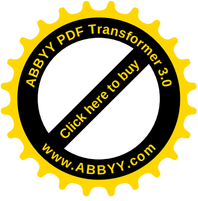
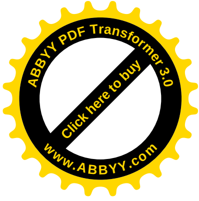
Leonora bir kez daha başını salladı. Sonra Falcon'un tek kurtuluş şansı olduğuna karar vererek, itiraf etti. "Sorun elbisem. Fermuarı tam kapanmamıştı ve şimdi de aşağıya indi. Daha da açılır diye korkumdan hareket etmeye cesaret edemiyorum."

"Anlıyorum. Bu durumda, Alessandro seni kurtarmak için ortalarda bulunmadığına göre, benim yardımcı olmama izin verir misin?

Normalde Leonora böyle bir durumda çok rahatsız olur ve utanırdı. Ama kendini garip bir şekilde güvende ve rahat hissediyordu. Falcon, onun için ağabeyden farksızdı.

"Yapar mısın," diye sordu Leonora minnet dolu bir sesle. "Kimse görmeden, bana nasıl yardım edebileceğini bilmiyorum."

"kolay. Badece bunu yapacağım." Falcon gülümseyerek onu kendine doğru çekti. Onu diğer konukların göremeyeceği şekilde perdelikten sonra, arkasına uzanarak, kolayca fermuarı çekti. Bu işteki ustalığına bakılacak olunursa, Alessandro'nun ağabeyi, kadınların inen fermuarları konusunda oldukça deneyimliydi. Kopçayı da taktıktan sonra, ona bakınca, Leonora minnet dolu bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

Odanın diğer yanında Alessandro, öfkeden kudurmuş bir halde Leonora'yı ve ağabeyini izliyordu. Ona özellikle Falcon ile flört etmemesini söylemişti. Oysa şimdi söylediğinin tam aksini yapıyordu. Büyülü gözlerle ona bakıyor, gülümsüyor, kahkaha atıyordu. Üstelik Falcon, fazlasıyla yakınında duruyordu. Evet, hissettiği öfkeydi, kıskançlık değil. Leonora bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Ama çok yakında kimsenin, özellikle de onun, kendisiyle oynayamayacağını öğrenecekti.

## SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Umarım ağabeyimle flört etmek hoşuna gitmiştir, çünkü bu kardeşinin işine mal oldu."

Akşam yemeği için yemek odasına gidiyorlardı, ama Alessandro'nun sözleri, Leonora'yı durdurdu. "Ben kimseyle flört etmiyordum."

"Yalancı. Seni kendi gözlerimle gördüm. Emirlerime neden karşı geldiğini bilmediğimi sanma. Kendi adına puan almaya çalışıyordun değil mi? Ama benimle yarışıp, kazanman imkânsız Leonora."

"Öyle değildi," diye itiraz etti Leonora hemen. Senin, herkesin sana meydan okuduğunu sanıp, ikinci sınıf biri olmadığını ispatlama takıntın var."

Leonora'nın onu suçlayan sözleri, Alessandro'yu daha da öfkelendirdi. Sertçe onu kolundan tutarak, küçük bir odaya götürdü ve kapıyı kapattı. "Falcon seninle flört edip, seni istediğini düşünmeni sağlayabilir, ama aslında bunu istemediğini sana rahatlıkla söyleyebilirim. Onun sana ilgi göstermesinin tek nedeni, beni koruma ihtiyacıyla, yanlışlardan uzak tutmak. Ama aynı hatayı ikinci kez yapmam. Bir keresinde, bir kadının beni istediğine inanacak aptallığı göstermiş olabilirim, ama onun tek istediği Falcon'a ulaşmak için, beni bir basamak olarak kullanmak ve onunla evlenerek, her şeye sahip olmaktı. Onun ilgisini benden, Falcon'a aktarma hızı, bana asla unutamayacağım bir ders verdi."



Leonora, bunun onun için çok acı bir ders olduğunu anlayabiliyordu. Özellikle de babasının acımasız sözleri ve incinen gururu göz önüne alındığında…

"Ona hala âşık mısın?"

Leonora yine kendini tutamamıştı ve böylesine özel bir soru sorduğuna inanamayan sert bakışlarla karşılaştığında da, hiç şaşırmadı.

"Ona hiç âşık olmadım," dedi Alessandro ifadesiz bir sesle. "Ancak, bir kadının sevgisini benden başka birine, özellikle de Falcon'a yönlendirerek, beni insanların gözleri önünde küçük düşürecek böyle bir olayın bir daha yaşanmasına asla izin vermemeye yemin ettim. Bu yüzden…"

"Buraya seninle gelmem için bana şantaj yaptın."

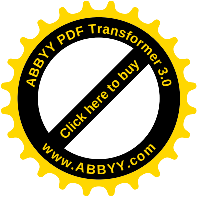
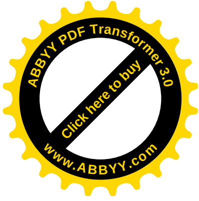
"Ve bu yüzden davranışın, kardeşine işini kaybettirdi."

"Ben Falcon'la flört etmiyordum. İstersen ona sorabilirsin."

"Ona sormama gerek yok. Benim kendi gözlerim var ve neler olduğunu görebiliyorum."

"Hayır, göremiyorsun. Tam kapatamadığım için fermuarım aşağıya inmişti. Falcon da bana bir iyilik yaparak, fermuarımı çekti."

Sesindeki bir şeyler doğruyu söylediğini belli ediyordu. Ama Alessandro yine de sormadan edemedi. "Bu doğruysa, neden odadan çıkmadan önce fermuarını tam olarak kapatmak için, benden yardım istemedin?"

İyi soru, diye aklından geçirdi Leonora. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadığı için, derin bir nefes alarak içtenlikle konuştu. "Benim seni ayartmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim."

Leonora'nın söyledikleri, yalan olamayacak kadar saçmaydı. "Bu seferlik açıklamanı kabul ediyorum," dedi kapıyı açarak.

"Aman ne büyüklük," diye mırıldandı Leonora. Ama söylediklerini Alessandro'nun duyduğunun farkında değildi.

"Evet, öyle. Ama benzer bir hatada aynı şekilde yumuşak davranmayacağımı bil."

Leonora ona karşılık vermemek için zor tuttu. Kardeşinin geleceği Alessandro'nun elindeyken, bunu yapamazdı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Leonora'ın esnememek için gösterdiği çabayı fark eden Alessandro, ona doğru eğildi."Yorgunsun. İstersen odaya çıkabilirsin. Ben daha sonra gelirim."

Onun düşünceli yaklaşımı, istemese de Leonora'yı etkilemişti. Alessandro, rahatça hazırlanabilmesi için ona zaman veriyordu.

Masanın diğer ucunda konuklarla sohbet eden Falcon, onun kalktığını görünce doğruldu. "Yatmaya mı gidiyorsun? Öyleyse iyi geceler dileyeyim."

Leonora nazik bir şekilde gülümsedi, ama Falcon onu kollarından tutup, iki yanağından öpünce, hazırlıksız yakalandı.

Falcon Sicilyalıydı ve bu kucaklaşmada cinsel bir şeyler yoktu. Sonuçta, onları çift olarak düşünüyordu. Serbest bırakır bırakmaz, Leonora ondan uzaklaştı, ama bu kez de karşısında Alessandro duruyordu. Onun yanından geçmek üzereyken, Alessandro onu durdurarak, kendine doğru çekti. Onun kendisini öpeceğini anladığında, durdurmak için çok geçti. Dudakları ayrıldığında, yüzü alev alev yanıyordu.



Salondan çıkıp, odasına giderken, gecenin bazı bölümlerinden hoşlandığını fark etti. Çok hoş insanlarla tanışmış, Alessandro ve kardeşlerinin hayatları hakkında çok şey öğrenmişti. Odasına girdiğinde yaptığı ilk iş, ayakkabılarını çıkartmak oldu. Uzun bir banyo yapmak için neler vermezdi? Ama Alessandro gelmeden önce ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Hemen elbisesini çıkartıp, askıya astı, sonra da çıplak ayakları üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla banyoya gitti.

Alessandro, Falcon'un konuklarla konuşmasını izlerken düşünceliydi. Falcon, Leonora'yı öptüğünde hissettiği sahiplenme duygusunda, en küçük bir azalma bile olmamıştı. Leonora'nın onun için bir anlamı olduğundan değil… Peki, Leonora'nın bir anlamı yoksa neden onun kendisine ait olduğunu vurgulama gereği hissetmişti? Bir nedeni yoktu. Bu sadece anlık bir tepkiydi, hepsi o… Sabırsızca sandalyesinden kalktı ve etrafındakilere iyi geceler dileyerek, salondan çıktı.

Leonora iç çamaşırını çıkarıp, küvetin içine girdi ve suyu açtı. Tazyikle akan suyun tenine değmesi harika bir duyguydu. O kadar yorgundu ki, başını yastığa koyar koymaz uyuyacaktı. Her ne kadar salonda onu öpmüşse de, Alessandro'nun fırsatı değerlendirmek isteyeceğinden korkmuyordu. Sonuçta az önce yaşananlar, sadece bir gösteriydi.

Suyu kapattı. Tam küvetten çıkmak üzereyken, onu gördü…

Bu şimdiye kadar gördüğü en büyük örümcekti. Küvetten çıkacağı yerde, hemen önündeydi. Tek çıkış yolu üzerinden atlamaktı. Birden korkuyla titredi. Örümceklerden her zaman çok korkmuştu. Kardeşleri onun bu tür küçük yaratıklardan korktuğunu anladıklarında çok mutlu olmuşlar ve buldukları her fırsatta onu korkutmuşlardı. Ta ki, Leo bunlardan bir tanesini içine atmaya çalıştığında, bayıldığı güne kadar…

Peki, şimdi ne yapacaktı? Duştan nasıl çıkacaktı?

Yüzündeki bütün kan çekilmişti. Gözlerini örümcekten ayıramıyordu. Örümceğin de kendisine baktığına emindi. Midesine kramplar girmeye başlamıştı. Korkusunun mantıksız olduğunu biliyordu, ama bunun bir yardımı yoktu. Hiçbir şeyin yardımı yoktu.

Örümcek önce tek bacağını, sonra diğerini kaldırınca, Leonora korku dolu bir çığlık attı. Bütün bedeni kaskatı kesilmişti. Her an bayılacakmış gibi, başı dönüyordu. Ama bayılmamalıydı. Bayılırsa bu örümcek üzerinde gezinebilirdi.

Alessandro yatak odasının kapısın açtı. Ceketini çıkartırken, kapıyı kapattı. Işıklar yanıyordu, ama Leonora ortalarda görünmüyordu. Oysa onun şimdiye kadar yatmış olacağını düşünmüştü. Kravatını çıkarttı. Gömleğinin düğmelerini açtı. Bu tür resmi davetleri ve resmi giysileri pek sevmiyordu. Giyinme odasına gitti. Leonora orada da değildi. Öyleyse banyoda olmalıydı.

Aralık kapıya doğru yürürken, birden Leonora'nın çığlık attığını duydu ve içeriye seslendi."Leonora…"

Alessandro… Leonora büyük bir rahatlama hissetti. Bakışları hemen kapıya kaydı. Ama sadece kısa bir an için. Örümcek hareket etmişti. Küvete doğru geliyordu.

Alessandro daha fazla beklemeyerek içeriye girdiğinde, onu küvetin bir ucuna sıkışmış bir halde buldu. Çıplaktı, yüzü bembeyaz olmuştu, bir eliyle göğüslerini, diğer eliyle kasıklarını örtüyordu ve gözleri korku doluydu.

"Ne oldu?" Alessandro'nun aklı karışmıştı.

Leonora göğsündeki elini hareket ettirdiğinde, Alessandro onların tahmininden daha dolgun ve diri olduklarını fark etti. Onun kendini saklama çabası, Alessandro'ya çıplak olmasından daha tahrik edici geldi. Leonora'nın vücudu, tahmin etmediği kadar seksiydi. Vücudunun hareketlendiğini hissetti.

"Örümcek," dedi Leonora korkuyla. Ona bakarken titriyordu. "Hareket ediyor… Ah, lütfen… Hayır…"



Alessandro kendisini kahraman olarak hiç düşünmemişti. Ama Leonora'nın sesindeki korku, ona hemen harekete geçmesini söylüyordu. Hemen bir havluya uzandı ve örümceğin üzerine attı. Sonra da hıçkırıklar içindeki Leonora'yı kucaklayıp, küvetten çıkarttı.

Büyük bir havlu aldı, onu sıkıca sardı ve yatak odasına taşıdı. Sonra yeniden banyoya döndü. Tam örümceğin üzerindeki havluyu alacakken, Leonora'nın titrek bir sesle kendisine seslendiğini duydu.

"Lütfen onu öldürme. Ondan korkmam örümceğin suçu değil."

Örümceklerden nefret etmesine rağmen, öldürülmesine içi elvermeyen bir kadın mıydı? Alessandro örümceği nazikçe havluyla kavrayıp, banyonun penceresinden aşağıya attı ve pencereyi sıkıca kapattı.

Leonora havluya sarılı olmasına rağmen hala titriyordu. Alessandro'nun odaya geldiğini görünce endişeli gözlerle ona baktı.

"Ona ne yaptın?"

"Endişelenme. Tek parça halinde ve güvende…"

"Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Sen bir kadınsın. Buna hakkın var."

"Aptal olmaya mı?"

"Örümceklerden korkmaya,"diye düzeltti Alessandro.

"Yaptığın şey için teşekkürler. Kardeşlerim olsa bana gülerdi. Her ne kadar söylemesen de, tepkimi çok aptalca bulduğunu biliyorum."

"Örümceklerden korkmanın aptalca olduğunu mu? Hayır… Ben hiçbir şeyden korkmamanın aptalca olduğunu düşünürüm… Hatırladığım kadarıyla gönderdiğin iş başvurularında bir fobin olduğundan bahsetmemiştin."

“Kardeşlerim bu konuda benimle hep dalga geçtiği için, bunu birine itiraf etmekle ilgili olarak ikinci bir fobi geliştirdim,” diyerek Leonora şaka yapmaya çalıştı. Biraz olsun rahatlamıştı. Örümcek gitmiş, korkusu azalmıştı. Az önce olanları düşündü. Duşta çıplaktı ve Alessandro onu kucaklayıp… Dikkatle ona baktı. “Gömleğin ıslanmış,” dedi boğuk bir sesle. Bakışları onun ortaya çıkan geniş bedeninde dolaşırken, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Alessandro omzunu silkti. Havluya sarınmış, saçları karmakarışık, dudakları hala yaşadığı şokun etkisiyle titreyen bu kadının, hiç de çekici görünmemesi gerekiyordu. Ama öyle değildi. Üstelik üzerine diktiği bakışları da, gereken mesajı açıkça veriyordu. Kendine istediği kadar aralarında bir elektrik olmadığını söyleyebilirdi. Ama onu Falcon’un kolları arasında gördüğü an, onu sarmalayacak tek erkeğin kendisi olması gerektiğini biliyordu.

“Öyleyse çıkarsam iyi olacak. Ya da çok daha iyisi, neden sen çıkartmıyorsun?”

Leonora derin bir iç geçirdi. Bu nokta nasıl geldiğini bilmiyordu, ama bulunduğu noktadan geri dönmek istemediğini çok iyi biliyordu. “Bu tür şeylerde çok iyi değilimdir,” diye uyardı onu.

Alessandro dikkatle ona baktı. Ona doğru ilerlerken, “Yalancı,” dedi yumuşak bir sesle. “Vücudum, bu konuda gayet iyi olduğunu söylüyor.” Onu oturttuğu sandalyeden kaldırdı. Üzerindeki havluyu sıyırdı ve bir süre onu okşadıktan sonra, kucaklayarak yatağa taşıdı.

Bu arada Leonora da boş durmuyor, onun gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Sert göğsüne değen elleri, bedeninde alevlenen açlığı daha da artırmıştı. Onun teninden yayılan koku afrodizyak etkisi gösteriyor, özlemle beklediği anın bir an önce gerçekleşmesini istiyordu.

Alessandro da ondan farklı değildi. Onun istekle bekleyen aralanmış dudaklarından öperken, eli de bedeninin kıvrımlarında dolaşıyordu. Ondan uzaklaşarak, bir süre seyretti. Sonra elini daha aşağılara götürerek, Leonora’yı zevkle kıvrandırmaya başladı.

Alessandro usta bir virtüöz gibi onun vücudundaki hassas noktaları ustaca buluyordu. Leonora bu zevkin artarak sürmesini ve onu içinde hissetmeyi istiyordu. Çok kısa bir süre sonra, yıllardır özlemle beklediği şey gerçekleşecekti. Kadın olacaktı. Tam bir kadın…



Ama bakire olduğunu öğrendiğinde Alessandro’nun tepkisini düşününce, birden gerildi. Gerçeğin acı yüzü tüm neşesini gölgelemişti. Hala bakire olduğunu Alessandro’nun anlamasına izin veremezdi. Bu büyük bir utançtı. Onu hemen durdurmazsa, Alessandro gerçeği öğrenecekti.

Leonora’nın uzaklaşmak ve oturmak istediğini anladığı an, Alessandro onu hemen bıraktı.

“Sen… Bunun olmayacağını söylemiştin,” diye hatırlattı Leonora. Onun dokunuşunun izleri hala çok güçlüydü ve kasıkları istekle sızlıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı.

Alessandro doğruldu ve az önce yere attığı havluyu alarak, ona fırlattı. Leonora havluya sarınırken de, arkasını döndü. Leonora’nın suçlaması tam on ikiden vurmuştu. Evet, ona dokunmayacağını söylemişti, ama bu önceydi. Peki, neden önce? Falcon’u ona bakarken görmesinden önce mi? Banyoya girip, her şeyi silecek kadar uyarılmasından önce mi?

“Ben bir erkeğim,” dedi umursamazca omzunu silkerek. Ona duyduğu ihtiyacı ve duygularını kontrol altına aldıktan sonra, dönerek ona baktı.”Sen kendini bana sundun, ben de karşılık verdim.”

“Örümcekten çok korkmuştum,” diye savundu kendini Leonora.

Alessandro’nun ona bakışı, savunma duvarlarını delip, içini yakıyordu.

“Dokunuşlarımın altında erimenin nedeni korku değildi. Kendini her açıdan bana sundun. Tıpkı kendisine sahip olması için yalvaran, uyarılmış bir kadın gibi. İstersem, bana nasıl karşılık verdiğini hemen şimdi gösterebilirim. İstersem, ama istemiyorum.”

Bu sözleri Leonora’yı utandırmıştı. İnkâr etmek istedi, ama nasıl yapabilirdi? Ona karşılık vermişti. Çünkü Alessandro’nun kollarında, onun dokunuşunun altında, mükemmel

bir sevgilide hayal ettiği gizli düşleri gerçeğe dönüşmüştü. Alessandro'ya bu kadar tutkuyla karşılık vermesinin nedeni buydu. Yoksa onu gerçekten istememişti. İsteyemezdi. Gerçek bir erkeği istemiş olması çok tehlikeliydi, çünkü her an… Her an… Ne? Ona âşık olup, hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirmeyi mi isterdi? Alessandro'ya âşık olmak mı? Ne saçmaydı. Bir o kadar da tehlikeli…

Alessandro korkak biri gibi davrandığının farkındaydı. Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış bile olsa, normalde bu tür sözleri bir kadına söyleyebileceğini hayal bile edemezdi. Leonora'da onu deli eden bir şeyler vardı. Kendi koyduğu kuralları kendi bozuyordu. Kendi kontrolü altında tuttuğu durumlarda bu tip şeyler asla başına gelmez, hâkimiyetini kolay kolay kaybetmezdi. Ama Leonora'ya duyduğu tutku, gençliğinde kendini ispatlamayla ilgili dürtülerini yeniden harekete geçirmişti.

Sahi, neden kendini kontrol edemiyordu? Neden bir kadın tarafından reddedilmek onda, kendisini deli gibi arzulamasını ve diğer erkekleri unutmasını sağlama gibi bir istek yaratıyordu? Ve bu kadın neden Leonora'ydı?

Alessandro, Leonora'ya giyinme fırsatı vermek için, banyoya girmişti. Leonora giyinir giyinmez yatağın en kenarına kıvrılıp yattı.

Alessandro, onu kendisini istemekle suçlamıştı ve haklıydı. İstemişti ve hala istiyordu. Bu suçlamadan utanmıştı. Ama bu utanç, onu durdurmamış olsaydı, ortaya çıkacak gerçek karşısında hissedeceği utanç yanında hiç kalırdı. Kardeşlerinin, hala bakire olan kızlarla ilgili şakalarını, tesadüfen onlardan biriyle karşılaştıklarında yaşadıkları dehşetle ilgili sözlerini duymuştu. Modern erkekler, cinsel partnerlerinin tecrübeli olmasını, yatakta nasıl zevk alınacağını bilmesini istiyordu. Oysa kendisi, Alessandro'nun kolları arasında kendini toy bir genç kız gibi hissetmiş, yaşayacağı zevklerin heyecanıyla başı dönmüş, doğru dürüst düşünememişti bile.



Alessandro'nun da bu tecrübesizliğini anladığından emindi.

Alessandro duşun altında durup, arzusunun körelmesini beklerken, kendi kendine söylendi. Neden Leonora'ya dokunmuştu ki? Peki ya neden şimdi ona duyduğu isteği bir türlü yok edemiyordu? O sadece bir kadındı. Bir kadının onu bu şekilde etkilemesine asla izin vermezdi. Bu yüzden onu istemekten vazgeçmeliydi.

Belki de ona olan isteğini körükleyen, Leonora'nın kendisini reddetmesiydi. Hem de çocukluğunun geçtiği, daha önce birçok reddedilmişliğin yaşandığı, bu evde onu reddetmişti. Belki de bu yüzden her zaman ki gibi kendini kontrol edemiyordu.

Peki, fikrini neden değiştirmişti? Leonora da onu istemişti. Böyle yaparak ne kazanmayı umuyordu. Onu daha çok istemesini sağlayabileceğini mi düşünüyordu? Ya da onu kontrol eden kişinin kendisi olduğunu mu göstermeye çalışıyordu?

Hayat ona kendini korumasını öğretmişti. Bu yüzden de, tutkularını kontrol edebilme yeteneğini kazanmıştı. Daha önce hiçbir kadının üzerinde böyle bir gücü olmamıştı. İstememesine rağmen arzuladığı bir kadın… Eğer Leonora, kimin kendini daha iyi kontrol edebileceğini göstermek için bir yarışa girmek istiyorsa, kazanan kendisi olacaktı. Bundan emindi.

Ama bir yandan da, bunu başaramamaktan korkuyordu. Açıkça itiraf etmese de, kendisinin Leonora'yı, Leonora'nın onu istediğinden daha çok arzuladığını biliyordu. Ama yine de kendini kontrol edebilirdi. Hafta sonu bitmeden, bunu kendine ispatlayacaktı.

Suyun soğuk tarafını açtı. Bedeni hem düşüncelerinin baskısı, hem de soğuk suyun etkisiyle gerildi.

Leonora, Alessandro'nun banyodan çıktığını duymuş, ama yerinden kıpırdamamıştı. Onun yatağın diğer ucuna yattığını hissetti. Alessandro kendi tarafındaki lambayı kapattıktan sonra, onun tarafındakini de kapatmak için, onun üzerinden uzandığında, Leonora'nın nefesi kesilmişti. Tek düşünebildiği, onunla seks yapmanın nasıl olacağı, onun kolları arasındayken nasıl hissedeceğiydi. Tanrı aşkına, nesi vardı böyle? Böyle düşünceler uygunsuzdu. Daha da kötüsü tehlikeli ve acı vericiydi.

Alessandro gözlerini kırpmadan karanlığa bakarken, kendine öfkeliydi. Leonora ile aralarındaki mesafeyi kapatıp, ona sarılmak için kendini zor tutuyordu. Kabul etmek istemese de, onu kollarına almak, az önceki gibi istekli bir kadın haline gelene kadar okşamak için, delice bir istek duyuyordu.

Bu tip duygular ona çok yabancıydı. Artık acemi bir delikanlı değildi. Leonora ile aynı yatağı paylaşması, vücudunun ona karşı açlıkla kıvranması için bir neden olmamalıydı.

Aslında bunun nedenini biliyordu. Çok uzun zamandır seks yapmamıştı. İşte asıl sorun buydu. Son zamanlarda çalışmakla öyle meşguldü ki, kendine zaman ayırıp, eğlenecek vakti bulamamıştı. Leonora bu yüzden aklını kurcalıyor, beyninde tehlikeli bir merak uyandırıyordu. Normalde bu tür şeylerin olmasına asla izin vermezdi. Aile görevlerini yerine getirmek için Casetlloya gelmeye mecbur bırakılmasa, bunlar yaşanmayacaktı zaten.

Çocukluk evine geri dönmek, istemediği anıları da beraberinde getirmişti. Bu yüzden hassas bir konumdaydı. Babası asla onu sevmemişti. Bunu açıkça da söylemişti. Şimdi de değişen bir şey yoktu. Babasının ona karşı düşmanlığı aynen devam ediyordu. Alessandro kendi oğullarına asla böyle davranmayacaktı. Onların hepsini eşit şekilde sevecek, hepsine ayrı ayrı değer verecekti. Kızlarına da öyle tabi…

Oğulları ve kızları mı? Neler düşünüyordu böyle? Baba olması mümkün değildi. Buna daha önceden karar vermişti. Çünkü güvenebileceği, çocuk sahibi olmak isteyebileceği bir kadınla karşılaşabileceğinden şüpheliydi. Belki biraz eski kafalıydı ama çocuklarının, bir ömür boyu sürecek bir evliliğin içinde doğmasını istiyordu. Hem onların, hem de kendi iyiliği için.

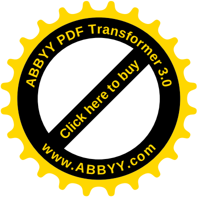
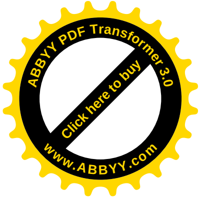


Güzel kadınları seviyordu ve bu tercihinden dolayı utanç duymuyordu. Ama modern kadınlar, sanki güzelliklerini kendi yararları için en yüksek bedele satabilecekleri bir eşya olarak görüyorlardı. Evlilikten evliliğe koşup, boşanma sonrasında elde ettikleriyle küplerini dolduruyorlardı. Tıpkı Sofia'nın yaptığı gibi.

Leonora Thaxton daha az hırslıydı. Hava yollarında pilotluk işini kapmak için elinden gelse cinsiyetini değiştirmeyi bile düşünebilirdi. Şu anda onun için üzülüyordu. Belki de onu bu işe almalıydı. Sonuçta nitelikleri gerçekten iyiydi. Ama böyle bir şeyi yapamazdı. En başta gururu bunu yapmasına engel olurdu. Daha da önemlisi yolcularına karşı sorumlulukları vardı ve bunları görmezden gelemezdi.

Evet, aklının karışmasının tek nedeni, çok uzun zamandır bir sevgilisinin olmamasıydı. Hepsi bu. Aksi halde kendisini kullandığını bildiği bir kadını istemesi imkânsızdı.

Leonora uyuyalı epey zaman olmuştu. Alessandro'nun uyuyabilmesi ise, oldukça uzun sürdü. Sonunda kendi kendine bir karara vardı. Onunla, Leonora'nın kendi oyunuyla oynayacaktı. Leonora onu istemesi için kışkırtmak için elinden geleni yapsın, bir önemi yoktu. Hafta sonu sona erdiğinde, onun kendisini daha çok istemesini sağlayacaktı. Onu ne kadar kışkırtmaya çalışırsa çalışsın, kazanamayacaktı. Ne onu, ne de hava yollarındaki işi…

# DOKUZUNCU BÖLÜM

Çıplak olarak yattıkları yatak, ipek çarşaflarla kaplıydı. Ama tenine değen bu kaliteli kumaş, onun dokunuşları ve tutkulu öpüşü kadar erotik değildi.

Yüzü gölgeler içindeydi, ama koyu gözlerinde tutkuyla yanan parıltılardan ve dudaklarındaki şehvetli kıvrımlardan, onun sert ve küstah yüzünün nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Heyecanlı bir zevk dalgası bütün vücuduna yayıldı. Ona sadece bakmak bile, bir kadının hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde uyarılması için yeterliydi. Onun gibi bir erkeği tamamlayacak tek kadın, kendisiydi. Birbirleri için yaratılmışlardı, mükemmel bir çifttiler ve ikisi de bunu biliyordu. Sadece onunla birlikteyken, gerçekten kendisi olabiliyor, özlemlerini ve sevgisini, onunla paylaşabiliyordu.

Binlerce, hatta yüz binlerce farklı şekilde vücudunun onun için yanıp, tutuşmasını sağlayabiliyor, sonra da ona neler yaptığını bilen muzip bir gülümsemeyle, onu zevk dalgalarının arasına sürüklüyordu.

"Alessandro…"

Leonora rüyasından kendi sesine uyandı. Şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Rüyasındaki sevgili, Alessandro muydu? Peki, ama bu nasıl olabilirdi? Hayır olamazdı.

Yatağın diğer yanına baktı. Neyse ki boştu. Kolundaki saat her zamankinden fazla uyuduğunu gösteriyordu. Giyinme odasından ve banyodan ses gelmiyordu. Yatak odasında tamamen yalnız olduğunu anlayınca sevindi. Peki, Alessandro'yu neden rüyasında bu şekilde görmüştü. Hayallerini daha önce, rüya olarak hiç görmemişti ve hiç gerçek bir erkeği, hayali sevgilisinin yerine koymamıştı.



Bunun bir anlamı yok, dedi kendi kendine. Hemen yataktan kalktı. Çabucak duşunu aldı. Ama rüyasını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Alessandro onun rüyasında gördüğünü bilse, ne kadar korkunç bir durum olurdu. Ama nereden bilecekti ki? Ona söyleyecek değildi. Üzerine yeni kot pantolonunu ve tişörtlerinden birini geçirdi. Saçlarını fırçalayıp, hafif bir makyaj yaptı ve kahvaltı etmek üzere aşağıya indi. Ancak geniş koridora geldiğinde ne yana gideceğini bilemediği için, duraksadı. Neyse ki gülümseyerek karşıdan gelen Falcon imdadına yetişti. Onun gibi Falcon da kot pantolon giymişti ve dün gecekinden çok daha genç ve daha yumuşak görünüyordu.

"Sandro yok mu?"

"Korkarım uyuyakalmışım. O da sabırsızlanıp, kahvaltı için inmiş olmalı…"

"Onun için kötü, benim için iyi olmuş. Sana kahvaltı odasına kadar eşlik etme zevkine erişmiş oldum. Bu sabah, açık büfe tarzında bir şeyler hazırlandı. Ama sen başka bir şey istersen…"

"Hayır, böylesi gayet iyi…"

Alessandro'nun ağabeyi, hoş, yakışıklı, insanın kendini yanında Alessandro'dan rahat hissedebileceği biriydi. Ama Alessandro gibi kalbini hoplatmıyordu. Oysa onu düşünmek bile kalbinin yerinden çıkması için yeterliydi.

"Burası o kadar büyük ki. Gitmeden önce en az bir kez kaybolacağıma eminim."

"Etrafı dolaşmak istersen, seve seve sana rehberlik ederim."

"Ah, hayır. Ben bunu demek istememiştim. Yani ben…" Özel bir tur istemiş gibi konuşmuş olduğunu düşünüp, kızardı. Ama Falcon, onun söylediklerinden eğlenmiş gibi neşeli bir kahkaha attı.

"Sana eşlik etmesi için Sandro'yu tercih ettiğini görebiliyorum… İnkâr etmene gerek yok. Zaten böyle de olması gerekir."

Alessandro uzun salonun karşı ucunda durmuş, Leonora ve ağabeyini izliyordu. Falcon ona içten bir şekilde gülümsüyordu. Fazla içten… Ve Leonora da ona karşılık veriyordu. Falcon elini onun koluna koymuştu ve Leonora ona bakıyordu. Alessandro birden kalbinin sıkıştığını ve önleyemediği bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Leonora onundu ve onun kalacaktı.

Ancak odanın ortasına geldiğinde mantığı ağır bastı ve duygularını açık etmek üzere olduğu konusunda kendini uyardı. Ama artık çok geçti. İkisi de onu görmüştü. Geri dönmesi imkânsızdı.

"Ah, demek buradasın Sandro. Leonora'yı holde aç ve yalnız bir halde etrafa bakınırken buldum."

"Onu yatakta aç bıraktığımda, sadece dönene kadar öyle kalacağını düşünmüştüm."

Alessandro'nun imalı cevabını duyan Leonora, derin bir iç geçirdi. Ama Falcon bunlara aldırmamış gibiydi.

"Ona etrafı göstermeyi önerdim, ama rehber olarak seni tercih ettiğini söyledi."

Falcon'un sözlerini duyan Alessandro'nun bakışları, Leonora'ya yöneldi. Leonora, onların konuşmalarından rahatsız olmuş ve utanmış görünüyordu, ama Alessandro onun rol yaptığından emindi. Falcon'la, onu kıskandıracak bir fırsat bulduğuna memnun görünüyordu. Ama onu Falcon'la, ya da başka biriyle yalnız bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Bu sabah, uykusuz geçen gecenin ardından yataktan yorgun ve hayal kırıklığı içinde kalkmıştı. Ona ne kadar yakın yattığını fark ettiğinde, kasıkları sızlamış, kendi tarafına dönmesine rağmen, sızıda hiçbir azalma olmamıştı. Aynı sızı, şimdi de ona işkence ediyordu. Onu bu kadar arzulamasının tek bir nedeni olabilirdi. Leonora ona meydan okumuş, sonra da onu reddetmişti. Aklına başka bir açıklama gelmiyordu.

"Buradayken adayı görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Leonora'ya. "Bu yüzden yarım saat sonrası için bir helikopter ayarladım. Doğal olarak her şeyi göremeyeceğiz, ama sana etrafı göstermek için elimden geleni yapacağım."



Leonora'nın yüzü sevinçle aydınlandı. Alessandro'ya gülümseyerek,"Daha önce hiç helikopter kullanmamıştım," diye söze başladı. Ama Alessandro başını sallayarak onu susturdu.

"Bugün de kullanmayacaksın. Helikopter kullanmak için lisansın yok."

"Senin var mı?"

"Tabi ki var. Şimdi, kahvaltını burada edebilirsin. Ya da İyon denizini gören, harika bir otelde brunch yapabiliriz."

"Zavallı kızın en azından kahvesini içmesine izin ver Sandro;" diye itiraz etti Falcon. Ama Leonora heyecanla başını salladı.

"Brunch harika olur," dedi mutlulukla.

Odalarında kahvelerini içerlerken, Leonora ona bu kadar yakın olmaktan dolayı huzursuzdu. Bedenindeki ürpertilerin bakire olmasından kaynaklanıp, kaynaklanmadığını merak ediyordu. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, bir şeyler yemeği bile unutmuştu.

"Kahvaltı yapmayan şu kadınlardan biri değilsen, bir şeyler yemelisin," diyen Alessandro'nun sesiyle kendine geldi.

"Yemek insan bedenin yakıtıdır. Deposu tam dolmayan bir uçakla uçmayı istemem doğrusu. Aynı şey vücudum için de geçerli. Ayrıca bir ev dolusu erkeğin arasındaki tek kızın kahvaltı etmeden büyümesi imkânsız… Babam hepimizin, bir kâse dolusu ev yapımı yulaf lapası yememizde ısrar ederdi. Doğrusunu söylemek gerekirse hala en sevdiğim yiyecektir." Birden sustu. Normalde sakladığı yumuşak yüzünü ona gösterdiğinin farkındaydı.

“Benimki de, domates soslu spagetti. Üvey annemiz bizi sık sık yemek yemeden yatağımıza gönderirdi. Ama eski aşçımız, Falcon’a birkaç basit şey yapmasını öğretmişti. O da bize spagetti yapardı.”

Birbirlerine baktılar. İkisi de, normalde dikkatle kendilerine sakladıkları bu bilgileri, neden birbirlerine açıkladıklarını merak ediyorlardı.

Alessandro konuyu değiştirdi. “Helikopter pilotu lisansı almayı denememiş olmana şaşırdım.”

Deneme kelimesini kasıtlı olarak, onu kızdırmak için mi seçmişti? Eğer öyleyse, başarmıştı.

“Planlamıştım, ama dersleri çok pahalıydı. Ben, senin servetinin sağladığı lükslere sahip değilim. Kendime bakabilmek için, çalışmam gerek. Üstelik pilot olarak da çalışamadığım için, lisansımı güncel tutmak için para bulmam gerek.”

“Ve bu benim hatam, öyle mi? Seni işe almadığım için…” Alessandro ona takılıyordu. Leonora’nın açıkça söylemediği şeyi anlamıştı.”Ama başka hava yolları da var.”

“Benim için değil. Benim için sadece sen varsın… Yani sadece Avanti Havayolları.”

Leonora’nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nasıl olup da böyle bir hata yapmıştı? Yüzü alev alevdi. Bakışlarını Alessandro’ya çevirdiğinde, onun başka bir yöne baktığını gördü. Sanki söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibi, sakince kahvesini yudumluyordu.

Ah, çok zekice, diye düşündü Alessandro. Leonora’nın kasıtlı olarak ağzından kaçırdığı sözcüğün farkında değilmiş gibi davranıyordu. Doğrusu Leonora, bir erkeğin kalbine giden yolun egosunu okşamaktan geçtiğini çok iyi biliyordu. Ama Alessandro, bu tür oyunlara kanmayacak kadar akıllı ve tecrübeli bir erkekti.

“Mandarince dil dersleri de hiç de ucuz değil. Üstelik sen kendi adına çalışıyorsun, değil mi?

Leonora yüzünün iyice yandığını hissedebiliyordu. Ama bu seferki öfkedendi. Çocuklarına dil öğretmesi için ona ödeme yapan aileler ve özgeçmişlerinde iyi duracağını düşündükleri için Mandarince öğrenmeye istekli iş adamları ona iyi para ödüyorlardı, bu doğruydu, ama Leonora’nın para almadığı birçok öğrencisi vardı.



Babası onlara, topluma olan borçları ödemeleri gerektiğini öğretmişti. Çocukluklarından beri bir yandan yaşlı komşularının ayak işlerini yaparlarken, bir yandan da ücretli bir işte çalışıyorlardı. Şimdi Leonora bu prensibi kendi hayatına da uyarlamıştı. Uygun olduğu zaman dilimlerinde, haftanın birkaç günü, birçok okulda, maddi imkânları yeterli olmayan çocuklara ders veriyordu. Bunu ona söyleyerek kendini savunacak değildi. Özgeçmişine de bununla ilgili bir bilgi yazmamıştı. Acaba neden onun kendisi hakkında olumlu şeyler düşünmesini istiyordu? Ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Onu rüyasında görmüştü değil mi? Onun ruh eşi olduğunu hayal etmişti. Ama bunun nedeni dün gece yaşananlardı. Ve dün gece yaşananların hiçbir anlamı yoktu. Ancak bu şekilde düşünmeye devam ederse, ona âşık olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı?

Kalbi yerinden hopladı. Alessandro’ya âşık olmak? Ya gerçekten ona âşık olursa? Ya ona çoktan âşık olmuşsa?

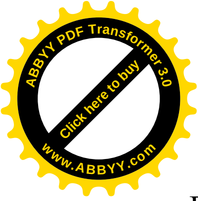
Birden telaşlandı. Tüm iştahı kaçmıştı. Tabi ki ona âşık olmamıştı. Onunla yatmayı istemiş olması, ona âşık olduğu anlamına gelmezdi. Ama onun…

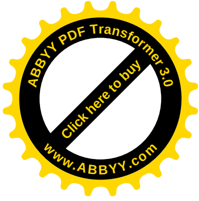
“Bu geceki balo için geri dönmeden önce adayı görmek istiyorsan, artık kalkmalıyız.”

Alessandro, acı veren düşüncelerinin bölünmesine sevinmişti. “Bak, düşündüm de… Yapacak başka işlerin varsa, seni meşgul etmeyeyim. Ben burada kalabilirim.”

Ona âşık değildi, ama yine de günü onunla tek başına geçirmesi daha akıllıca ve güvenli olabilirdi.

Leonora burada kalmayı mı istiyordu? Hem de yanında kendisi olmadan… Alessandro’nun dudakları kasıldı. Ne yapmaya çalıştığını, anlamayacağını mı sanıyordu?




Falcon ile bir araya gelmek, ya da onu kıskandırmaya çalışmak gibi bir şansı olduğuna, gerçekten inanıyor muydu?

“Falcon’un sana Castelloyu göstermek için iyi bir teklif yapacağını mı umuyorsun,” diye sordu alaycı bir tavırla.

“Hayır.” dedi Leonora içtenlikle.

“Söylediğim gibi, gitme zamanımız geldi.” Alessandro onun itirazını duymazdan gelmekte kararlıydı. Leonora gerçekten de onu burada tek başına bırakacağını mı sanıyordu?

## ONUNCU BÖLÜM

Neredeyse iki saattir havadaydılar. Leonora, Etna Yanardağını tepeden görmüş, Alessandro helikopteri volkanın ağzına yaklaştırdığında, heyecandan nefesini tutmuştu. Alessandro ona adadaki farklı kültürler hakkında da bilgi vermişti. Ama ailesinin feodal düzeninden bahsederken, sesinde alaycı bir ifade belirmişti.

Şimdi de, meyve bahçelerinin, sahillerin ve öğle yemeklerini yiyecekleri otelin üzerinde uçuyorlardı.

Otelin helikopter pistine indiklerinde, Alessandro buranın mimarının, Falcon olduğunu söyledi.

Alessandro sözlerini bitirir bitirmez, helikopterden indi. Leonora da kapısını açmak üzereyken, Alessandro ondan önce davranıp, inmesi için yardım elini uzattı. Leonora bu teklifi geri çevirmeyi çok istese de, etrafa karşı oynamaları gereken bir rol olduğunu hatırlayıp, kendini tuttu. Zaten Alessandro’nun onu tutmasına izin vermesinin tek nedeni de, bu oyundu. Yoksa onun bir dokunuşuyla başının dönmesinin hiçbir ilgisi yoktu.



Peki, öyleyse neden Alessandro’nun bırakabileceği anlarda, hemen ona yaslanıyordu?

Bulunduğu halde kalmayı, ona yaslanmayı, nefesini içine çekmeyi öyle çok istiyordu ki… Ancak âşık olan bir kadın bunları isterdi. Ve o Alessandro’ya âşık değildi.

Bu kadın, nasıl oluyordu da onun savunmasını böyle delip geçebiliyordu? Onunla konuşmaktan ve paylaştıkları elektrikli havadan çok hoşlandığı için, uçuşlarının sona ermesine üzüldüğünü nasıl düşünebiliyordu?

“Bu taraftan.”

Alessandro artık onu çok yakınında tutmayabilirdi. Ama hala elini tutuyordu.

“Şurada otelin girişine inen bir asansör var.” dedi Alessandro onu söylediği tarafa yönlendirirken.

Birkaç dakika sonra otelin lobisine inmişlerdi. Leonora burada çok şık bir restoranın, kokteyl barın ve denizi gören geniş bir terasın olduğunu fark etti.

Birkaç masa çoktan dolmuştu. Ama onlara gösterilen masa, diğerlerinden çok daha iyi bir yerdeydi. Masalarına doğru ilerlerken Leonora, uzun boylu, gösterişli ve her tarafından altın takılar olan bir kadının onlara baktığını gördü.

“Alessandro,” diye haykırdı kadın. “Bu ne harika bir sürpriz… Ben de Luca’ya tam senden bahsediyor, seni tekrar görmeyi dört gözle beklediğimi söylüyordum.”

Kadın, Leonora’yı görmezden gelerek, Alessandro’yu kucakladı. Sonra da elini Alessandro’nun kolunda tutmaya devam etti.

“Babanın bu akşamki baloya beni de davet etmesi harika oldu. Bu anı öyle uzun zamandır bekliyordum ki. Kuzenim Luca’yı hatırlıyorsun, değil mi?

Luca nazik, ama soğuk bir tavırla adamı selamladı. Bu restorana girdiğinde, görmeyi umduğu en son kişi Sofia idi. Akşamki kutlamalara onu davet etmesi, babasının tipik bir davranışıydı. Eski yaraları kaşımak için bunu yaptığına hiç şüphe yoktu, ama bu kez zamanını boşa harcıyordu.

Sofia'ya bakıp, söylediklerini dinlerken, sadece bir zamanlar nasıl olup da onu çekici bulabildiğine şaşırıyordu. Onun bakışlarındaki hırsı, açgözlülüğü görebiliyor, kolundaki elin sahiplenici baskısını hissedebiliyordu.

Kuzenim dediği adam, Sofia'dan on yaş daha büyüktü. Ellilerine yaklaşan adam, tüm dikkatini Leonora'ya odaklamıştı. Alessandro eski sevgilisinin sahiplenici tavrını görmezden gelerek, ileri doğru bir adım attı.

"İzninle Sofia. Çok yoğun bir sabah geçirdik. Leonora'nın açlıktan öldüğünü biliyorum ve onu daha fazla bekletmek istemiyorum."

"Leonora…" Sofia sanki onun varlığını fark etmemiş gibiydi.

"Partnerim."

Partneri mi? Hangi açıdan? Yalanlar ve aldatmacalar konusundaysa, evet. Ama Alessandro'nun ima ettiği şekilde, hayır…

Leonora onları izlerken Sofia'nın eskiden Alessandro'yla bir ilişki olduğunu anlamıştı. Alessandro'nun daha önce anlattığı geçmişteki aşkı ve onu terk etmesiyle ilgili hikâyeyi de hatırlayınca, sonuca hemen ulaştı. Alessandro'nun onun bıraktığı yeri Leonora'nın doldurduğunu ima etmesinin nedeni, hiç şüphesiz erkeklik gururuydu. Acaba Alessandro, Sofia'nın baloya katılacağını biliyor muydu? Kendisine eşlik etmesi için ona şantaj yapmasının asıl nedeni bu muydu?

Nedeni buysa ne olurdu ki? Alessandro'nun nedeninin onun için ne önemi vardı? Ama önemliydi işte. Leonora kendini, Alessandro'nun kolunu tutan kadınla kıyaslamadan edemiyordu. Sofia'nın kendine has bir havası vardı. Oldukça tecrübeli olduğu da belliydi. Alessandro yatağında onun gibi tecrübesiz birindense, Sofia gibi bir kadının olmasını tercih ederdi.



"Yemekte size katılmamıza, Leonora'nın itiraz etmeyeceğinden eminim. Burası harika bir otel… Baban burayı tavsiye etmekle çok düşünceli davrandı. Bana otelin sana ve kardeşlerine ait olduğunu söyledi Alessandro."

Alessandro bu otelin sahiplerinden biri miydi? Bu ona söylediğinden çok daha fazlasıydı. Herhalde ona söylemeyi unutmuştu.

Babası, ortalığı karıştırmasının sonuçlarını görmeyi çok severdi. Büyük ihtimalle de, Sofia'yı bu yüzden çağırmıştı. Alessandro, istemese de onun kendilerine katılmasını kabul etti.

Onunla ilk karşılaştığında, duygusal ve fiziksel açıdan toy bir delikanlıydı. Ama şimdi, yıllar sonra onunla yeniden karşılaştığında, o zamanlar düşündüğünden daha saf biri olduğunu kendine itiraf etti. Nasıl olup da onun çekici bulabilmişti?

Leonora ile yan yanayken, ne kadar da ucuz ve basit görünüyordu. Tıpkı kolunda taşıdığı marka taklidi çanta gibi sahteydi. Masalarının ayarlanması için beklerken, etraftaki insanlar ve yerler hakkında yaptığı dedikodular öylesine boş ve can sıkıcıydı ki, masalarına oturduklarında Alessandro, Leonora ile yaptıkları ilginç konuşmaları özlediğini fark etti.

"Eee, Leonora… Sandro'yu ne kadar zamandır tanıyorsun? Bir zamanlar onunla oldukça yakındık. Fırsat verseydim, benimle evlenmek istediği sanırım artık sır değil. O zamanlar çok gençtik. Birbirimizi bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlayamayacak kadar genç. Tabi o sıralar ben hala modellik yaptığım için, çok seyahat ediyordum. Zavallı Alessandro da benimle çıkmak isteyen o yakışıklı, zengin erkekleri kıskanıyordu. Değil mi sevgilim?"

"Korkarım hatırlamıyorum. Zaten senin de söylediğin gibi uzun zaman önceydi."

“Ah, hadi Sandro,” diye araya girdi Luca. “Sofia için çıldırıyordun. Hepimiz de bunu biliyorduk. Ona Cartier’den aldığın elmas bileziği hatırlıyorum da… Ona yüzük almak istemiştin, ama ben sana önce onla konuşman gerektiğini söylemiştim.”

Daha önce çok acıkmış olmasına rağmen, Leonora birden tüm iştahını kaybetmişti. Asla sahip olamayacağı bir erkeğin geçmişte yaşadığı ilişkisini kıskanması çok saçmaydı, ama kıskanıyordu işte. Üstelik bu duygu içini acıtıyordu.

“Burada, bölgenin balıkları servis ediliyor. Denemeni önerebilirim.” Alessandro, Luca’nın yorumunu duymazdan gelerek, Leonora’ya dönmüştü.

Cartier bileziği unutmuştu, ama şimdi Luca bahsedince hatırlamıştı. Sofia istediğini ima ettiği için, o bileziği almıştı. Yüzükle ilgili bir tartışma asala gerçekleşmemişti. Gerçi ilişkilerinin ilk aylarında almayı düşünmüştü, ama sonra onun hakkındaki gerçeği öğrenmişti.

“Bu geceki kostümün ne Sandro? Çok heyecanlıyım. İtibarlı ve seçkin bir olay…”

“Pek öyle değil Sofia. Bu sadece aile tarihimizin özel bir kutlaması hepsi o. Senin nam salmış kutlamalarından biri değil.”

Sofia yüzünü astı.

“Caro, her zaman fazla alçakgönüllüsün. Babanla konuşmamızdan anladığım kadarıyla, en az iki dedikodu dergisinin sosyete sayfası editörü de baloya davetli.”

Bu, Alessandro için yeni bir haberdi. Hem de hiç hoş olmayan bir haber. Bu durumun, Falcon’un da canını sıkacağına emindi. Babasının ortalığı karıştırma isteği bir kez daha ortaya çıkmıştı. Konuk listesini kontrol etmesi için Falcon’u uyarmalıydı.

“Sen kimin kılığına giriyorsun.” diye sordu Alessandro. “Hayır, dur da tahmin edeyim… Lucretia Borgia mı?”

Sofia tiz bir kahkaha attı.

“Çok kötüsün Sandro. Her zaman iğneleyici bir mizah anlayışın vardı zaten. Bilemedin. Ben Napolyon’un kız kardeşi, Pauline olacağım. Hani atalarının, oğluna gelin olarak istediği kadın. Alessandro sana ailesinin tarihini anlattı mı Leonora?”



“Çok az…” diye söze başladı Leonora.

Ama Alessandro hemen araya girdi. “Tarihin derinliklerine dalmaktansa, geleceğimiz hakkında konuşmakla meşgulüz.”

“Ah, caro, bizim geleceğimizle ilgili planlarımızı hatırlıyor musun?” Sofia konuşurken, elini Alessandro’nun koluna koydu.

Bir saatin sonunda, Leonora, onların birbirlerini hak ettiklerine karar verdi. Tabağını önünden itmiş, kendine üzülmemeye çalışarak, öylece oturuyor, Alessandro ve Sofia’yı dinliyordu. Belli ki Sofia, Alessandro’nun verdiği cevaplara bakarak, onun hala kendisini umursadığına inanıyordu. Aksi takdirde bu kadar ısrarcı olmazdı. Leonora da aynı fikirdeydi. Sadece Alessandro’nun erkeklik gururu yüzünden hislerini saklamaya çalıştığını düşünüyordu.

Sonunda restorandan ayrılma vakitleri geldiğinde, Sofia, Alessandro’yu, ne kendisinin de onlarla birlikte Castelloya gitmesi konusunda, ne de Cartier bileziği göstermek için odasına gelmesi konusunda ikna edebildi.

Dönüş yolculukları sessizlik içinde geçti.

Alessandro, Falcon ile tartışması gereken şeyler olduğunu söylediğinde, Leonora odalarında kendi başına kalacak fırsatı bulduğuna memnun oldu. Böylece, otelden ayrılmadan önce keşfettiği gerçekle, özel olarak ilgilenebilirdi.

Otelin girişinde veda edip ayrılırlarken, Sofia doğal bir tavırla öpmek için Alessandro’ya uzanmıştı. Ama Leonora, onun kışkırtıcı bir şekilde Alessandro’nun ağzının kenarından öptüğünü görünce, gerçek tokat gibi yüzüne çarpmıştı.

Ona âşıktı.

Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Farkına varmadan, nasıl olduğunu anlamadan ona âşık olmuştu. Alessandro onun kalbini hiçbir çaba göstermeden alıvermişti.

Leonora, her zaman mantıklı ve kararlı biri olduğuna inanırdı. Ama yine de odaya girdiğinde, acı dolu yaşların yanaklarından süzülmesine engel olamadı.

Alessandro ile paylaştığı yatağa kıvrıldı. Bu yatağı onunla, ona âşık olan ve karşılığında onun tarafından sevilen bir kadın olarak hiçbir zaman paylaşamayacaktı. İşte bunu bilmek, belki de acıların en büyüğüydü.

Kendini toparlamaya çalıştı. Alessandro dönmeden duş alıp, akşam için hazırlanmalıydı.

Acaba bu gece ne olacaktı? Hala bu odayı paylaşacaklar mıydı? Yoksa yemekte söylediği onca şeye rağmen, bu gece yatağını paylaşacağı kişi Sofia mı olacaktı?

## ON BİRİNCİ BÖLÜM

Alessandro batı kulesindeki süite giderken aklı az önce Falcon ile yaptığı konuşmadaydı.

Babalarının yaptıkları konusunda ağabeyini uyarmak istemiş ve tahmin ettiği gibi Falcon da babasının Sofia'yı davet etmesine çok kızmıştı.

"Onun bu gece, burada olmasını istemiyorum," demişti Alessandro. "Aslında onun bu gece burada olacağını bilseydim, baloya katılmayı kabul etmezdim. Gerçi babam benim bir zamanlar sevip, terk edildiğim kadınla aynı odada olmaya dayanamadığımı düşünürdü, ama gerçek bu değil. Sofia için hissettiğim tek şey, nasıl olup da onunla birlikte olabildiğime duyduğum şaşkınlık. Onun nasıl biri olduğunu anlayamamıştım. Bu yüzden sen de, beni ondan kurtarmak zorunda kalmıştın."

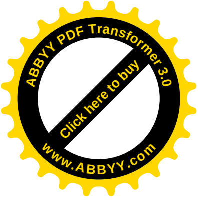


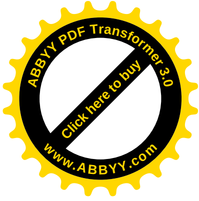
"Bunun içinde her zaman kanayan bir yara olduğunu biliyorum," demişti Falcon, onu şaşırtarak. Ama devamında söyledikleri, Alessandro'nun şaşkınlığını bir kat daha artırmıştı. "Aranıza girdiğim için pişman oldum, ama senin için her şeyin iyisini bilen ağabey rolünü oynama arzumu kontrol edemedim. İçimizde içgüdüleri en gülü olan kişi sendin. Aslında, sen de Sofia'nın gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordun. Ama o günlerdeki egom, beni asla yapmamam gereken bir şeyin içine itti. Kendimi, hala bana ihtiyacın olduğuna inandırdım. Kendime, bunu senin iyiliğin için yaptığımı söylemekte öyle başarılıydım ki, sanırım sonunda buna kendim de inandım. En büyük evlat ve mirasçı olarak, sizi korumam gerektiğini düşünüyordum. Yetişkin biri olduğumda, hayattaki amacımın korkusu iyice baskın olmaya başlamıştı. Senin özgürlüğün için attığın her adımda, kendimi biraz daha parçalanmış hissettim."

Falcon uzanıp, sevgiyle Alessandro'nun elini kavramıştı. "Bunu daha önce söylemedim ve bu yüzden kendimi çok suçladım, ama sana ihtiyacım vardı Sandro. Senin gücüne, desteğine çok ihtiyacım vardı ve onları kaybetmekten korkuyordum. Belki aptallık, ama çocukluğumuzda paylaştığımız güzel anlar bizi hala birbirimize bağlıyor. Çok az konuşsak da, seni hala sağ kolum ve gerçek gücüm olarak düşünüyorum."

Alessandro merdivenlerin ortasında durdu. Falcon'un söyledikleri onun için gerçekten çok değerliydi.

Karşılık olarak, serbest eliyle Falcon'un kolunu tutmuş ve gözlerinin içine bakarak konuşmuştu."Bütün hayatım boyunca seni örnek aldım Falcon. Ve itiraf etmem gerekirse, seni kıskandım. İlk çocuk olduğun için, ya da her şey sana miras kalacağı için değil, cesaretin




ve sahip olduğun her şey için… Sen benim kahramanımdın, her zaman olmak istediğim kişiydin…”

“Senin Leonora’nın âşık olduğu adamın böyle bir değişim geçirmesinden hoşlanacağını hiç sanmıyorum. Seni kıskanıyorum, Sandro. Seni, sahip oldukların için değil, sen olduğun için seven bir kadına sahipsin. Üstelik hayatını paylaşabileceğin kadar ortak noktalarınızın olduğu bir kadına… Mutlu ol kardeşim. Mutluluk, hayatın bize verebileceği en güzel armağan ve sen de bunu hak ediyorsun. Hiç birimiz, babamızın hatalarını tekrarlamamalıyız.”

Sevgiyle kucaklaşmışlar, aralarındaki belirsizlikleri kaldırmışlardı. Ama Falcon bir konuda yanılıyordu. Leonora ona âşık değildi. Tamam, çok ortak noktaları vardı, onu arzuluyordu. Onun da kendisini arzuladığından emindi, ama Falcon bu konuda yanılıyordu.

Acaba ona ortak tutkuları ve arzuları paylaşan iki insan gibi, yeniden başlamayı önerse ve sonunda iki sevgili olsalar, sonuçta geleceğe yönelik olarak birbirlerine bağlanabilirler miydi? Gözünün önünde, paylaştıkları yatakta onun çıplak bedenine sarıldığı an canlandı. Leonora ona gülümsüyordu. Yüzü aşk ve mutlulukla yumuşamıştı. Birden Alessandro’nun içi tarifsiz bir mutlulukla doldu. Bütün şüpheler ve acılar, bir anda yok olmuştu sanki…

Sevgili olabilirlerdi. Onları birbirlerinden ayıran konuları bir tarafa bırakabilirlerdi. Birbirlerine karşı dürüst olabildikleri sürece, birlikte olabilirlerdi.

Ama bunun gerçekleşebilmesi için, duygularını ve isteklerini açıklamak zorundaydı. İlk adımı atması gereken oydu. Bunu yaparak büyük risk alacaktı, ama onu bu riski alacak kadar çok istemiyor muydu?

Alessandro koridor boyunca yürürken, sorusunun cevabını biliyordu.

Sofia’ya gelince, Falcon onun kaldığı otele hemen bir mesaj yollamış ve davetiyesinin geçersiz olduğunu bildirmişti. Baloya katılmak için ısrarcı olursa, girişimin engelleneceği konusunda da açıkça uyarmıştı.



Kostümleri giyinme odasında hazırlanmıştı. Alessandro, Normandiyalı bir savaşçı, Leonora ise Arap prensesi olacaktı. Acaba bu geceyi, Alessandro’ya olan aşkını açık etmeden geçirebilecek miydi? Öğleden sonra onları o kadar kıskanmıştı ki… Sofia onunla flört ederken, oturup onları dinlemek ve izlemek zorunda kalmak, üstelik de bir zamanlar sevgili olduklarını ve Alessandro’nun onu hala sevebileceğini bilerek bunu yapmak, çok acı vermişti.

Buradan gidemiyor olabilirdi. Ama bir karara varmıştı. Artık Alessandro’nun havayolu şirketinde çalışma hayallerine son vermişti. Ona karşı bu kadar yoğun duygular beslerken, bunu nasıl yapabilirdi ki zaten? Onunla uçmak zorunda kalsa, dikkatini asla yaptığı işe veremezdi ve bu hiç profesyonelce bir şey olamazdı. Hayalleri bitmişti. Ona âşık olarak, her şeyi mahvetmişti.

Alessandro içeri girdiğinde, Leonora pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordu.

“Arkadaşın örümceğin, geri dönüp dönmediğini mi kontrol ediyorsun,” diye sordu Alessandro.

Onun nazik bir şekilde kendine takılması, Leonora’nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Hemen gözlerini kırpıştırarak, başını salladı.

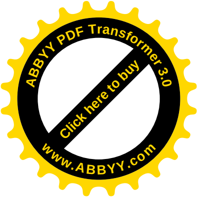
“Seninle tartışmak istediğim bir konu var,” dedi Alessandro. “Benim için çalışmak isteğin hakkında.” Ve benim sana duyduğum istek hakkında, demek istedi, ama işleri aceleye getirerek onu ürkütmek istemiyordu.

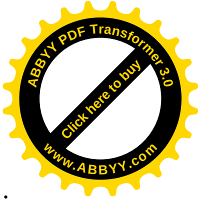
“Fikrimi değiştirdim,” dedi Leonora. “Artık seninle çalışmak istemiyorum.”

Leonora’nın sözleri öylesine beklenmedik ve ani gelmişti ki, Alessandro durarak, inceleyen gözlerle ona baktı. Leonora solgun ve gergin görünüyordu.

“Neden?”

“Söylememeyi tercih ederim.”




“İki yıldır iş başvuruların ve özgeçmişlerinle beni bombardımana tuttun ve şimdi birden benimle çalışmak istemediğini söylüyorsun ve nedenini açıklamıyorsun, öyle mi?” Alessandro başını salladı. “Bu bir çeşit taktik değişikliyse…”

“Hayır, değil.”

Onun sesinde yakaladığı bir şeyler, Alessandro’nun dikkatini çekti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Leonora gerçekten de yeni bir strateji denemiyordu.

“Ne oldu? İyi görünmüyorsun.”

“Yok, bir şey…”

“Yalancı.” Alessandro onun yanına giderek, ellerini omuzlarına koydu.

Amacı, ona daha yakından bakabilmek için kendine döndürmekti. Ama Leonora aniden inleyerek ondan uzaklaştı ve başını çevirdi. “Kostümlerimiz giyinme odasında,” dedi telaşla.

“Biliyorum, Norman Şövalyesi olan atalarım Sicilya’ya ilk geldiğinde, bu adanın sahibi olan Arap prensinin kız kardeşini metresi olarak almış.”

Leonora hikâyeyi duyunca boş bulunup ona baktı, sonra da gözlerini hızla kaçırdı. Ancak yeterince hızlı değildi. Alessandro, onun gözlerindeki tutkuyu görmüştü.

Alessandro ona doğru yaklaştı. Leonora’yı köşeye sıkıştırarak, gözlerinin içine baktı. “Yeni bir başlangıç istiyorum Leonora. Sevgili olmamızı istiyorum.”

Leonora göğsünde dayanılmaz bir acının belirdiğini hissetti. Delice istediği şey teklif edilmişti. Ama o bunu kabul etmemesi gerektiğini biliyordu.

“Hayır.”

“Beni istiyorsun,” diye üsteledi Alessandro.

“Öğle yemeğinde Sofia’yı görmek, seni şoke etmiş olmalı.”

“Babamın da böyle düşündüğünden eminim.”

“Bana bahsettiğin kadın o değil mi? Hani âşık olduğun…”

Alessandro’nun kaşları çatıldı. Tek istediği onu kollarının arasına almakken, neden Sofia’yı tartışıyorlardı?



“Bir zamanlar ona âşık olduğumu sanmış olabilirim, ama yanılmışım. Sana sarılabilecekken, Sofia hakkında konuşarak zaman kaybetmek istemiyorum.”

Leonora buna dayanamazdı.

“Hayır,” diyerek itiraz etti, ama Alessandro başını sallayarak, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yavaşça öpmeye başladı. Leonora’nın ürperdiğini hissedince, öpüşü daha da tutkulu bir hal aldı ve Leonora’yı iyice kendine çekti.

Lütfen bunu yaşamama izin ver, diye yalvardı Leonora kaderine. Sadece birkaç öpücük ve duvarla, onun arasına sıkışıp kalmış olmak, tüm huzursuzluğunu yok etmeye yetmişti. Kendini onun kollarının arasına bırakarak, Alessandro’ya sarıldı. Onun okşayışlarıyla şimdiden zevkle inlemeye başlamıştı bile. Ama daha fazlasını istiyordu.

Leonora’nın ihtiyaç duyduğu şeyi anlatması için kelimelere ihtiyacı yoktu. Dudaklarının arasından dökülen yalvarırcasına inleme, Alessandro’ya bilmesi gereken her şeyi söylemişti. Leonora’nın titreyen elleriyle gömleğini çıkartmasına izin verdi.

Leonora onun çıplak kalmış olan göğsünü öpücüklere boğarken, ona duyduğu ihtiyacın fiziksel olduğu kadar duygusal açıdan da çok yoğun olduğunu fark etti. Dudakları tekrar buluştuğunda, bir an önce mükemmel sonuca ulaşmak için acele ediyordu.

Alessandro artık hayal değil gerçekti. Ve yaşadıkları hayallerindekinden çok daha güzeldi.

Leonora’nın ellerinin ve dudaklarının teninde gezinmesi, Alessandro’nun tüm kontrolünü yerle bir etmiş, varlığını bilmediği, hatta hayal bile edemediği zevklerin kendisini beklediğini haber vermişti.

Aceleyle Leonora’nın bluzunu çıkarttı ve açıkta kalan göğüslerine doğru eğildi. Parmakları ve diliyle onu okşamaya başladığında, Leonora kendini kaybetmişti. Ama

Alessandro pantolonunu indirirken hissettikleri yanında, bu çok önemsiz kalıyordu. Leonora onu durdurması gerektiğini biliyordu. Bakire olduğunu öğrendiği an, Alessandro'nun onu reddetmesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Evet, onu durdurmalıydı, ama henüz değil… Ona bu şekilde dokunup, böyle yoğun duygular yaratırken değil…

Leonora kadife gibi yumuşacık, deniz gibi kıpırtılıydı. Ve onundu. Onun kadınıydı. Alessandro böyle düşünmekten büyük bir heyecan duydu. Galiba Leonora'yı tahmininden çok seviyordu.

Bu kadarı fazlaydı. Onu hemen şimdi durdurmalıydı. İstemeden de olsa, Alessandro'yu göğsünden iterken, içinde tarifsiz bir üzüntü ve özlem vardı.

Leonora onun durmasını istiyordu. Onunla birlikte olmak istemiyordu. Onu sevmiyordu.

Alessandro umutsuzluğun ve bir şeyi kaybetmenin anlamını bildiğini sanırdı. Ama şimdi hiçbir şey bilmediğini anlıyordu. Onu bırakırken, ellerinin titrediğini fark etti. Boğazında büyük bir yumru oluşmuştu. Konuşurken sesi yalvarır gibi çıktı.

"Neden? Beni istiyorsun, biliyorum. Bu bir çeşit oyunsa…"

Leonora başını salladı. Ona gerçeği söylemek istemiyordu, ama az önce paylaştıkları yakınlıktan sonra, Alessandro'ya karşı dürüst olması gerektiğinin farkındaydı.

"Oyun değil. Evet, seni istiyorum. Ama sen hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde beni istemeyeceksin. Öyle utanıyorum ki. Bu çok küçük düşürücü bir durum… Bunu bilen hiçbir erkek beni istemez, özellikle de senin gibi bir erkek."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Leonora ne yapmıştı? Geçmişinde bu kadar utanmasına neden olabilecek ne vardı?

"Hayatında daha önce başkaları varsa, bu çok normal."

Leonora isterik bir kahkaha attı. "Tabi ki normal… Önemli olan da bu zaten… Başkaları yok. Ben normal biri değilim. Garip biriyim. Hala bakire olduğuma bakılırsa, başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?



"Bakire misin?"

"Evet." Leonora kendini savunurcasına başını geriye attı. "Saçma, değil mi? Tamam, bir şey söylemek zorunda değilsin. Nasıl hissettiğini biliyorum. Sonuçta, senin tecrübene sahip hiçbir erkek yatağında bir bakire istemez. Seks yapmaktan zevk alacağın bir kadınla olmayı, sana zevk verebilecek bir kadınla olmayı istersin. Tam olarak kadın olmayı başaramamış biriyle değil…"

Bir bakire… Leonora bakireydi. Ve bu yüzden acı çekiyordu. Çünkü onunla dalga geçeceğinden ve ret edeceğinden korkuyordu.

"Haklısın," dedi Alessandro yumuşak bir sesle. "Seks yapmaktan hoşlanacağım bir kadının yatağımda olmasını isterim. En az benim ona zevk verebileceğim kadar, onun da bana zevk verebileceği, benim onu sevip arzuladığım kadar, beni de sevip arzulayan bir kadınla birlikte olmak isterim." Alessandro uzanarak onun elini tuttu. "Sen o kadınsın Leonora. Benim kadınımsın."

"Hayır," diye itiraz etti Leonora. Ona inanmaya cesaret edemiyordu. Onun şaka yaptığından emindi.

"Evet."

Ben Sofia gibi tecrübeli, yetenekli ve şehvetli değilim."

"Sofia kimin umurunda… Az önce Falcon bana seninle ne kadar çok ortak yanımız olduğu için, beni kıskandığını söylemişti. Benden önce onlarca sevgilin olabilirdi, ama bu sana olan aşkımı değiştirmezdi. Ama şimdi, tamamen bana ait olduğunu bilmek, umut edemeyeceğim kadar güzel bir hediye oldu. Geçmişindeki hiçbir erkekle yarışmak zorunda kalmayacağımı bilmek, harika bir duygu…"

Onun kendisine âşık olduğunu söylemesi, Leonora'nın kalbini yerinden hoplatmıştı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Alessandro sözlerini bitirdikten sonra, yavaşça onun üzerindeki son giysi parçalarını da sıyırdı.

Dakikalar sonra, Leonora uzanarak Alessandro'nun yüzüne dokundu. Hissettiği mutluluk yüzünden belliydi. Sessizce dudaklarını hareket ettirerek, "Teşekkürler," dedi.

Ancak ona bakan Alessandro'nun yüzü bulutlanmıştı. "Balo için hazırlanmalıyız. Yoksa geç kalacağız," diye uyardı onu. "Falcon'u yüzüstü bırakmak istemiyorum."

"Tamam."

Leonora hayal kırıklığı hissini uzaklaştırmaya çalıştı. Alessandro gelecekleriyle ilgili bir şey söylemediği için bu kadar üzülmesine hiç gerek yoktu. Bu işlerde, âşık olmakla ilgili sözlerini ileriye dönük bir söz olarak algılayacak kadar saftı. O anda onunla yaşadıkları için mutlu olmalıydı. Başka bir şey düşünmemeliydi.

İki saat sonra, Alessandro ve Falcon babalarının iki yanında duruyordu. Leonora da, Alessandro'nun hemen yanındaki yerini almıştı, Birlikte konukları karşılıyorlardı. İçi karmakarışıktı. Bir yandan Alessandro'nun yanında olduğu için gurur duyuyor, diğer yandan paylaştıkları an bu kadar kısa sürdüğü için, acı çekiyordu.

Son konuklar da geldiğinde, balo salonunda müzik başladı. Konuklar dansın açılışını ev sahibinin yapmasını bekliyorlardı, ama Leonora bunun farkında değildi. Bu yüzden Alessandro önünde reverans yapıp, dansa kaldırdığında, çok şaşırdı.

Leonora dans etmek için onun kolları arasındaki yerini aldığında, çok heyecanlıydı. Piste yerlerini aldıklarında, etrafındakilerin fısıldamaya başladıklarını duydu. Ama başkalarının söyledikleri hiç umurunda değildi. Gözlerini Alessandro'nun yüzünden hiç ayırmadan onunla dans etti. Aldığı her nefeste, kendini ona verdiği için gurur duyduğunu ve ona çok güvendiğini bir kez daha anlıyordu.



Alessandro onu iyice kendine çekti. Leonora onundu. Ona yatağında sahip olmuştu. Şimdi de herkesin önünde bunu ilan ediyordu işte. Leonora onundu.

Danslarını bitirdiklerinde, konuklar heyecanla onları alkışladı. Orkestra yeni bir müziğe başlayınca, pist diğer dansçılarla doldu. Alessandro da konuklarla konuşmak üzere dansı bıraktı. Ama bütün bu süre zarfında, Leonora'yı hep yanında tutu.

Leonora için gece eğlenceliydi. Çok değerli ve özel anlarla dolu bir geceyi hep hatırlayacaktı.

İlerleyen saatlerde Alessandro, "Gece yarısı olmak üzere," dedi. "Falcon önemli bir duyuru yapmayı planlıyor… Bu arada seni öpmeyeli çok uzun zaman oldu. Dışarı çıkarsak, üşür müsün?"

Leonora başını salladı. Alessandro ile birlikte olduğu sürece nasıl üşüyebilirdi ki?

Terasa açılan kapılar kilitliydi, ama Alessandro'da anahtar vardı. Terasa çıktıktan sonra, Leonora onun arkadan kapıyı tekrar kilitlediğini fark etti. Demek rahatsız edilmeyeceklerdi. Gökyüzü o kadar netti ki. Uzansa yıldızlara dokunacakmış gibi hissetti.

"Çok hoş görünüyorsun… Sen çok hoş birisin Leonora. Hem de her açıdan. Bu gece yanımda olduğun için öyle gururluyum ki."

"Hayır, asıl seninle birlikte olmaktan gurur duyan benim."

Leonora onun gülümsediğini görebiliyordu. Alessandro onu iyice kendine çekerek, öpmeye başladı.

Dudakları ayrıldığında, "Keşke odamıza geri dönebilsek," diye fısıldadı Leonora.

“Çok baştan çıkarıcı bir kadınsın, biliyorsun değil mi?” Alessandro’nun sesi tutkudan boğuklaşmıştı. “Sana Arap prensesiyle ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?”

Leonora başını salladı. “Sana söylemediğim şey, o Arap prensesinin, aynı zamanda Normandiyalı savaşçının karısı olduğuydu. Yani, ona âşık olduğuydu. Tıpkı benim sana âşık olduğum gibi… Evlen benimle Leonora.”

“Benimle evlenmek mi istiyorsun?”

“Evet. Kararını vermen için tam beş dakikan var. Çünkü eğer cevabın hayırsa, Falcon’u bulup, nişanımızı ilan etmesini engellemek zorunda kalacağım. Sana âşık olduğumu ve karım olmanı istediğimi ona söylemiştim. Bunu dünyaya bu gece duyurmamızdan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ne dersin?”

“Bir şartım var,” dedi Leonora tüm ciddiyetiyle. Ne şart ileri süreceği Alessandro’nun umurunda değildi. İstediği her şartı söyleyebilirdi. Buna birlikte seyahat ettiklerinde, uçağı kullanmakta ısrar etmesi de dahildi. O anda Alessandro için önemli olan tek şey, Leonora’nın onun olmasıydı. Leonora onu tamamlıyor, bir bütün yapıyordu. Bunu onun iş başvurularını ve fotoğrafını ilk gördüğünde anlamamış olması, ne büyük aptallıktı.

“Tamam. Neymiş bu şartın?”

“Kardeşlerime, örümcekle ilgili tek bir kelime bile etmeyeceksin.”

“Ne örümceği? Ben örümcek falan hatırlamıyorum.”

Gece yarısına iki dakika kalmıştı. Ama bu Alessandro’nun onu öpüp, cebinden deri kaplı mücevher kutusunu çıkartması için yeterliydi.

“Bunu beğenmezsen, kendi seçeceğin başka bir yüzük alabilirsin,” dedi Alessandro kutuyu açarken. “Bu yüzük, anne tarafımdan büyük büyükanneme ait… Onun âşık olduğu adamla evlendiği ve çok mutlu bir evlilik yaşadığı söylenir.”

Sade altın halka üzerindeki tek elmas taşın parıltısı, Leonora’yı hayran bırakmıştı.

“Çok güzel, dedi içtenlikle. “Çok beğendim.”

Alessandro altın halkayı onun parmağına takarken, Leonora bu yüzüğün gerçekten aşklarının bir sembolü olduğunu hissetti.



Çok az zamanları kaldığından, Alessandro sadece onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Birlikte balo salonuna geri döndüler. Garsonlar çoktan şampanya dolu kadehleri servis yapmaya başlamıştı. Falcon onların salonun ortasına gelmesini bekledikten sonra, anonsunu yaptı.

“Bayanlar, baylar… Kardeşim Alessandro Leopardi’nin, Bayan Leonora Thaxton ile nişanladığı haberini verme şerefi bana düştüğü için çok mutluyum. Lütfen, kadehlerinizi Alessandro ve müstakbel eşi Leonora için kaldırın.”

Alessandro kendi kadehini Leonora’ya kaldırdı. Bu, ona geleceğe dair verdiği sözün bir sembolüydü.

“Baban bizi izliyor,” dedi Leonora fısıldayarak.

Alessandro ona bakmak için başını çevirdi.

“Çok yaşlı ve yalnız görünüyor.”

“Bu durumu kendi hazırladı… Artık geçmişten konuşmak istemiyorum. Seninle şu anın tadını yaşamak ve hayatımı paylaşmak istiyorum Leonora. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni.”

Leonora’nın nefesi birden hızlanmıştı. O anda tek istediği, bir an önce odalarına gidip, onunla yalnız kalmaktı.

Çünkü birbirlerine en güzel aşk yeminlerini edebilecekleri tek yer, odalarıydı…

S O N